KEMAL TAHİR

F. M. İKİNCİ İMZASIYLA

Ecel Saati

KEMAL TAHİR

(F.M. DURAN İMZASIYLA)

Ecel Saati

İthaki Yayınları

Kemal Tahir

Ecel Saati

Bir Mayk Hammer Romanı

(Kemal Tahir Bütün Yapıtları / Türkçe Edebiyat)

İthaki Yayınları

ePub düzenleme: BZ

Düşün ve edebiyat dünyamızın dev ismi **Kemal Tahir**'in, F. M. İkinci takma adıyla yazdığı özgün Mayk Hammer maceraları yıllar sonra yeniden yayımlanıyor. Aslından daha iyi olmakla "itham" edilen bu romanları mutlaka okuyun...

- Haydi gel, dedim... Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını sana söyleyeceğim.
- Sahi mi? Sağ ol Mayk... Sana güvenmekle hata etmedim. Seni hatırlamamın sebebi bu! Seni aylardan beri düşünüyorum. Keşke Savcı'ya telefon edeceğime sana başvursaydım.
- Daha iyi olurdu. Neyse... Haydi gel! -Savcı'ya döndüm: Biz arka odalardan birisinde biraz istirahat etsek...
- Olur. Peki! Lakin bu heriften bir santim bile ayrılmayacaksın Mayk, sana teslim.

Kemal Tahir'in kaleminden, ünlü dedektif Mayk Hammer'ın maceraları...

Polisiye tarihimize kısa bir yolculuk

A. Ömer Türkeş

1930'lu yılların ortalarında Peyami Safa, Server Bedi takma adıyla eski Cingöz Recai öykülerini yeniden yayınlayıp, ayrıca yeni Cingöz Recai maceraları hazırlayınca Kemal Tahir bunu eleştirmiş ve Ziya İlhan'a yazdığı bir mektupta: "Peyami, Cingöz Recai maceralarından 70.000 adet bastırıyormuş" diyerek arkadaşına da benzer öyküler yazıp para ve ün kazanmasını öğütlemiş, biraz da Peyami Safa'yı sarakaya almıştır. Kişisel kanımızca bu sözler Kemal Tahir'in polisiye romana karşı olması anlamına gelmez; daha çok o günlerde çok şiddetli bir seyir gösteren Peyami Safa Nazım Hikmet polemiğinde Nazım Hikmet'in yanında saf tutan Kemal Tahir'in Peyami Safa'yı hazır yeri gelmişken hicvetmek istemesinden kaynaklanmıştır. Bu kanıya varmamızdaki en önemli etken, Kemal Tahir'in o günlerde Ta-Ka takma adıyla dönemin ünlü dergileri *Yedigün* ve *Karikatür*'de yayınlanan öykülerinin çoğunun polisiye kurgulu öyküler olmasıdır. Örneğin 1 Mayıs 1937'de Karikatür dergisinde yayınlanan "Kıskanç Bir Koca" isimli öyküsü, karısını özel bir dedektife izlettiren bir kocanın trajikomik hikâyesi olup iyi bir polisiye öykü paradosidir.

Hapishane Polisiyeleri

Kemal Tahir, 1937 yılında hepsi de Sedat Simavi'nin yönetiminde olan *Yedigün*, *Karikatür* ve *Karagöz* dergilerinde çalışırken bir yandan da Nazım Hikmet ile birlikte bir "zabıta romanları serisi" hazırlamakta ve bu yoğun çalışmaları dolayısıyla cumartesi geceleri hariç dışarı çıkamamaktadır.

Bu tespitlerimiz Kemal Tahir'in polisiye romanı dışlamadığını gösterir. Hapse girmeden önce *Karikatür* dergisinde 1937 yılında yayınlanan Tipi müstear adıyla yazdığı *Aşk Çetesi* ve bir yıl sonra yayınlanan Ta-Ka müstear adıyla yazdığı *Sahte Serseri* isimli tefrika romanları polisiye kurgunun egemen olduğu naif ama eğlenceli öykücüklerdir.

On iki yıl süren hapishane yaşamında da bir taraftan sonradan yayınlanacak *Esir Şehrin İnsanları*, *Sağırdere*, *Kelleci Memet* gibi romanlarını yazarken bir taraftan da hemen paraya çevrilebilecek polisiye kurgulu romanlarla aşk ve macera romanları kaleme alır. Özellikle bildiği yabancı dil olan Fransızcadan polisiye romanlar tercüme eder. Bu nedenle sonradan evleneceği Semiha'dan Fransızca kitaplar isteyecektir:

"Sen bize yine Fransızca kitaplar gönder... Bilhassa polis romanları, macera romanları olsun."

Hapishanede belki de çeviririm diye yanına aldığı Fransızca polisiye romanları tekrar tekrar okumaktadır.

"Ben belki tercüme ederim diye yanımda taşıdığım bazı macera polisiye romanları [kitapsızlıktan] birkaç kere okudum. Bunun ne demek olduğunu polis romanı meraklıları bilir. Böyle kitaplarda maceraların içyüzü malum olunca yeniden okumak imkânsızdır."

Kemal Tahir'in mektuplarından hapishanede Agatha Christie'nin *On Küçük Zenci*'sini çevirmeye başladığını anlıyoruz. Müstakbel karısı Semiha'ya yazdığı 26.07.1947 tarihli mektubunda 1945 yılından itibaren yazdığı veya çevirdiği kitaplar arasında bu eseri de zikrediyor.

Büyük olasılıkla yine çeviri olması gereken *Harlem Cinayeti* adını verdiği polisiye roman ise Semiha'ya yazdığı mektuplarda en çok söz ettiği kitaplarındandır. 19.04.1949 tarihli mektubunda;

Harlem Cinayeti isimli bir polis romanını da "*Son Posta* gazetesine, Selim Ragıp Bey'e yolladım, cevap çıkmadı. Ragıp'a yazdım, gazeteye uğrayacak, basılmazsa alacak" diye yazar.

Dört ay sonra yazdığı bir başka mektupta yine aynı konuya dönecektir:

"*Son Posta* gazetesinde Selim Ragıp Bey'e *Harlem Cinayeti* isimli bir polis romanı göndermiştim; yakında basacaklar dendi. Arada sırada bu

gazeteden bir sayı alıp basıp basmadıklarına bakıyorum."

Sonunda *Son Posta* gazetesinin patronu Selim Ragıp Emeç, bu romanı kısa bulup basmayacak, Kemal Tahir bu karara tepkisini "Polis romanı uzun olmaz ki" diyerek gösterecektir. Bütün araştırmalarımıza karşın bu romanın daha sonra basılıp basılmadığını saptayamadık.

Kemal Tahir hapishane yaşamında birer polisiye roman olmasa da ve kendi tabiriyle "aşk ve macera romanı" olsa da kurgusu itibariyle polisiye romana yaklaşan pek çok yapıt kaleme almıştır. Bunlar o dönemin dergi ve gazetelerinde yayınlanmıştır. Bu yapıtlardan saptayabildiklerimiz ve okuma olanağı bulduklarımız şunlardır:

***

1. *Ödeşmek*. Bedri Eser müstear adıyla yazılmış ve 1946-1947 arası *Yedigün* dergisinde tefrika edilmiştir.

2. *Bir Gecenin Beyliği*. Ta-Ka müstear adıyla yazılmış ve Karikatür dergisinde 1947 yılında tefrika edilmiştir.

3. *Sevmek Hakkı.* Bedri Eser müstear adıyla yazılmış ve 1949 yılında *Yedigün* dergisinde tefrika edilmiştir.

4. *Camı Kıran Çocuk*. Bedri Eser müstear adıyla yazılmış ve 1949 yılında *Hürriyet* gazetesinde tefrika edilmiştir.

5. *Zoraki Nişanlı.* Bedri Eser müstear adıyla yazılmış ve 1950 yılında *Hürriyet* gazetesinde tefrika edilmiştir.

Kemal Tahir'in Semiha'ya yazdığı mektuplardan 1947 yılında *Gönül Denen Hayvan* isimli bir romanının *Son Saat* gazetesinde tefrika edildiğini öğreniyoruz.

Ancak yazarın mektuplarında söz ettiği ve yazıp bitirdiğini belirttiği *On Küçük Zenci* çevirisiyle, *Bir Kirpiğin Yarısı, Bir Acayip Aile, Maceraya Tutku, Muhallebi Çocuğu, Saraylı Hanımın Feraseti, Büyük Macera, Sevgilim imdat, Bir Haşarı Delikanlının Macerası, Sevenlerin Zaferi, Saf Adam, Büyük Laflar, Çıplak İnsanlar, Yalnız Adam, Yumuşak İnsanlar*

Çetesi ve *Nam Uğruna* isimli kitaplarının akıbeti hakkında bir bilgimiz yok. Yukarıda adı geçen kitaplardan *Saf Adam* isimlisinin dönemin *Vatan* gazetesi sahibi Ahmet Emin Yalman'a; *Sevgilim İmdat, Bir Haşarı Delikanlının Macerası ve Sevenlerin Zaferi* isimli üçünün *Son Saat* gazetesi sahibi Cihat Baban'a gönderildiğini yine mektuplardan anlıyoruz ama iki gazete sahibinin özellikle Cihat Baban'ın yazarı oyaladığını ve bu yapıtları gazetelerinde tefrika etmediğini de öğreniyoruz, üstelik Cihat Baban kendisine gönderilen üç kitabı bir türlü iade de etmemektedir.

İlk Yayımlanan Polisiyesi: Bir Nedim Divanının Esrarı

Kemal Tahir 1950 yılında hapishaneden çıktıktan sonra Semiha ile evlenip yaşamını yine yazarlıkla kazanmak için çaba sarf eder. Gerek önem verdiği edebi nitelikli yapıtlarını gerekse para kazanmak amacıyla yazdığı eserlerini yayınlatmak en mühim meşgalesidir. Örneğin en önemli eserlerinden *Esir Şehrin İnsanları*'nı daha hapisteyken *Cumhuriyet* gazetesine göndermiş, gazetenin edebiyatçı yazıişleri müdürü Cevat Fehmi Başkut eseri beğenmiş ama uzun yıllar boyunca gazetenin sahibi Nadir Nadi'nin onayı alınamadığından kitap *Cumhuriyet* gazetesinde tefrika edilememiştir. Türk edebiyatının en önemli yapıtlarından olan bu kitap ancak 1953 yılında *Yeni İstanbul* gazetesinde Nurettin Demir müstear adıyla yayınlanabilecektir.

Kemal Tahir'e göreceli olarak daha çok yardım eden kişi *Hürriyet* gazetesi sahibi ve 1930'lu yıllardaki patronu Sedat Simavi'dir. *Hürriyet* gazetesinin 12 Şubat 1951 tarihli nüshasının ilk sayfasında; şu tanıtma yazısıyla

Bedri Eser takma adını kullanan Kemal Tahir'in bir romanının yayınlanacağı duyurulur:

"YENİ ROMANIMIZ. Bir Nedim Divanının Esrarı Aşk ve Macera Romanı!

Bugünden itibaren Bedri Esef'in en son kaleme aldığı yüzde yüz yerli yeni bir romanını tefrikaya başladık. "Bir Nedim Divanının Esrarı" adını taşıyan bu eserde tanıyacağınız tipler, sizi derhal kendilerine bağlayacaklar. Onları sevecek, onlarla birlikte yaşayacak, hülasa onların hayatlarına

karışacaksınız."

Kemal Tahir'in bu yapıtı, yazarın yayınlanma olanağı bulan ilk polisiye romanıdır. Suç ve muamma öğeleri yerli yerine oturmuştur. Roman genel yapısıyla dönemin daha önce yayınlanan polisiye kurgulu yapıtlarından daha çok beğenisine uygun bir polisiye roman değildir, ne işlenen cinayetler ne de cinayetin işlenişinde esrar vardır; ancak III. Selim'in Sır Kâtibi Ahmet Efendi'nin aranan hazinesi muammayı ve Nimet'in babasının gizlediği sahtekarlığı suç öğesini oluşturarak yapıtı polisiye türüne yaklaştırır.

Bir Nedim Divanının Esrarı, yazarın daha önce yine *Hürriyet* gazetesinde tefrika edilen *Zoraki Nişanlı* isimli romanındaki kahramanların özellikle gazeteci Cihat'ın başrolü oynadığı bir öyküdür. Öykünün başat karakteri ise İstanbul'a uzun yıllardır uğramayan ama babadan kalma zenginliği devam eden bir Osmanlı paşazadesi Nazif Bey'dir. *Esir Şehrin İnsanları*'ndaki Kamil Bey ile benzerlikler gösteren Nazif Bey, hayali bir hazineyi arama bahanesiyle sevdiği kadına kavuşurken, kurnaz bir dedektif gibi Cihat'ın sevgilisi Nimet'in babasının sahtekârlığını ortaya çıkaracak ve kızını ille de zengin bir adama vereceğim diye tutturan Selim Bey'i, kızı Nimet'le gazeteci Cihat'ın evlenmesine razı edecektir.

Tutarlı bir kurgu içinde ilerleyen bu mütevazı öyküde Kemal Tahir'in edebiyatçı kumaşı özellikle konuşma sahnelerinde örneğin Cihat ve kuyumcu Artin'in konuşmalarında kendini belli etmektedir. Bu satırların yazarının yeni keşfedip okuduğu bu Kemal Tahir yapıtı, uzun yıllar sonra bu nitelikli yazara tekrar kavuşma bağlamında bir tat vermiştir.

Kemal Tahir Çağlayan Yayınları'nda

Yerli Mayk Hammer romanlarının nasıl ortaya çıktığını anlatmadan önce olayı tetikleyen gelişmeleri göstermemiz gerektiğine inanıyorum. Öyleyse öyküye Çağlayan Yayınları'nı anlatarak başlamak gerekir.

Yaşı altmışı geçenler 1950'li yıllardaki ilginç bir yayınevini ve bu yayınevinin ilginç kitaplarını hatırlayacaklardır. 1953 yılı Ekim

ayında yazar Refik Erduran, sonraki yılların ünlü rejisörü Ertem Eğilmez ve dönemin tanınmış gazetecisi Kemal Salih Sel'in oğlu Haldun Sel "Çağlayan Yayınevi" ismiyle bir yayınevi kuracaklar; bu yayınevi, kapaklarındaki renkli ve canlı resimlerle okuyucunun hemen ilgisini çeken, yine o dönemin deyişiyle "plastik kapaklı" kitaplarıyla, yayın piyasasını altüst edecektir.

Kitaplar yabancı dillerde *Pocket Book* veya *Livre de Poche* diye adlandırılan cep kitapları boyutundadır. Yayınevinin geniş bir kitap yelpazesini kapsayan bir yayın politikası vardır. Refik Halit Karay, Aka Gündüz, Peride Celal, Reşat Nuri Güntekin gibi o yılların ünlü yazarlarının romanları yanında; erotik romanlar yazan ikinci sınıf bir Fransız yazarı, Louis Charles Royer'in *İnsan Harası* isimli romanını da yayınlamakta, genç ortaklardan Refik Erduran'ın seks öğesini de ustalıkla kullandığı *Yağmur Duası* romanı ile okuyucularının ilgisini çekmekte; bu arada *On Derste Cinsiyet* gibi, yayıncılarının ifadesiyle bilimsel (!) kitaplara da yayınları arasında yer vermektedir. Kitaplar göreceli olarak ucuz olup 1 liraya satılmaktadır, ilk kez gazete bayilerinde de satışa sunulan kitaplara okuyucunun gösterdiği ilgi çok olumludur. Satış rakamları bugün için bile erişilmesi güç rakamlardır.

Kemal Tahir, 1953 yılında kurulan ve ucuz fiyatı, renkli kapakları ve yaptığı reklamlarla bir anda kitap piyasasında önemli bir yer tutan Çağlayan Yayınları'yla çalışmaya başlar. Yayınevi de asıl bombasını 1954 yılında patlatır. Bu yılın Şubat ayında Çağlayan Yayınlarının sekizinci kitabı olarak Mickey Spillane adlı bir Amerikalı polisiye roman yazarının "*I, The Jury*" adlı kitabı *Kanun Benim* adıyla yayınlanır. Kitabın çevirmeni F. M. İkinci takma adını kullanan ünlü yazarımız Kemal Tahir'dir.

Kanun Benim çıkar çıkmaz bir olay olur; üst üste yeni baskıları yapılır ve 100 binin üstünde bir satış yapar. Türk okuyucu, geleneksel muamma romanı dışında neredeyse ilk kez kara roman türünde bir polisiye eser ile karşılaşmaktadır. Her ne kadar bu türün kurucu babası Dashiel Hammett'in ünlü *The Maltase Falcon* adlı eseri 1944 yılında *Kıbrıs Şahini* adı altında çevrilmişse de pek iz bırakmamıştır.

Spillane'in kahramanı Mike Hammer ise, okuyucunun hiç karşılaşmadığı bir polis hafiyesi tipidir; suçlulara cezayı kendisi vermektedir; bu suçlu Charlote Manning gibi çok güzel bir sarışın kadın da olsa fark etmemekte, kahramanımız 45lik tabancasından çıkan dumdum kurşununu güzel kadının göbeğine hiç tereddütsüz sıkabilmekte ve kalleşçe öldürülen arkadaşının intikamını bizzat almaktadır. Hafiyemiz ayrıca üstüne üstlük çok hızlı bir zamparadır!

Kanun Benim'in eriştiği satış rakamı o gün için inanılmaz bir başarıdır. Doğal olarak yazarın hemen diğer kitapları bulunur ve peş peşe yayınlanır. Bu kitapları da çıkaran Çağlayan Yayınevi'dir. Kitaplar yayınevinin 16., 17., 18. ve 24. kitapları olup isimleri *İntikam Pençesi, Kahreden Kurşun, Kanlı Takip* ve *Son Çığlık*'tır: Yayınevi kitaplardaki kahraman, özel polis dedektifi Mike Hammer'i, gazetelere verdiği ilanlarda "Yumruklarıyla Sevişen ve Dudaklarıyla Dövüşen Külhanı Amerikan Hafiyesi", "Dünyanın En Usta Kadın ve Katil Avcısı" diye tanıtmaktadır. Bu arada Çağlayan Yayınevi'nin başarısını görüp aceleyle kurulan ve piyasaya benzer kitaplar süren Plastik Yayınları da bu furyadan yararlanmak için, elini çabuk tutup, Spillane'in Çağlayan Yayınları'ndan çıkmamış bir kitabını, Adnan Semih Yazıcıoğlu'na çevirtip aynı yıl yayınlar: *Benden Kaçamazsın.*

Çağlayan Yayınevi'nden ilk Mike Hammer serüveni 1954 yılı Şubat ayında, sonuncusu ise aynı yılın Ağustos ayında basılmıştır. Bütün bu yeni Mike Hammer serüvenleri de, okuyucu tarafından ilk kitap kadar heyecanla karşılanmıştır yani altı ay gibi kısa bir zaman diliminde hepsi de o günler için düşünülemez bir tiraj olan 100 binin üzerinde satan altı kitap söz konusudur.

Bunlardan beş tanesi F. M. ikinci çevirisiyle Çağlayan Yayınları'ndan çıkmıştır. Ama daha önce de belirttiğimiz gibi deniz bitmiştir. Çünkü yazar Mickey Spillane roman yazmayı bir tarafa bırakıp "Yehova Şahitleri" tarikatına girmiş, kent kent dolaşıp bu tarikatın propagandasını yapmaktadır. Hâlbuki tam da Türk okuyucusu peş peşe okuduğu Mike Hammer öykülerinin tiryakisi olmuşken onun bu talebine karşılık vermek gerekmektedir.

Çağlayan Yayınları, bu sorunun cevabını bulmuştur. Şu ilanı son gerçek Mike Hammer öyküsünün arkasına bastırır:

"Çağlayan Yayınevi'nin okuyucuları için yapmayacağı hiçbir şey yoktur.

İşte misali:

Halkımızın sevgili kahramanı Mayk Hammer'i yaratan Mickey Spillane'in yazdığı kitapların hepsi Türkiye'de yayınlanmış bulunuyor. Yani, aynı muharririn yandığı başka Mayk Hammer romanı yok.

Halbuki dünyada çenesi kırılacak haydut ve haddi bildirilecek meş'um kadın hâlâ bol, bol var. "Peki, ne olacak?" Okuyucularımızdan gelen yüzlerce mektup bu suali soruyor...

Üzülmeyiniz, Çağlayan sevimli kahramanı ölümden kurtardı!

Mayk yaşamaya ve dövüşmeye devam edecek hem de yeknesaklıktan kurtulmuş, yepyeni tarz maceralarla

Tatlı kalemiyle Mayk Hammer romanlarını tercüme ede, ede bu üslûpta ustalaşmış olan F. M. İkinci'nin yazdığı ilk macerayı tetkikinize arzediyoruz."

Bundan sonra piyasaya arka arkaya Kemal Tahir'in F. M. İkinci adıyla yazdığı Mike Hammer öyküleri çıkmaya başlar. Bunlar Eylül 1954 Mayıs 1955 arasında yayınlanan dört kitaptır: *Derini Yüzeceğim, Ecel Saati, Kara Nara, Kıran Kırana*.

Yayınevi aslında bir sahtekârlık yapmamıştır. Kitapların üzerinde “Mayk Hammer'in Yeni Maceraları" ve “Yazan: F. M. İkinci” ibaresi açıkça görülür. Kemal Tahir dört adet yeni Mike Hammer yazmakla yetinir. Ancak bir çığıra yol açmıştır. Okuyucunun Mike Hammer hayranlığı başını Afif Yesari'nin çektiği onlarca yazarın yüzlerce sahte Mike Hammer macerası yazmasına neden olacaktır.

Kemal Tahir'in F. M. ikinci adıyla yazdığı dört Mike Hammer öyküsünde gerek kurgu gerekse olayın gelişimi ve

sonuçlanması; kişisel kanımızca özgün Mike Hammer romanlarından hiç kuşku duyulamayacak kadar daha başarılıdır. Bu kanaatimizin, Kemal Tahir'in edebiyatçı kişiliğine duyduğumuz ve saklamadığımız saygıdan değil; polisiye romanla neredeyse yarım yüzyıldır ilgilenen bir meraklı amatörün allameliğinden geldiğine okuyucuların inanmasını dileriz.

Bu arada Kemal Tahir'in Mickey Spillane ve diğer İngilizce yazan muharrirlerin eserlerini İngilizce bilmediği halde nasıl çevirdiği konusuna da burada değinmek istiyoruz. Bizim bu soruya yanıtımız; Kemal Tahir'in gerek Mickey Spillane gerekse Peter Cheyney'in romanlarını asıllarından değil, Fransızca basımlarından tercüme ettiğidir ki Türkiye'de *Kanun Benim, İntikam Pençesi ve Kahreden Kurşun* isimleriyle yayımlanan Mickey Spillane romanlarının, o tarihlerde Fransızcaya çevrildiğini kesinlikle saptamış durumdayız.

Kemal Tahir Mike Hammer'leri

Çağlayan Yayınları F. M. İkinci'nin yazdığı dört Mike Hammer romanını sekiz ay içerisinde peş peşe yayınlamıştır. Bu da okuyucunun bu yapıtları sevip benimsediğini gösterir. Burada bu romanların devamı niye gelmemiştir sorusu da akla gelebilir. Bunun cevabı basittir; yazamazdı da ondan; çünkü 5-7 Eylül 1955'teki korkunç olayların sorumlusu(!) olarak hapisteydi. Neyse, biz yine romanlara dönelim:

Kemal Tahir'in yazdığı ilk Mike Hammer öyküsü *Derini Yüzeceğim* Spillane'ın romanlarındaki genel kurguya uygun bir seyir takip eder. Şantaj, eroin ticareti, mafya, kiralık katiller, şuh kadınlar... Romanda ilginç olan bir durum Mike Hammer'in, Kemal Tahir'in o günlerde yazdığı çoğu Çorum civarında geçen romanlarındaki kahramanlar gibi konuşmasıdır;

"Bunlar ne akıllar Pat! Bunlar halisinden baba öğütler!", "Ulan temeline tükürdüğümün New York şehri", "İcad mı çıkarıyorsun oğlum? Bunlar nasıl huylar? Polisten yardım istemek yeni adet mi?",

"Şarabı fıçıdan çektik bir kere, sonuna kadar içeceğiz oğlum!"

Bu sözler Afif Yesari'nin deyişiyle "aslında üşütük ve ipe sapa gelmez bir hergele" olan Mike Hammer'in ağzına yakışır mı bilmeyiz ama Kemal Tahir'in daha insancıl, daha sevimli ve daha bıçkın Mayk Hammer'ına pekâlâ yakışır.

Kemal Tahir'in ikinci Mike Hammer romanı *Ecel Saati*, ABD toplununum içinden çürümüşlüğünü; satılmış politikacı ve polislerini konu alır. Roman kurgu olarak çok hareketlidir ve şaşırtıcı sonucuyla çok başarılıdır.

Kişisel kanımızca Kemal Tahir'in yazdığı en ilginç Mike Hammer öyküsü ise *Kara Nara*'dır. O günlerde yani 1950'li yılların başında Mickey Spillane'ın hiçbir zaman kitabında olumlu kahraman yapmayı düşünmeyeceği bir tipi, yani bir zenciyi olayların başkahramanı yapmıştır Kemal Tahir. Yerli Mike Hammer bu macerada zenci dostudur; ırk ayrımcılığının karşısında olan bir dedektiftir. Sanki bir değişim geçirmiştir; dış görünüş ve davranışlarıyla eskiMike Hammer ise de, kafa yapısı değişmiştir. Toplumsal düşünceleri Kemal Tahir'inkilerle paralellik içindedir. Örneğin olayların gelişiminde ortaya çıkan Nazi artıkları için duyguları; Nazizm ve faşizm için düşünceleri ve söyledikleri Spillane'ın Mike Hammer'in hiçbir zaman erişemeyeceği bir bilgi düzeyini gösterir. Ayrıca ABD'deki vahşi kapitalizmin açıkça eleştirilmesi de özgün Spillane romanlarında Mike Hammer'i hiç de ilgilendirmeyen konulardır.

Kemal Tahir' in Çağlayan Yayınları'nda çıkan son Mike Hammer öyküsü *Kıran Kırana*'da ise kahramanımız bir askerlik arkadaşının intikamını alır. Kemal Tahir, bu kez savaşan insanların psikolojisine eğilecek, söz konusu ruhi travmanın bu insanları nasıl değiştirdiğini anlatacaktır. Şu aşağıdaki satırlar elbette Mickey Spillane'ın yarattığı özgün Mike Hammer'in düşünebileceği hususlar değildir;

"Dostum saydığım bir insan bazı hadiselerin tahlilinde canavar kesiliyor, bazı hadiselerin ışığında melek olup kanatlanıyordu. Düşündükçe tahlil zorluğunun savaştan geldiğini anladım. Hep ölmeni

eyi veya hep öldürmeyi düşünmüştük. Mümkün mertebe daha çok öldürmeyi. Bu böyle senelerce sürüp gitmişti. Senelerce durup dinlenmeden, uykuda, uyanıklıkta, ayıkken, sarhoşken hep ölüm... Kendimiz de farkında olmadan insan gibi yaşamayı unutmuşuz, kıstırılmış hayvan gibi olmayı adeta tabii görmüşüz. Buna kimbilir ne kadar zor alıştık; alışmaya başladıktan sonra ruhumuzda kimbilir neler, nasıl değişti"...

Kemal Tahir'in bu dönemde yazdığı polisiye romanlar dört Mike Hammer öyküsüyle sınırlı değil. Yazarımız Çağlayan Yayınları için Mike Hammer öyküleri üretirken son Mike Hammer macerası olan *Kıran Kırana*'dan önce F. M. Duran takma adıyla bir polisiye roman yazmış ve bu polisiye roman Çağlayan Yayınları'nın 41. kitabı olarak Nisan 1955'de *Gangsterler Kraliçesi: Öldüren Kadın* adıyla yayınlanmıştır. Bu kez F. M. Duran kitapta çevirmen olarak gösterilmiştir ama yazar ismi yoktur.

Bu romanda Kemal Tahir, Chicago'da bir gangster çetesinin reisi olan, Holly adlı çok güzel ve cesur bir kadının öyküsünü anlatmaktadır. Meksika yakınlarındaki bir tatil kasabasına dinlenmek için gelen Holly'ye yerel bir çetebaşı ve onunla birlikte olan yerel polis tuzak kurar. İstedikleri o günlerde Meksika'dan gelirken çalınan bir milyon doların yarısıdır. Holly'nin sırf tatil için kasabalarına geldiğine inanmamakta ve bu çalınan parayla ilgisi olduğunu sanmaktadırlar. Entrika ilginçtir; olayların gelişmesi hızlıdır. Holly'nin koruması Charley, olaya bir sigorta şirketi adına karışan ve Holly ile işbirliği yapan özel dedektif Jameson ve asıl suçlu ihtiyar Meksikalı ilginç tiplemelerdir. Holly ise kadınca duygularını yitirmemiş muhteris bir çete reisidir. Romanın kurgusu iyi olmasına karşın yazarımız, bu yapıtında ayrıntılara pek dikkat etmemiştir. Örneğin bir ara çalman para ABD doları değil Meksika doları (!) olur. Yine de rahatlıkla okunacak bir öyküdür.

Kemal Tahir'in son polisiye romanı ise yine F. M. İkinci adıyla yazdığı 1957 yılında yayınlanan *Merhaba Sam Krasmer* adlı yapıtıdır. Kitap Kader Yayınları'ndan çıkmıştır. Yazarımız bu kitabında "Mayk

Hammer'den daha hafiye, daha yiğit ve daha efendi" diye tanımladığı Sam Krasmer isimli yeni bir kahramanın öyküsünü anlatır. Kitapta ismi çevirmen olarak zikredilir ama yazar adı yoktur. Bu romanın sonlarına doğru Sam Krasmer'in bir sözüne atıf yapılarak sayfanın altına konulan dipnottaki "Sam Krasmer'in yakında okuyacağınız bir başka macerası" ifadesi Sam Krasmer serüvenlerinin devamının planlandığını akla getirse bile bu plan gerçekleşmemiştir.

Ecel Saati

BİRİNCİ KISIM

Gideceğim yere yaklaştıkça etrafta el ayak çekildiğini, ortalığı garip bir tenhalığın kapladığını hiç fark edememiştim. Yaz gecesinin sükûneti içinde yapayalnız yürümek dinlendirici bir şeydi.

On ikide yattığım, ikide telefonun ziliyle uyandığım için dinlenmeye ihtiyacım yok sayılmazdı.

Kocaman New York şehrinin meşhur Cinayet Masası Şefi Pat Cambers'in sesi hâlâ kulaklarımda. Herif, "Alo" bile demeden; "Mayk" diye bağırdı, "hemen kalk, hemen giyin, hemen Savcılık'a gel!" Öfkesinin nedense gene kafasına sıçradığı belli. Tembel tembel esneyerek; "Ne var?" diye sordum. "Evde bulamam diye korkmuştum," dedi, "kim bilir hangi aşifteyle nerelerde fink atıyor demiştim." Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Kemiklerimi çatırdatarak gerindim. Eğer çalışıp dururken benimle şakalaşmak aklına geldi de...

Yani bunu şaka diye yaptıysa... Evvela masa lambasını, sonra sigarayı yaktım. Saate gözüm ilişince üzerimdeki uyuşukluk dağılıverdi. Pat da polistir ama eşek polislerden değildir. Hu saatte böyle şakalardan hazzetmez. Öyleyse bu herif benden ne isliyor? Durun bakalım! Yanlış duymadımsa beni Savcılık'a çağırdı. Öyleyse bu Savcı denilen adam benden ne istiyor?

Gözlerimi kısarak bu suallerin cevabını bulmaya yeni dalmıştım ki zil tekrar öttü. Pat'ın sesi bu sefer gürledi: "Bir de utanmadan (Alo) diyor. Hâlâ yatakta mısın? Hay Allah belanı versin!", "Ne olmuş?" diye sordum. "Sıçrayıp giyiniyorsun yahu! Sen adamı deli edersin. Siz, hepiniz adamı deli edersiniz.", "Biz hepimiz mi? Yani kim?", "Siz elbette. Sen, New York Savcısı... Herkes." Telefonu öfkeyle kapattı.

Savcılıkta bir şeyler dönüyordu gece vakti. Hem de bizim Pat'ın hoşuna gitmeyen işler.

Çaresiz kalkacağız. Kalktım, giyindim.

Otomobili garajdan çıkarmaya üşendiğim için Savcılık'a kadar yayan gitmeye karar verdim.

Demin; "Yaz gecesinin içinde tek başına yürümek dinlendirici bir şey," dedik ama bu lafı galiba düşünmeden sarf ettik. İnsan gece vakti sessiz ve tenha sokaklarda tek başına keyfince gezinirse belki dinlenir. Benim gibi merakı gittikçe artarak, süratini de farkına varmadan gittikçe artırırsa bilakis yorulur.

Uzaklarda New York şehri yaralı bir vahşi hayvan gibi derin derin homurdanıyor. Ateş gibi nefesini sanki ense kökümde hissediyorum. Gene azametine layık bir ahlaksızlık, bir cinayet işlenmiştir. Yuvarlanıp giden, yuvarlanıp gittikçe de çığ gibi büyüyen gangster nizamına müdahale edeceğimden mi korktu bu uğursuz New York gecesi?

Arkamda kalan caddede bir otomobilin süratle viraj dönen lastikleri pis pis öttü. Daha sonra polislere mahsus bir canavar düdüğü şehrin uzak homurtusunu silip süpürüyordu. "Belki de polis otomobili değildir," diye düşündüm, "cankurtarandır." İçinde, iki metrelik için canına kıyılmış birisi kana bulanmış kıvranıyor dur. Yarın gazetelerde kısacık bir haber yahut kocaman başlıklar görürüz. O dakikaya kadar yaşadığından haberdar bile olmadığımız bir vatandaşın bütün hayatı önümüze serilir. Bu hayat, birkaç saat sonra da buruşuk kâğıtlar halinde çöp tenekelerini boylar.

Duraklayıp bir sigara yaktım. Pat'ın sesini hatırladım. "Bu bizim Pat gittikçe ihtiyarlıyor mu kuzum? Yahut da oğlan iyiden iyiye sürmenaj... Oğlan yoruluyor yahu, oğlan bitiyor."

Birden başka bir şey hatırladım. "Beni ilgilendiren mühim bir mesele olsa, yani bana zarar verecek bir iş... Apışıp kalmayayım diye biraz çıtlatıldı. Beni ilgilendirmeyen bir mesele desem gece vakti telefona neden sarılıyor bakalım, beni niçin uyandırıyor?" Su halde Pat telefon ederken yalnız değildi. Yanında Savcı duruyordu. Savcı böyle vaziyetlerde Pat'ın benimle tek başına konuşmasına müsaade etmez...

Aptal dedikse bu kadar demedik. Kendi kendime gülümsedim. "Asıl aptal sensin yavrum," dedim, "Savcı yanında olsa bizim oğlan (adamı deli edersiniz, sen de, New York Savcısı da) diye bağırır mıydı?" telefonla konuşurken yalnızdı. Peki yalnızsa...

Savcılığın bulunduğu caddeye saparken karnıma bir tabanca namlusu dayandı. Kalın bir ses:

— Kıpırdama bitiririm! dedi.

Dev gibi bir polis. Lâkin işinin ehli bir polis sayılmaz. Eğer üniformasını, yani mavi gömleğini ve paşa nişanlarını fark etmeseydim yumruğu çenesine ekip silahı elinden alıverecektim.

— Hayrola tosun! dedim, cüzdanımı mı istiyorsun?

— Kimsin? Nesin, buralarda ne arıyorsun?

— Şuracıkta beni soydular. Savcılığa şikâyete gidiyorum. Artık buna da mı müsaade yok?

Bereket geri sıçradım da herifin sol yumruğunu çeneme yemekten kurtuldum. Ayının şakadan filan anlamadığı belli.

— Mr. Pat Çambers telefon etti hayvan, dedim. Savcı ile beraber beni bekliyorlar.

— Affedersiniz, diye derhal toplandı. Mister Mayk Hammer misiniz?

— Demek geleceğimi haber vermişler. Tuhaf doğrusu. Nedir aslanım, neler dönüyor?

— Buyurun Mister Hammer, özür dilerim. Sıkı emir aldık. Kuş uçurulmayacak.

— Nereye? Savcılığa mı?

— Evet.

— Garip şey! Burasını gangsterler mi basacaklar? Bir bu eksikti.

— Vallahi bilmem. Bize buna dair bir şey söylenilmedi.

— Garip. Yak şunu bakalım,

— Vazife esnasında olmaz. Yasak. On dakikada bir kontrol ediliyoruz.

Barajı geçtim. Uzaklarda şehrin homurtusu, yakın bir caddede gene asfaltı inleten otomobil frenleri ve acı acı öten canavar düdükleri...

***

İzmariti attım. Polisin kabul etmediği sigarayı yaktım. Savcılığın on katından yalnız en alttaki ile en üsttekiler aydınlık.

Kapıda sıra sıra duran otomobillerin arasında Savcı'nın ve Pat'ın arabalarını da fark ettim.

Merdivenin üstünde üç tane mitralyözlü polis nöbette.

Bunlar da içerde beklendiğimi biliyorlar ama hüviyet varakamı dikkatle tetkik etmeden beni salıvermediler.

Koridorda Pat'ın yeni muavini Başmüfettiş Wilson'la karşılaştım.

— Tam zamanında geldiniz Mister Hammer, dedi, geç kalırsınız diye korkuluyordu.

— Ne oluyor Allah aşkına?

— Yukarıda konuşuruz. Yarın günlerden nedir unuttunuz mu?

— Yarın mı? Çarşamba... Çarşamba gününe ne olmuş?

— Yarın Piko Antonyo mahkeme huzuruna çıkmayacak mı canım?

— Peki!

Asansöre girdik. Wilson sigara verdi. Ateş tutup yaktı. Aramızın bu kadar iyi olmaması lazım ama haydi hayırlısı...

— Pat nasıl? dedim.

— Fena, diye başını salladı, çok yorgun. Fazladan öfkeli. Asabı bozuk.

— Anlamıyorum. Antonyo denilen haydudu kıstıramaz, kızar. Nihayet herifi kıstırır, elektrikli iskemleye doğru yola çıkarır gene kızar.

— Galiba emin değil.

— Emin değili kalmış mı? Şahit bulmuşlardı ya...

— İşte sizi bu sebeple çağırdılar Mister Hammer...

— Anlayamadım, sakın beni şahit mi gösterecekler?

Asansör dokuzuncu katta durdu. Uzun koridoru konuşmadan yürüdük.

Bizi Savcı'nın odasında bekledikleri dışarıya vuran ışıktan anlaşılıyordu.

— Merhaba! diyerek içeri girdim. Başsavcı:

— Nihayet gelebildiniz! diye ayağa kalktı.

Pat oturduğu yerden kımıldamamıştı. Yüzüme dalgın dalgın bakıyordu. Bu bakışlarda azıcık dargınlık var denilebilir. Savcı'nın uzattığı eli sıktım. Odadakileri selamladım.

— Ne var? diye sordum. Savcı:

— Başka çare bulamadık, dedi, herif katır gibi inat etti. Siz burada olmazsanız şahitlik yapmayacak.

— Kim bu?

— Tanırsınız, Alfiyeri...

— Şu "Kıyıcı Al" denilen kerata mı?

— Evet, Kıyıcı Al...

— Benden ne istiyor?

— Siz burada bulunmazsanız şahitlik yapmayacak.

— Sebep? Söyleyeceklerini mi hatırlatacakmışım?

— Hayır, korkuyor. Fena korkuyor. Ödü kopuyor

— Kimden?

— Tuhafsınız Mister Hammer, tabii Antonyo'dan.

— Antonyo delikte değil mi?

— Gene de korkuyor. Hem de imanı titriyor. Geberecek ötesi yok. Aylardan beri kaçmaktan, saklanmaktan asabı büsbütün harap olmuş.

Herif bitmiş.

— Bunun için mi burada hiçbir gazeteci yok.

— Anlamadım?

— Yani bu haydudun Savcılık binasında bütün New York polisine güvenmemesi artık değerli bir havadis olmaktan çıktı mı, demek istedim.

Pat homurdandı.

Savcı'nın sol ayağındaki asabi tik büsbütün arttı. Somurtarak geçip makamına oturdu. Ben de bir koltuğa yerleştim. Odada yaz gecesinin büsbütün ağırlaştırdığı pis, yorucu bir sükût başladı.

Pat âdeti olduğu üzere bir kâğıda bir şeyler çiziyordu. Üç sivil komiser duvara dayanmıştı. Savcı bir müddet evraklarını karıştırdı.

Kravatını çözmüş, gömleğinin iki düğmesini açmıştı, inatçı bir yüzü vardı. Güzel adam sayılmaz ama gözlerinin sert bakışları ve iri çenesiyle adeta erkek.

Pat'ı gizlice tetkik ettim. Sahiden yorgun bir herif. Biraz dinlense fena olmayacak. Dağlara filan gitse... Miyami'ye atlasa... Ufalanıp

tükeniyor. Hiç kimse de farkında değil. Bir insan kendi sıhhatini biraz düşünmezse başkaları umursar mı? Bir sigara yakmak için çakmağı çaktım. Patla Savcı aynı zamanda sıçradılar.

Savcı'nın sinirli olmasını anlıyorum. Antonyo gibi milyonlarla oynayan, her tarakta bezi olan bir hergeleyi, Amerika cinayet tarihinin emsaline şimdiye kadar hiç rastlamadığı en kurnaz haydudu, şahitsiz ispatsız mahkemeye sevk etmek her babayiğidin harcı olamaz. Savcı bu işe istikbalini koydu. Ya tamamıyla maskara olacak, ezilip gidecek yahut New York şehrinin belli başlı büyük vatandaşlarından birisi sıfatıyla adını şehrin tarihine yazdıracak.

Hâlbuki Pat böyle şeyleri pek umursamaz. Onun kızdığı taraf, herhalde benden imdat istenmesi. Beni sevmediğinden değil, mesleğini herkesten, Hatta kendisinden bile fazla sevdiğinden...

Pencereden şehre baktım. Vakit iki buçuğa yaklaştığı halde ışıkları gene renk renk göklere yükseliyor. Bu haliyle boyaları karışmış bir sarhoş orospuya ne kadar benzemiş. İnsan nefesini kesse isterik çığlıklarını sanki duyacak. Hayâsız çıplaklığı alacakaranlıkta ürperiyor. Savcı odasının geniş penceresine sığan kısmı bir dehşet piyesinin ruhu ürperten dekoruna benziyor.

Civarda bir canavar düdüğü öttü. Hepimiz kulak kabarttık. Canavar fırlayarak binanın arkasına dolaştı.

Alfiyeri denilen namussuzu gözümün önüne getirdim. Kalıplı kıyafetli, son derece şık, son derece yakışıklı bir oğlan. Bileği kadar silah atmaktaki kuvvetini de New York itlerine tanıtmış. Şimdiye kadar beş altı cana keyifle kıydığına kalıbımı basarım. Korkak olduğunu da hiç kimse iddia edemez. Peki, bu geceki maskaralık neyin nesi?

Korku ne berbat şey yahu! İnsan onunla beraber doğar, onunla beraber yaşar da gene niçin bu cenabete alışamaz. Her an pusudadır. Bir sıra gelir, apansız üstünüze çullanır. Eğer alt edemezseniz bittiniz demektir. Şakaklarda soğuk terlemeler, hayret ürpermeleri, boğazda kurumak ve yutkunmak ihtiyacı. Daha beteri aklınız başınızda

bulunmaz, mantık sökmez, insan bir anda insanlıktan çıkar da kudretsiz bir hayvan haline geliverir.

— Mademki bu kadar korkuyor, buraya nasıl gelecek? diye sordum.

Savcı bir şey anlamamış gibi bir müddet yüzüme baktı:

— Zırhlı polis arabasıyla tabii, dedi, polislerin himayesinde...

— Ee?

— Ee ne demek?

— Gene mi korkuyor yani?

— Tabii...

— Nedir bu işin iç yüzü?

— Uzun mesele. Sonra size Pat anlatır.

Uzaklardan bir canavar düdüğünün feryadı duyuldu. Beklediğimiz buymuş gibi susup kulak verdik.

Garip bir hisle, "Korku yaklaşıyor," diye düşündüm, "canlı bir heykel halinde üzerimize geliyor." işitmekte devam ettiğim düdük sanki insanlar tarafından yapılmış bir aletten çıkmıyordu da, insan kılığına girmiş korkunun hiç duyulmamış haykırışıydı. Polislerle tutulmuş köşeleri hırıltılarla kıvrılarak buraya doğru koşuyor.

Ağzımı zehir gibi acılaştıran sigarayı tablaya öfkeyle bastırdım, işin garibi Alfiyeri denilen haydudun dehşete kapılmış halini bir türlü gözümün önüne getiremiyorum. Herifi iki üç kere gördüm. Her defasında gayet şık, gayet kudretli, kendisinden son derece emin bir haldeydi.

Canavar düdüğü yaklaştı, yaklaştı, nihayet kapıda durdu.

Masadaki hoparlör:

— Beklenilenler geldiler, diye haber verdi. Savcı:

— Doğruca garaja girsinler, dedi, bizim inmemizi beklesinler. Komiserler bir tehlike varmış gibi tabancalarını yokladılar. Pat yorgun yorgun kalktı. Biz kapıdan çıkarken Savcı koridoru yarılamıştı bile...

— Nedir bu maskaralık? diye yavaşça sordum. Pat:

— Maskaralık yok bu sefer Mayk, diye cevap verdi, Antonyo şakaya gelmez.

— Sahi mi?

— Alfiyeri'yi ikimiz de tanırız. Kuru gürültüye pabuç bırakacak takımından değildir. Bu sefer hakikaten korkuyor. Korkuyor değil, yarı ölü. Sabaha çıkacağını sanmıyorum.

— Peki, ama herif kodeste ya...

— Olsun. Çetesi dışarda...

— Çeteyle biricik şahidin arasına baraj çekemediniz mi?

— Çekemedik. Mesele gayet karışık. Uzun...

İKİNCİ KISIM

Garaja girdik. Pat'ın muavini Wilson, böyle vaziyetlerde âdet olan tedbirleri almış, polisleri zırhlı kamyonun etrafına dizmişti. Oğlanlar hepsi çakı gibi, alesta, hepsinin elleri tabancalarının kabzalarında.

Garaj fazla aydınlık olduğu için zırhlı kamyonun penceresiz gövdesi adeta parlıyor, insanın gözlerini kamaştırıyor. Bir çiğ aydınlık aynı zamanda herkesin yüzüne garip bir renksizlik, bir ürkütücü ölüm gerginliği vermekte. Kamyonet saatli bir bomba gibi neredeyse patlayacak.

Uzayan sessizliği nihayet Başsavcı bozdu:

— Çıkarın şunu! diye emretti.

Wilson, kamyonetin arka kapısına üç kere vurdu. Kanat yavaşça aralandı, sonra tamamıyla açıldı.

Evvela ufak tefek birisi çıktı. Pat'ın en güvendiği komiserlerden biri. Yere atlayınca etrafına baktı. Vaziyeti beğenmiş olacak ki, köse suratında tebessüme benzeyen bir buruşma oldu. Pat'a dostça göz kırpıp sol koltuğunun altındaki silahı alışık bir hareketle yoklayarak çemberi aşıp kapıya gitti. Orada nöbete geçti.

İkinci olarak resmi elbise giymiş dev gibi bir delikanlı göründü. Bu evvelki kadar çevik davranmıyordu. Ayağım ihtiyatla basamağa bastığı halde sol kolu hâlâ arabanın içindeydi. Bu kolun asıl beklediğimiz herife kelepçe ile bağlı bulunduğunu anladık.

Alfiyeri çıkmamak için direniyor olmalı ki dev yapılı polis:

— Haydi, Al, çocukluk etme! diye cesaret verdi.

Benim olur olmaz şeye şaşıp apışmadığımı bilenler bilir. Fakat açıkçasını söyleyeyim ki gangsterler muhitinin aklına fikrine, cesaretine, kuvvetine, hatta gaddarlığına karşı hürmet duyduğu

meşhur haydut Alfıyeri'nin bu hale geleceğini birisi söyleseydi yahut bu hale geldiğini gözleriyle gördüğüne yemin etseydi inanmazdım.

Kamyonetten üçüncü olarak inen herifin yalnız Alfiyeri olduğuna değil, insanlıkla uzaktan yakından ilişiği kaldığına inanmak imkânsızdı. Duyduğu ölüm korkusu hergeleyi ezip bitirmiş, sarsak bir deli ihtiyar haline getirmişti. Kırpışan gözleri, yarı aralık ağzı, uzamış renksiz suratı ve bu suratı kaplayan kırışıklar bir gecede, beş gecede meydana gelmiş olamazdı. Bu herifi aylardan beri çektiği dehşet mahvetmiş, bir et külçesi haline getirmişti. Öyle bir et külçesi ki usta bir kasap bütün sinirleri sivri bıçağıyla birer birer ayıklayıp çıkarmış, kemikleri itina ile sıyırıp almış, ortada sapsarı bir deriyi dolduran kıymalar kalmış.

Neredeyse deli deli bağıracak, kendisini yerlere atarak, etrafındakileri ısırıp tekmeleyerek karanlığa karışıp savuşacak.

Evvelce herkesin bilhassa kadınların çok beğendikleri şıklığından da artık eser yok. Pahalı elbisesi içinde adaleli vücudu yarı yarıya ufaldığından kumaş sarkmış, iğreti bir hal almış. Bu da üzerindeki haraplığı, ihtiyarlığı, tükenmişliği birkaç misli artırıyor.

Hâlbuki daha dört ay evvel görmüştüm. Otuz yaş daha gençti. Kıvırcık kirpiklerinin arasında, biraz tembel, fazlasıyla hain bakışları kadınları kırıp geçiriyordu. Dans ederken seyrine doyamazdınız.

Şimdi yuvalarından fırlamış kanlı gözlerle etrafına çıldırmış gibi bakıyor, zırhlı kamyonetten bir türlü uzaklaşmak istemiyor. İğrenç vesselam...

Bu cana kıyıcı serserilerin korkmadıkları yerde ne kadar küstah, ne kadar kabadayı olduklarım ben bilmez değilim. Ben, bunların yıldıkları zaman nasıl köpekleştiklerini de çok gördüm. Fakat bu kadar bitkinine bu kadar kendisini koyuvermişine hiç rastlamadım. Herhalde ölüm korkusunun aylardan beri devamlı surette sürüp gelmesi bu rezili bu acıklı vaziyete getirmiş olmalı.

Dev boylu polis:

— Haydi! dedi.

Diğerleri ikisinin etrafını aldılar.

İç avluyu baştanbaşa geçmek lazım geliyordu. Alfiyeri bunu anlar anlamaz ümitsiz bir çığlık koparıp garajın kapısına sarıldı:

— Dışarıyı arasınlar... Etrafa bakılmadan olmaz. Mister Hammer size güveniyorum... diye yalvarmaya başladı.

Kendimi topladım. Nefret hissini yenmeye çalışarak tabansız haydudun yanına yaklaştım:

— Hep buradayız Al, dedim, korkacak bir şey yok.

— Olmaz Mister Hammer... Ayaklarınızı öpeyim. Etrafı projektörlerle tarasınlar... Her tarafı aramadan çıkamam.

— Kimse yok, dedim ya...

— Emin misiniz? Nasıl emin olabilirsiniz? Ne malum?

— Peki! Pat'a döndüm:

— Araştırıverin, dedim, burada kakılıp kalmayalım.

İki polis kuvvetli el fenerleriyle etrafı gönülsüz gönülsüz araştırdı. Ben herifin soluna geçtim. Alacakaranlık avluda birisini idama götürür gibi ilerledik. Alfiyeri her adımda:

— Yanımda bulunun Mister Hammer, diye yalvarıyordu, ayrılmayın.

— Meraklanma!

— Ayrılmayın sakın... Siz olmasanız gelmezdim ki... Vallahi gelmezdim.

— Ayıp ediyorsun Al... Çocukluk bunlar... Saçmalıyorsun, iki kat olmuş adeta koşuyor, artık anlaşılmaz sözler fısıldıyordu. Asansöre beraber girdiğimiz zaman yüzüne baktım. Gözlerinden büyük taneler halinde yaşlar dökülüyor, çeneleri otomatik bir dişçi ilanı gibi takır

takır birbirine vuruyordu. Tıraşı bir haftalık vardı. Siyah kıllar suratının İtalyan esmerliğini büsbütün artırmış, isli bir hale getirmişti.

Doğruca Başsavcı'nın makamına girdik. Wilson kelepçeyi çözüp dev yapılı oğlanı beladan kurtardı.

Savcı:

— İşte salimen geldin, dedi, beyhude korktuğunu şimdi anladın mı?

— Beyhude mi? Ben mi beyhude korkuyormuşum? Savcı mısın, nesin, beni dinle, ben vazgeçtim. Şahitlikten vazgeçtim ben. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Kendine başka şahit bul.

— Hele otur, bir sigara yak.

— Oturmam. Yakamı bırakın benim. Ben hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey bilmiyorum. Beni öldürecekler, mutlaka öldürecekler.

Ben iki ayda üç kere taarruza uğradım. Üçünde de tesadüfen kurtuldum. İstemiyorum.

— Artık sana hiç kimse taarruz edemez. Bu andan itibaren zabıtanın ve adliyenin himayesi altındasın. Yarın mahkemeye çıkacağız. Bildiklerini söyleyeceksin. Antonyo elektrikli iskemleyi boylayacak. Sen de kurtulacaksın, başkaları da... Bak şuraya. İşte orada yatacaksın. Kenardaki portatif karyolayı gösterdi: Yarın her şey bitecek.

— Antonyo mahkemede bizzat bulunacak değil mi?

—Tabii.

— Olamaz. Onun karşısında konuşamam. Onun karşısında nefes bile alınmaz. Siz nereden bileceksiniz. Zaten konuşmama meydan vermez ki... Beni mutlaka temizler. Beni köpek gibi gebertir.

— Saçmalıyorsun. Mahkeme salonunda her tarafın polisle çevrili bulunacak. Mister Hammer de orada olacak.

— İstemiyorum. Şahitlik etmeyeceğim. Zaten istesem de edemem.

Gücüm yetmez.

— Görürüz. Bakalım yeter mi yetmez mi? Alfiyeri bana döndü:

— Bir şey söyleyin Mister Hammer, diye yalvardı, iki laf söyleyin şunlara. Benim yakamı bıraksınlar. Şahitlik etmeyeceğim diyorum. Katiyen etmeyeceğim.

Savcı sakin bir sesle:

— Sen bilirsin Alfiyeri, dedi, şahitlikten cayarsan elektrik iskemlesine sen gidersin. Elimdeki delilleri biliyorsun.

Alfiyeri önce bir şey anlamamış gibi hepimizin yüzüne baktı. Sonra dehşetten dizleri kesilerek yere çöktü. Kolundan tutup bir koltuğa oturttular. Herif fena kıstırılmıştı. Önü de arkası da cehennemdi. İçimde gittikçe kabaran tiksintiyle bir faydası olur diye söze karıştım:

— Beni dinle Al, dedim, deliğe tıkılmış Antonyo ile beraber olmaktansa polisle, savcıyla beraber olmak iyidir.

— İyi ama beni elektrikli sandalyeye oturtmakla Savcı'nın eline bir şey geçmez ki... Rica ederim Mayk söyleyin de beni salıversinler. Aklınız ermiyor.

Savcı aynı sakin Sesle konuştu:

— Haklısın Al, seni idama göndermek işime yaramaz. Ben Antonyo denilen haydudun hesabını görmek istiyorum. Bunun için de senin şahitlik etmenden başka çare yok.

— Benim şahitliğimle Antonyo’nun hesabını görmek sahiden mümkün olacak mı?

— Bunu sen de biliyorsun. Bildiğin için bana telefon ettin.

— Hata ettim. Korkudan ne yaptığımı bilmedim. Antonyo bana fırsat vermez. Göreceksiniz beni muhakkak temizleyecek.

— Budalalık ediyorsun herif aşağıda mahpus.

— Çetesi d işarda ama…

— Çeteyi kâmilen yakaladık. Dışarda hiç kimse kalmadı.

— Nereden biliyorsunuz? Çetenin kaç kişi olduğundan benim bile ha berim yok. Şu anda, çeteden birisinin polis elbisesi giymiş olarak burada bulunmadığı da malum değil. Hatta şu anda Antonyo'nun mahpustan kaçmadığını bana kim temin eder? Ben eminim, hem de kaçmıştır. Neredeyse çıkagelecek, beni köpek gibi gebertecek. Mayk… Mister Hammer…

Yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırmaya başladı.

Bu esnada geceyi bir polis otomobilinin canavar düdüğü sarstı.

Alfiyeri bu sesi duyar duymaz göğsüne kurşun yemiş gibi sıçrayıp kalktı. Kolları öne doğru sarkmış, vücudu yaylanmış öylece dinliyordu. Neden sonra:

— işte gördünüz mü, kaçtı, dedi, nihayet savuştu. Antonyo'yu hiçbir mahpushane zapt edemez.

Savcı:

— Deli olma, dedi, devriye arabasının düdüğü.

— Yalan! Antonyo kaçtı. Peşine düştüler. Siz bizim çeteyi bilmezsiniz. Bizimkiler… Aman yarabbi, ben mahvoldum.

— İstersen gidelim, gözünle gör.

— Gözümle mi? Olur, peki! Gidelim de kaçtığını anlayın. O zaman yakamı bırakacağına söz ver bakalım… Söz ver… Namus sözü.

— Söz veriyorum, yakanı bırakacağım.

— Mayk da beraber gelecek.

— Tabii.

Odadan hep birlikte çıktık. Asansör bizi zemin katma indirdi. Burası

çelikten yapılmış dört köşe bir tünele benziyordu. İki taraflı kapılar da safı çelik olduğu için insan su altında yürümenin garip tıkanıklığını duyuyordu.

Çelik duvarlar Alifyeri'nin dehşetini bir miktar dağıtmış olacak ki, bileğimi mengene gibi sıkan parmakları biraz gevşemişti. Savcı bir kapının önünde durdu. Gözetleme deliğinin sürgüsünü çekip içeriyi bir müddet seyretti. Sonra geri çekilerek Alfiyeri'ye:

— İşte bak! diye fısıldadı.

Ben herifi yalnız bırakmadım. Deliğe gözlerimizi beraber uydurduk.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Antonyo kapının tam karşısına gelen tek ranzada sırt üstü yatıyordu. Arkasında koyu kırmızı ipekten bir robdöşambr vardı. Gürültüyü işitmiş, okuduğu kitabı yanına bırakmıştı. Ufak tefek bir herifti. Bu namussuzu da birkaç kere görmüştüm. Müthiş bir çete reisinden ziyade yumuşak tabiatlı bir lise hocasına benziyordu. Kara gözlerinden zaman zaman geçen müthiş pırıltılar olmasa sevimli bir adam denebilirdi.

Alfiyeri bir an tereddüt etmiş, sonra içeriye bakmıştı. Baktıkça bileğimi futan parmakları sıkışıyordu.

Antonyo, eski muavininin soluklarını işitince gözlerini biraz kıstı ve sonra garip bir ifadeyle gülümsedi. Bu gülümseme Alfiyeri'nin son kuvvetini de tüketmeye yetti. Herif evvela otomobil altında ezilmiş iri bir köpek gibi uludu.

— Gülüyor patron! diye bağırdı, bana gülüyor. Hey Antonyo! Mahkemeye gitmeyeceğim. Zorla götürseler de bir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim ki hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten hiç kimseye hiçbir şey söylemedim. Beni affet An... Çocuklara söyle, beni öldürmesinler. Emret de...

Antonyo bir yaramaz bebeği şakadan tehdit eder gibi parmağını sallayınca Alfiyeri susuverdi.

Antonyo fısıltı halinde sordu:

— Peki, saat?

— Emret... Nasıl istersen öyle yapacağım. Hâlettim. Kusuruma bakma! Beni bir kerecik affet, son defa...

Savcı büyük bir öfkeyle herifi omzundan tutup geri çekti. Gözetleme deliğinin sürgüsünü hışımla sürdü.

— Mahkemeye çıkacaksın Alfiyeri, diye bağırdı, bildiklerini birer birer söyleyeceksin. Biz bu namussuzu buraya kapatmak için dört seneden beri uğraşıyoruz. Senin keyfinle salıvermeyiz. Antonyo buradan elektrikli iskemleye oturmak üzere çıkacak. Mutlaka konuşacaksın maskara!

— Hayır! Artık büsbütün konuşamam.

— Görürüz.

—Konuşamam. Baksanıza bana güldü. Antonyo'nun gülmesi ne demektir ben bilirim. Antonyo öldürülmez. Onu öldürecek insan anasından doğmadı.

— Görürüz.

— Yanılıyorsunuz. Bunlar hep yanılıyorlar Mayk, görmediniz mi nasıl güldü? Siz gördünüz. Ağlıyordu: insan değildir ki Şeytan'ın ta kendisidir.

Savcı etrafındakilere:

— Şunu yukarı götürün! diye çıkıştı.

Bir aralık kolumu Alfiyeri'den kurtarıp Savcı'ya yaklaştım.

— Beni sununla bir parça yalnız bırakır mısınız? dedim.

Yüzüme hayretle bakarak:

— Ne olacak? diye sordu.

— Ne olacağı var mı? Bana biraz güveniyor, belki ikna ederim.

Kendisini biraz toplarsa, yani Antonyo'nun kurtulamayacağına inanırsa çeteye karşı kendisini müdafaa edebileceğime de güvenir. Bir deneyelim.

— Sahi! Mükemmel! iyi hatırladınız Mayk... Eğer yarın mahkemede sahiden susarsa ben hapı yutarım. Bir insanı mahkemede cebren söyletmenin usulü şimdiye kadar hiçbir yerde keşfedilmemiştir. Hele

Antonyo'nun beş tane meşhur avukatı önünde hiç perende atamayız. En iyisi siz sununla yalnız görüşün. Kalabalık herifin asabını büsbütün bozuyor galiba... Ne dersiniz?

— Doğru derim.

* * *

Pat şahidi aşağıda tutmak istemediği için bizi beklememiş, yukarı çıkarmıştı. Biz Savcı ile ikinci asansöre girdik. Dokuzuncu kata henüz varmıştık ki, müthiş bir mitralyöz ateşi sakin geceyi bir anda allak bullak etti. Aynı anda kuvvetli projektörler karşı binaları taramaya, civarda nöbet tutan radyolu otomobillerin canavar düdükleri kıyametleri koparmaya başladı. Savcılık makamından da gürültüler geliyordu. Koştuk.

İçeri girdiğimiz zaman Pat'la Alfiyeri yerden kalkıyorlardı. Pat'ın muavini Wilson sol kolunu tutmuş ovunmaktaydı. Savcı kanı görünce Müfettiş'e heyecanla sordu:

— Yaralandınız mı? Ne oldu?

— Karşı taraftan ateş açtılar.

— Yaranız...

— Pek ehemmiyetli değil. Basit bir sıyrıntı...

Kurşunlar insan göğsü hizasında duvara saplanmışlardı. Alfiyeri gene bir uluma tutturdu. Kendisini yerlere atıyor, sara nöbetlerine benzeyen ihtilaçlarla çırpmıyordu.

Pat bir bardağa dört parmak viski koyup yanına yaklaştı. Yakasını toparlayıp çırpınmasını durdurdu. İçkiyi adeta zorla içirdi. Viskinin tadı herifi biraz kendine getirmiş olmalı ki etrafına şaşkın şaşkın bakarak olup bitenleri hatırlamaya çalıştı.

Wilson'un yarasından akan kanı görünce tekrar kudurdu:

— Beni gebertecekler, beni burada köpek gibi geberttireceksiniz,

istemiyorum! diyerek yeniden azdı.

Savcı telefonla emirler veriyor:

— Karşı otelin damından atılmış olmalı, diye bağırıyordu, otelin bütün kapıları tutulsun. Bütün odalar birer birer aranacak. Dama hemen mitralyözlü bir ekip...

Pat bana yorgun yorgun göz kırparak:

— Otel dört yüz odalı, diye fısıldadı, birer birer aranmalarının ne demek olduğunu anlarsın. Herifler çoktan bitişik binaların damlarından geçerek Brodway'ı tuttular.

Ben cevap vermeden Alfiyeri'ye yaklaştım:

— Haydi gel, dedim, arka odalardan birisine gidelim. Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını sana söyleyeceğim.

— Sahi mi? Sağol Mayk... Sana güvenmekle hata etmedim. Seni hatırlamamın sebebi bu! Seni aylardan beri düşünüyorum. Keşke Savcı'ya telefon edeceğime sana başvursaydım.

— Daha iyi olurdu. Neyse... Haydi gel! Savcı’ya döndüm: Biz arka odalardan birisinde biraz istirahat etsek...

— Olur. Peki! Lâkin bu heriften bir santim bile ayrılmayacaksın Mayk, sana teslim. Senden canlı canlı isterim.

Alfiyeri’nin saatlerdir gerilen asabı, son vakayla gevşemiş olacak ki sersem sersem arkamdan geldi, işinin çok olduğu zamanlar Savcı’nın gece kalması için hazırlanmış yatak odasına girdik. Perdeleri sıkı sıkı örttüm.

Bizimle beraber gelen polislerden birine emrettim:

— Bize bir şişe viski ile iki bardak.

— Başüstüne Mister Hammer.

— Sonra da bizi kimse rahatsız etmesin.

— Olur.

Bardaklara dörder parmak viski koydum. Bir tanesini Alfiyeri'nin önüne sürdüm:

— Şimdi anlat bakalım tosun, dedim, olup bitenleri başından itibaren bilmeliyim ki seni korumam kabil olsun.

Gene korkuya kapıldı. Fıldır fıldır bakışlarını kapıdan pencereye pencereden kapıya geçirerek fısıldar gibi sordu:

— Neyi öğrenmek istiyorsunuz? Ben şahitlikten vazgeçtim Mister Hammer, yapamayacağım.

— Şahitliği sormuyorum. Antonyo ile nerede, nasıl tanıştınız? Daha doğrusu bu herif nereden çıktı?

— Nereden çıktığını ben de bilmiyorum. Birdenbire görünenlerden.

— Senin evlerden birine müşteri olarak mı geldi?

— Evet, müşteri olarak. Evvelce birkaç kere gidip gelmiş, her fırsatta beni sorarmış.

— Neyini soruyor?

— Nasıl adammışım, aklım fikrim nasılmış, cesaretim falan.

— Ne yapacak?

— Bilir miyim?

— Kızlar sana derhal haber vermişlerdir. Gidip konuşmadın mı?

— "Serserinin biri" dedim, boş verdim. Vücudu ufak tefek, gösterişsiz. Fazladan metelik tutmaz görünüyor, ikinci Cihan Harbi'nden sonra Amerika'ya kapağı atan serserilerden. Bir zamanlar Marsilya taraflarında Nazilere muhbirlik etmiş, Alman işgali Fransa'nın her tarafına yayılınca bunun vazifesini Nis'e geçirmişler. Bunları sonra öğrendim. Herif dediğim gibi gösterişsiz, fazladan parası da yok. Bir gece kızlardan biri şikâyet etti. Beraber kalmışlar, para

vermeden savuşmuş. Ha berim olunca fena içerledim. Arkasına bizim oğlanlardan birini taktım. Dolaştığı yerleri öğrendim. Bir gece karşılaştık. Kötü bir meyhanede pis pis düşünüyordu. Yüzü sapsarı. Belli ki açlıktan nefesi kokuyor. Karşısına dikildim, "Ulan it" dedim, "karılarla yatıp para vermeden savuşmak nasıl iş?" Yüzüme İtalyancadan anlamıyor gibi bir müddet baktı. "Usuldür" demez mi? Çok içerledim. Lâkin kendimi tuttum. "Fena değil" diye gülmeye çalıştım, "şöyle biraz tenhada konuşalım mı aslanım?" Hiç tereddüt etmeden kalktı. Belli bir şey canına susamış kerata... Gümrük tarafına yakındık. Boş antrepolardan birisine götürdüm. İlerdeki sokak fenerlerinden biri bulunduğumuz yeri biraz aydınlatıyordu. Herifi tepeden tırnağa bir süzdüm, sinek gibi hafif, kuvvetsiz, zorla soluyor. Ayaklarının üzerinde nasıl durduğuna şaşarsınız. Az kalsın yüreğimi acıma kaplayacaktı. Lâkin bizim karıyı bıçakla tehdit ettiğini, bu sayede evden çıkıp gidebildiğini hatırladım. Yakasını topladım. "Haline bakmadan bir de karıyı tehdit edersin ha!" dedim. Karıya: "Karnını yararım ses çıkarırsan!" demiş.

Birden o da benim yakamı tuttu. Beni kendisine apansız çekerek çeneme bir kafa attı. Aynı anda potininin burnunu tam kasıklarımda hissettim. Bereket versin böyle solucanların korktukları zaman ne kadar tehlikeli olduklarını bilirim. Kafayı ağzımın üstüne yemiştim ama tekmeyi savuşturacak kadar atik davranabilmiştim. Ağzıma dolan kanın tadı öfkemi yüz misline çıkardı. Hergeleyi bir yumrukta ayağımın altına aldım. Bir müddet rastgele tekmeledim. Hava kaçıran bir eski futbol topu gibi yuvarladım. Fakat kısa bir zaman sonra bağırmaması dikkatimi çekti. "Geberdi mutlaka" diyerek üstüne eğildim, yakasından tutup suratını ışığa çevirdim. Gördüğüm manzarayı siz de görseniz korkuya kapılırdınız. Herifin suratını kan kaplamıştı. Eminim ki böbreklerine yediği tekmelerle böbrekleri feci şekilde sızlıyordu. Gene öyleyken sırıtmaz mı? Hem de nasıl sırıtma... Demin gördünüz, işte tıpkı öyle sırıtıyordu. Şaşırmışım. Çekip kaldırdım. Yeniden dövmeye başlayacağım sırada: "Bundan ne çıkar Al," dedi, "Bu iş seni pezevenklikten kurtarmaz ki aslanım!", "Neden kurtarmazmış?", "Pezevenklikten tabii. Sonra beni küçümsemekle kendini ne büyük bir tehlikeye attığını fark edememişsin. Bak

bakalım, şunu tanır mısın?" Böyle diyerek elini kaldırdı. Parıl parıl bir bıçak tutuyordu. Halisinden bir Katalan hançeri ki, bu çelimsiz herifin koluyla dahi dört santimlik çelik saça işler. Şaşkınlığım büsbütün artmış. O an isteseydi, beni dört kere öldürürdü. Elinin tersiyle suratının kanını biraz sildi. Bıçağını kaldırıp boş antreponun görülmeyen bir köşesine fırlattı. "Birbirimize marifet göstermeyelim Al," dedi, "biraz konuşalım. Kendine yazık ediyorsun yavrum, istikbalini hiç düşünmüyorsun."

Alfiyeri eski günleri hatırlamış gibi biraz daldı. Sonra ürpererek uykudan uyanır gibi kendine geldi. Yeniden gözlerine korku dolmuştu. Etrafı dikkatle dinledi. Gene derin derin içini çekti. Ben bardağa viski koydum.

— Keşke beni o gece temizleseydi, diyerek anlatmaya devam etti, beraber çıktık. Bir tenha dükkânda su bulup yüzümüzü yıkadık. Bir müddet tenha sokaklarda dolaşarak konuştuk. Kolayca kazanılacak milyonlardan, NewYork şehrinin, Hatta bütün Amerika'nın en nüfuzlu insanları haline geleceğimizden bahsediyordu.

— Ne yapacakmışsınız?

— Ne mi yapacakmışız. Bildiğiniz işler...

— Randevuculuk mu?

— Biraz daha yukarı cinsinden...

— Soygun?

— Ee!

— Aranız neden açıldı.

— Geçenlerde... Yani iki, üç ay evvel bir meseleden canım sıkıldı. Laf arasında üstüme fazla gelmemesini, icap ederse kendimi de, onu da mahvedeceğimi söyledim. Söyler söylemez pişman oldum ama iş işten geçti. Beni temizlemeye karar verdi.

— Böyle vaziyetlerde kimleri kullanır, biliyor musun?

— Hayır. Önceleri benden habersiz işi yok sanıyordum, sonra sonra başka adamlar da peydahlandığını anladım.

— "Parası yok" demiştin, şimdiki büyük serveti nereden ele geçirdiniz? Beyaz zehir kaçakçılığından mı?

— Vallahi değil. Ben federal polisin karışacağı dalgalan sevmem. Eğer kaçakçılık yaptıysa bile benden habersiz yapmıştır.

— Böyle saçma şey olmaz Al, numara yapıyorsun

— Vallahi doğrusunu söylüyorum Mister Hammer, benim kanaatim: Antonyo parayı Avrupa'da vurmuş olmalı. İlk günlerde meteliksiz görünmesi yalancılıktandı galiba.

— Peki, şimdi asıl meseleye gelelim Al...

— Asıl meseleye mi. Deminden beri ben asıl meseleyi anlatıyordum.

— Hata ediyorsun Al, doğrusunu söylemez, her şeyi anlatmazsan, sana hiçbir yardımım dokunamaz. Düşün oğlum, hayatın kıl üzerinde... Bizzat kendine güvenin kalmamış. Yani, yarın Antonyo’nun önünde sinirlerine hakim olarak bunları söyleyip söylemeyeceğini kestiremiyorsun. Halbuki benim usulüm gayet kestirme. Ben kanun filan tanımam, iyi bir iş yaptığıma aklım yattı mı Antonyo'yu hiç kimseden çekinmeksizin delik deşik ederim. Sen de kurtulursun, dünya da kurtulur. Lâkin bu işi yaparken budala yerine konulmak da hoşuma gitmez.

— Sizi budala yerine koyan kim?

— Mesela sen.

— Rica ederim Mister Hammer...

— Dur öyleyse ben sana unuttuğun bir noktayı hatırlatayım. Demin aşağıda bir saat meselesi konuştunuz.

Alfiyeri'nin suratı evvela morardı, sonra bembeyaz kesildi. Kalbinin durmasından, herifin nefessiz kalıp gebermesinden korktum.

— Saat meselesi mi? Hangi saat? diye kekeleyerek sordu.

— Herhalde ölüm saati olacak, diye güldüm, doğru kestirdim mi? Ölüm saati...

Çaresizlik içinde ellerini ovuşturan Alfiyeri yüzüme yalvararak bakıyordu.

— Saat işi neyin nesi? diye yavaşça sordum, saat işini öğrenmezsem rahat edemem. Beni rahatsız edersen Antonyo'dan kurtulmanın hiçbir faydası olamaz.

— Allah hepinizin belasını versin. Allah hepinizin...

Gene sinirleri boşandı. Büyük bir ağlama nöbetine yakalandı. Derin iniltilerle koltuğun kenarına kapanarak hıçkırıyordu. Bir müddet açılmasına meydan verdim, sonra viski bardağını uzattım:

— Hele bir yudum iç de akim başına gelsin, dedim, bu iş çürüdü oğlum, bu işten sadece canını kurtarabilirsen ne mutlu! Mücadele faydasız. Her şeyi bırakıp canını kurtarmanın yoluna bak.

Dişlerini gıcırdatarak bir müddet beni tetkik etti. Bir aralık üstüme atılacağından bile korktum. Bu sırada benimle mi, yoksa şahitlikten vazgeçerek Antonyo ile mi anlaşmanın daha iyi olacağını tahmine çalıştığına eminim.

— Faydasız, dedim ya, diye güldüm, iki yol kalmadı Al, berbat senin halin. Antonyo'dan kurtulsan Savcıdan kurtulamazsın, Savcıdan kurtulsan ben yakanı bırakmam, iyisi mi şu saat meselesini öğrenelim.

Uzaktan uzağa bir polis otomobilinin canavar düdüğü öttü. Sanki buna cevap vermek istemiş gibi binanın bizim bulunduğumuz tarafındaki dar sokakta nöbet tutan bir araba buna karşılık verdi.

Alfiyeri'nin yüzünden iri damlalar halinde terler akıyordu. Ellerini bir müddet ovuşturdu:

— Saat meselesi, diye kekeledi, vallahi böyle bir şey yok... Sokaktaki uluma devam ediyordu.

Bu esnada kapı vurulup açıldı, içeriye resmi elbiseli bir polis memuru girdi:

— Sizi Savcı istiyor Mister Hammer, dedi, ben siz gelinceye kadar burada kalacağım.

Ayağa kalktım. Kapıya doğru yürüdüm. Oğlanın önünden geçtikten sonra galiba bir tek adım atabildim. Alfiyeri'nin çığlığına dönmek fırsatı bulamadım. Ense köküme yediğim müthiş bir darbeyle yüzükoyun yere yuvarlanıp kendimi kaybettim.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Velda bir müddet dinledikten sonra: "Peki söylerim" diyerek telefonu kapattı. Ayağa kalktı, pencereden dışarısını seyrediyormuş gibi yüzünü benden kaçırarak bir an gerinir gibi durdu. Böyle gerinir, daha doğrusu birine meydan okur gibi dururken onu seyretmeye doyamam.

Şahane başı, güzel bedeni, gergin göğüsleri, ince beli ve dolgun kalçalarıyla harikadır. Hele uzun bacaklarının doyulmaz intizamını meydana çıkaran dar eteğiyle insanın aklını durdurur.

— Kimdi? diye sordum.

Uzandığım divana geldi. Dişlerini göstererek güldü:

— Bil bakalım!

— Pat olmalı. Homurtusundan anladım. On beş tonluk yüklü kamyon gibi kerata...

— İyi bildin, Pat.

— Ne diyor?

— Antonyo'yu Savcı salıvermek zorunda kalmış.

— Alfiyeri'yi öldüren herif?

— Gitti gider.

— Polis olmadığına emin mi?

— Vallahi emin olduğunu zannetmem. "Eminim" dedi ama hakikaten emin olduğu zamanlar kullandığı sesiyle değil.

— Haklısın. O cenabet gece, o cenabet binanın etrafına şehrin dört bucağından o kadar üniformalı herif toplanmışlardı ki, aralarında çeteye mensup birkaç tane sütü bozuk bulunabilirdi.

— Kahve ister misin Mayk?

— Hayır, kalkmak istiyorum.

— Doktor...

— Başlarım doktorun reçetesinden...

Kız üstüme eğildi. Gözlerinde en dayanıklı erkekleri bir anda eritecek yalvaran bakışlar... Vücudunun doğruca damarlara işleyen baygın kokusu...

— Beni harap ediyorsun, diye dargın dargın konuştu, berbatsın. Suratını bir görsen! Ne yapılacaksa bana söyle.

— Ne yapılacağını bilsem söylemez miyim?

— Öyleyse nereye gideceksin?

— Burnumun dikine...

— Ne gaddar herifsin.

Omuzlarından tutup kendime çektim. Ağzını hırsla öptüm. Kendisini zorla kurtardı.

— Tamam, diye kederle güldü, palyaçolara döndün. Ağzımın boyası hep suratına sıvaştı. Oh olsun.

Kalkıp oturdum. Ense köküm hâlâ sızlıyor. Sızısı iki kola ayrılıyor. Birisi beynime çıkıyor, öteki yüreğime saplanıyor. Kıza bir şey belli etmemek için sırıtmaya çalıştım. O mendebur korku gecesinden bu yana iki gün geçti. Ne zaman gözümü açsam, daha doğrusu, Savcı'ya mahsus yatak odasında olup bitenleri hatırlasam Alfiyeri'nin kafası ezilmiş hayalini görüyorum. Polis kılığına girmiş haydut, bir insanın kafasını çürük ceviz gibi ezecek aleti neresinde saklamıştı? İşini gördükten sonra hiçbir iz bırakmadan nasıl savuşmuştu?

Dudağının boyasını tazeleyen Velda'nın omuzu üstünden aynaya baktım ve bu sefer hakikaten sırıttım. Zaten yarı baygın yatarken bile

Savcının suratı gözümün önüne gelince gülesim tutuyordu.

— Salıvermiş demek, dedim, şahit olmayınca ne halt etsin?

— Kimi salıvermiş? Ha, Antonyo'dan bahsediyorsun, evet salıvermişler.

— Fena değil, fena değil! Ayrıca zarar ziyan da ödemişler mi? Pat'a bu ciheti sorsaydın...

— Pat çok kederli. O gece bana telefon ettiği zaman sinirleri berbattı. Hiç o kadar asabi görmedim. "Ya gebertseydiler, gebertebilirlerdi kız, pekâlâ temizlerlerdi," diye söylendi durdu.

— Hata ettiler. Bunun büyük hata olduğunu Antonyo biraz akıllıysa anlamıştır. Ben kucağa oturulup sakalı yolunacak avanak değilim.

— Orası henüz belli olmaz. Antonyo işinden salimen çıkmana bağlı.

— Bu da mı Pat'ın fikri?

— Hem Pat'ın hem de benim.

— Savcı ne düşünüyor?

— Savcı sana yeniden düşman kesildi. İşin iç yüzünü gazetelerden saklayıncaya kadar göbeği çatlamış. "Gözüm görmesin, perişan ederim," diyormuş.

— Haklı yavrum!

— Haklıymış. Asıl onun sakalını yoldular. Biraz vicdanı olsa istifa edip def olur. Ben böyle utanmaz herif görmedim. Hem utanmaz...

Ben boynumu oynatmak istemiştim. Sızı can evime bıçak gibi saplanınca inledim. Kız hızla döndü:

— Yatmalısın, diye 15 puntluk topuğunu öfkeyle yere vurdu, zıbarmaksın, ayakta gebereceksin. New York şehrinde Antonyo gibi bir haydut eksik olmuş, fazla olmuş bundan ne çıkar? Kendini beyhude yere helak ediyorsun. Bunca senedir hayatını tehlikelere

attın, temizleyebildin mi?

— Aldırma şekerim, yavaş yavaş...

— Yavaş yavaş ne demek? Birisi gidiyor, öteki geliyor, her yeni gelen de eskisinden beter...

— Olsun. Biz sonuna kadar dayanacağız. Hem bu seferki mesele sadece gönül eğlencesi olmaktan çıktı. Antonyo denilen bücür kerata beni maskara etti. Sol kolumun altında silahım dururken... Savcılık binasının en üst katında... Pat'ın yanı başındayız. Kendisi çelik sandıkta kapalı. Düşündükçe öfkeden kuduruyorum.

Dolabı açtım. Bir kravat aldım, boğazıma düğümledim. Sonra hiçbir işe yaramamış olan emektar 45'liğimi koltuk altıma bağlayıp ceketimi giydim.

— Haydi gidiyoruz, dedim.

— Nereye?

— Sen büroya uğrarsın, ben biraz dolaşacağım.

— Beraber gelsem...

— Dolaşacağım, diyorum. Büroda mektuplar yüz üstü duruyor. İki yeni müşteri...

— Peki, peki!

Kapıyı açıp bekledim. Apartmandan çıktık.

Velda:

— Burada bekle beni, diye homurdandı, bari otomobil getireyim.

Kontakt anahtarını uzattıktan sonra bir sigara yaktım.

Kızı büroya bıraktıktan sonra New York şehrinin otomobil seline kendimi kapıp koyuverdim.

Işıklara göre durup kalkarak şehrin merkezinden çıktım, ilk

rastladığım tenha bir dükkânda iki duble buz gibi bira yuvarladım.

Ensemdeki sızı yavaş yavaş azalıyor, öfkem yavaş yavaş manasız bir dalgınlığa dönüyordu. Düşünmek istedikçe aklıma hep Antonyo'yu kapandığı inde gidip bulmak geliyordu. Gidip herifin gırtlağına sarılmak... Şu saat meselesini kendisine sormak... icabında yumruklaya yumruklaya söyletmek...

Bu kararı az daha tatbik edecektim ki saat işini Antonyo'nun da bilmediği hatırıma geldi. Bilse Alfiyeri'ye sorar mı?

Arabayı bir tepenin üzerinde gölgeye çektim. Önüme deniz kadar geniş bir ova uzanıyordu. Güneş bütün gücüyle suya yüklenmiş. Parıltısı gözleri kör edecek derecede sert. Bir sigara yaktım. Durduğum yerde bol bol terliyorum. Gözüm ikide bir tablodaki saate gidiyor. Saat dört, ikinci sigara biterken dört buçuk. Üçüncünün sonunda beşe beş var.

İyi ama bu saat neyin nesi? Saat ne olabilir? Bir parola desem değil. Herif, "Peki saat?" dedi. Öteki "Emret. Nasıl istersen öyle yapacağım. Halt ettim. Kusuruma bakma. Beni bir kerecik affet, son defa..." işte kelime kelime böyle söyledi.

Bu herifler bir çete kurarlar. Çete büyük paralar vurur. Aradan birkaç sene geçince efrattan bir kısmı hissesine düşen parayı kafi görür. İpi koparıp savuşmak ister. Savuşurken patronun emniyetini kötüye kullanarak hakkı olmayan bir vurgunu da beraber götürmek isteyenler çok olur. Patron işin daha evvel farkındaysa, yani herifin savuşmak niyetini sezmişse, onu temizletmek kararını verir. Karşımızdaki vaziyet buna benzer bir şey! Şu halde bu saat, bir randevu saati, yahut parola değil. Maddi bir şey. Bir sırrın anahtarı.

Otomobil tablosundaki saat koşuyor. Şimdi beşi on geçmekte. Dördüncü sigarayı yaktım.

"Maddi bir şeyi Alfiyeri gibi bir herif Antonyo'dan kaçırmak istese kime emanet edebilir? İşte cevabı bulunacak sual budur yavrum Pat!"

Gülümsedim. Sigara gittikçe daha tatlı gelmeye başladı. Boynumu iki tarafa hoyrat hoyrat çevirdim. Sızı uçup gitmiş. Demek ki terlemek iyi gelmiş. Dalgınlığım ağır ağır neşeye dönüyor. Canım buzlu bira çekerse temelli neşelenmişim sayılır. "Evet, dehşete kapılmış küçük bir serseri bu kadar mühim bir şeyi bu bizim azametli New York şehrimizde, kime emniyet eder? Hiç kimseye..."

Öylece durup gözlerimi kısarak suda parlayan ışıklara baktım. Eğer bir yere gömdüyse düşünmek faydasız. Sırrını beraber götürdü hergele... Şayet birisine bıraktıysa mutlaka bulurum, mutlaka...

Kontakt anahtarını çevirdim, otomobili hışımla döndürdüm, New York şehrine doğru bu sefer cehennem gibi hareket ettim. Süratin rüzgarı yüzümün derisini nerdeyse yüzecek. Artık tablodaki saat umurumda değil. Şimdi arada sırada gözlerim kilometre ibresine takılıyor. 110, 120, 130...

Antonyo'ya başkalarına çektirdiği dehşeti muhakkak tattırmalıyım. Polis kılığına girerek kafamı patlatmaya kalkışan yakışıklı haydutla da görülecek bir küçük hesabım var. Herifin suratı hayal meyal hatırımda... Açık sarı saçlı, kırmızı yüzlü bir oğlan. Geniş omuzları ve bir doksana yakın boyuna pek yaraşmayan parlak suratlı bir herif... Böylelerini mütarekeden sonra Hamburg sokaklarında görmüştüm. Ortalık kararınca dudaklarını boyayarak... Hay Allah kahretsin! Bir de Alfiyeri'nin kafasını kurumuş kabak gibi nasıl dağıttı, diye meraklanıyorum. Nasıl dağıtacak basbayağı... Bunlar Nazi döküntüleri... Bunlarda insaf, merhamet aranır mı?

Deli gibi giden iki lüks otomobili sıyırıp geçtim. Belli ki yeniden öfkeleniyorum.

"Karnına iki kurşun yerleştirirsin... iki kurşun ki oğlum Mayk, anasını beller namussuzun..."

Arabayı pek de farkına varmadan, "Bahama Bar’ın önünde durdurdum. içeri girdim. Bizim emektar Tombul Con tezgahın arkasında her zamanki gibi gazete okuyor.

Her zamanki gibi ciddi, babacan. Beni görünce ablak suratını, insanın yüreğini serinleten sevimli bir gülümseme kapladı.

— Merhaba Mister Hammer, dedi, nerelerdesiniz kuzum? Bir asır var ki...

— Bira, dedim, buzlu olmalı Con, sıcak beni bitirdi.

Bir yüksek iskemleye oturdum. Con sigara paketini önüme sürdü. Derhal birayı çekti.

— Bir de sen iç.

— Olur.

— Ne okuyordun derin derin?..

— Farkında bile değilim. Başka şeyler düşünüyordum. Birayı bir dikişte bitirip tazelettim. Sonra:

— Beni iyi dinle Con, dedim, hani Alfiyeri isminde bir hergele var, bildin mi?

— Bildim. Ne olmuş?

— Bu herif hakkında duyup işittiklerini bana birer birer anlatır mısın?

— Birer birer öyle mi?

Con mesleğine mahsus bir alışkanlıkla boş masaları gözden geçirdi. Dirseğini tezgâha dayayıp bana biraz yaklaştı:

— Evvelce küçük pezevenklerdendi, dedi, birkaç eve de fedailik ediyordu. Küçük dedimse yüreksiz demek istemedim. Bu Sicilyalıların en kötüsü de biraz yürekli oluyor. Fazladan bu rezilin bileği de kuvvetliydi.

— Evet.

— Beş sene kadar evvel birdenbire değişti Mister Hammer, üzerine

bir azamet geliverdi.

— Yani efelendi değil mi?

— Tamam, efelendi. Biz New York'ta az iş görmedik. Esasında bana sorarsanız burası Şikago'dan baskındır. Şikago'nun adı çıkmış. Bu sebeple biz adam sarrafıyız. Biz olur olmaz numarayı kolayca yutmayız. Bir herif ne kadar caka yaparsa yapsın birinci sınıf mı, ikinci sınıf mı biliriz. Alfiyeri birinci sınıf numarasındandır ama ben hep boş veririm. Doğrusunu isterseniz bu oğlan Antonyo'nun muavinlerinden, işte bu kadar.

— Kendisi hakkında tahkikat yapmak istesem kime başvurmalıyım? Mesela son zamanlarda düşüp kalktığı kadın kim?

Con biraz düşündü. Suali yanlış görmüş gibi başını salladı:

— Bu yoldan hiçbir yere gidemezsiniz Mister Hammer, dedi, çünkü hiç kimse size Alfiyeri hakkında malumat vermeye cesaret edemez.

— Evvelce belki edemezdi ama şimdi ederler.

— Ne diyorsunuz, geberdi mi yoksa...

— Evet, geberdi.

— Peki gazeteler...

— Henüz yazmadılar.

— Öyleyse barını şimdi kim işletiyor? Malum ya Antonyo elliye yakın meyhane, bar, kumarhane sahibidir. Bunlardan en mühimi resmi kayıtlara göre Alfiyeri'nin malı görünür. "Eldorado" Bar.

— Orada kime başvuracağım? Şöyle rabıtalı birini istiyorum. Dayak yemekten hoşlanmayan akıllı birisini.

— Vallahi bilmem. Al öldüyse dükkânda iktidar değişikliği vuku bulmuştur. Durun bakalım!

Con tavana bakarak bir müddet düşündü: Al'ın güvendiği herifin

adını arıyorum... Şef garson mu, yoksa direktör yardımcısı mı, böyle biri vardı, ismi de Karlo olacak. Tehlikeli bir heriftir. Bitirim bir herif. Uzun boylu, esmer. Aslı İtalyan'dır da İspanyol mu geçinir, yoksa İspanyol'dur da İtalyan'ım diye yalan mı atar, işte böyle bir dolaşık kerata...

— Mersi Con... Birer duble daha içelim mi karşılıklı?

— Beni mazur görün Mister Hammer, size dolduravım. Birayı içtim, hesabı gördüm.

Otomobile atlayıp Eldorado Bar'ın yolunu tuttum.

BEŞİNCİ KISIM

Vestiyerdeki kız yüzüme dikkatle bakarak beni nereden tanıdığını hatırlamaya çalışıyordu. Kömür gibi saçları omuzlarına dökülmüş, yeşil gözlü bir esmer İspanyol güzeli ki, insan şu anda niçin Hollywood'da bulunmadığına şaşar. Yanağını okşadım:

— On dolar kazanmak ister misin şekerim? diye sordum. Gözlerinden yemyeşil bir kurnazlık dalgası geçti, yanaklarını çukurlaştırarak:

— Oh dolarınızı çoktan kazandım, diye güldü.

— Kazandın mı? Ben farkında olmadan öyle mi?

— Burada bir yanak makası on dolardır, yoksa pahalı mı buldunuz?

— Hayır, onu bu hesaba karıştırmak istememiştim.

Onar dolarlık iki banknot çıkarıp uzattım. Yüzüme, gözlerini kırpıştırarak şüpheyle baktı:

— Önce suali anlayalım da para kolay, dedi.

— Karlo'nun adresini...

Bu sefer yeşil bakışları bulandı. Etrafına korkuyla baktı:

— Burada öyle kimse yok, dedi.

— Şef garsonmuş.

— Yok.

— Yani artık çalışmıyor mu, demek istiyorsunuz?

— Evet.

— Adresi?

— Bilmiyorum.

— Peki yavrum, al şunları. Ben öğreneceğimi öğrendim. Banknotları hokkabaz çabukluğuyla ortadan kaybetti. Gözlerini kısarak dudaklarını uzattı. Parmağımla burnunun ucuna dokundum:

— Alacağım olsun yaramaz, dedim, istirahat ettiğin gecelerin birinde ödeşiriz.

— Budalalık bu seninki. Peşin tavuk veresiye kazdan kârlıdır.

— Olsun. Sende hakkımı yiyecek ahlaksız hali yok. Bir sigara yakıp dışarıya çıktım.

Burada birkaç günden beri, belki de birkaç aydan beri iktidar değişikliği olmuştu. Alfiyeri ölüm korkusuyla saklanmaya başladıktan sonra Antonyo onun adamlarını buradan sürüp çıkarmış olmalı.

Otomobili sürdüm. Her şey beni Antonyo denilen hayduda doğru çekiyordu. En iyisi gidip bu hergeleyle açık açığa konuşmak.

İyi ama benim öğrenmek istediklerimi Antonyo da bilmiyordu.

Gene caddelerde maksatsız dolaşmaya başladım. Alfiyeri herhangi kıymetli bir şeyi nereye saklayabilir? işte keşfi icap eden cevap bu sualin karşılığı. Böyleleri ekseriya bir kadına bağlanırlar. Böylelerinin bağlandıkları kadınlar da malum. Geri döndüm. Tekrar Eldorado Bar'dan içeri girdim. Vestiyer gene tenhaydı. Yeşil gözlü esmer kız beni görünce:

— Tamam, dedi, aklınız başınıza gelmiş. Haydi ödeşelim.

— Bilemedin şekerim. Parayı eksik vermişim. Benden on dolar daha alacağınız varmış. Banknotu avcuna sıkıştırdım:

— Alfiyeri'nin dostu kim? diye sordum.

— Nasıl dostu?

— Sevgilisi.

— Mister Alfiyeri'nin sevgilisi yoktur ki...

— Emin misin?

— Katiyen.

— Şu halde buradaki kızlardan gönlünün çektiğiyle mi yatardı?

— Yanılıyorsunuz, Mister Alfiyeri'nin buradaki kızlarla hiçbiriyle alakası yoktu.

— Tuhaf. Sakın evli olmasın?

— Orasını bilmem.

Ensemi kaşıyarak dışarı çıktım. Alfiyeri gibi herifler, ne kadar tehlikeli işlere girerlerse girsinler, kadın münasebetlerini etrafındakilerden uzun boylu saklayamazlar. Bir kere kadın buna razı olmaz. Gangster sevgilisi, erkeğinin imparator gibi hüküm yürüttüğü yerlere kürkler içinde gelmezse çatlar.

Otomobili morga doğru sürdüm. Gayet uzun boylu, iskelet gibi zayıf, Mister Sokrates'ten on kere daha filozof morg bekçisi eski ahbaplarımdandı.

Beni görünce sırıttı:

— Hayrola Mister Hammer, dedi, misafirlerden hangisiyle teşerrüf etmek istediniz? Bazıları için burası hayatla ölüm arasında son istasyon. Bir kısmının kim olduğu bilinmez, o sebeple buradaki kör yola çekerler, bekletirler, kimisi neden öldüğünü saklamıştır, keşfine çalışırlar. Cesedi nehirden çıkarılan sarışın kadını mı göreceksiniz?

— Hayır Cak, bu sefer leşlerle işim yok. Alfiyeri denilen haydudun elbiseleriyle iç çamaşırlarını göreceğim.

— Hay hay! Ölülerle uğraşmaktansa paçavraları karıştırmak iyidir. Dünyaya çıplak gelir, dünyadan çıplak gideriz ama şahsiyetimizi tayin edenler de giydiğimiz paçavralardır. Buyurun.

Kundurasının gevşemiş nalçalarıyla beton döşemede iskelet takırtısı sesleri çıkararak önümden yürüdü. Ambara girdik. Duvarları çepeçevre kaplayan raflardan bir torba indirdi. Ortadaki masanın üstüne koydu. Hamlet piyesinde rol kesen komik mezarcı gibi bir elini havaya kaldırarak:

— işte burada, dedi, kanaatimi sorarsanız Mister Hammer, bu torbanın içindekiler, Alfiyeri merhumun hüviyetini, mahzenin mermer masasında yatan leşten daha iyi temsil eder. Buyurun.

Ceketin iç cebi üzerindeki terzi adresiyle gömlek ve iç çamaşırları aynı olan mağazanın adreslerini kaydettim. Filozof morg bekçisi:

— İşte gördünüz mü? diye sevindi, merhum Alfiyeri hiçbir sualinizi cevaplandırmaz ama, bu paçavralar pekala konuşurlar. Eskiden Avrupa'da bütün yollar Roma'ya gidermiş, şimdi bizim Amerika'nızda da bütün yollar mutlaka çamaşır mağazalarına gidiyor. Sebep: insanoğlunun çıplak olduğunu unutması... Bitti mi efendim?

— Mersi!

— Evet, biter. Bu dünyada bitmeyen bir tek şey vardır o da ölümden sonra devam eden hayat...

Herife beş dolar verip dışarı çıktım.

***

Alfiyeri denilen herif Brodway'ın en pahalı terzilerinden birinden giyiniyordu. Terzi o kadar meşguldü ki, ben kendisini mutlaka görmek istediğimi söylediğim zaman kılığımı kıyafetimi beğenmediği anlaşılan kâtibesi az kalsın gülmekten ölecekti.

Nihayet kuru gürültüye pabuç bırakmayacağımı bir alay züppeye anlattım. Terzi efendi elinde tırnak cilalamaya mahsus fırçayla bir Fransız opereti sahnesinden dışarı fırlamış gibi karşıma çıktı. Kadın gibi kırılıp dökülüyor, gözlerini süzerek bana büyük sanatkar numarası yapmaya çalışıyordu.

Hususi odasına geçtik. Karşısına dikildim. Ne istediğimi kısaca anlattım. Evvela "meslek sırrı" filan diye bir şeyler geveleyecek oldu. Yakasını tuttum. Hafiye kartımı gözlerine soktum:

— İşim acele tosun, dedim, takma dişlerini gırtlağına doldurmamı arzu etmezsen defteri getirsinler. Alfiyeri'nin adresini görelim.

— Rica ederim Mister...

— Acele defter gelmeli. Bitiyorsun!

— Rica ederim.

— Defteri diyorum maskara...

Gırtlağını kravatıyla beraber toparladım. Gözleri yuvalarından dışarıya uğradı, suratı morardı.

Nihayet gülmeyi pek seven neşeli kız telaşla defteri yetiştirdi. İyi tahmin etmiştim. Alfiyeri'nin burada kendisine mahsus mankeni vardı. Elbiseleri bu mankende prova ediliyor, gösterdiği adrese yollanıyordu. Bu adres Eldorado Bar değildi. Beşinci caddede, 55'inci sokakta, 112 numaralı apartmanda oturan bir kadına gönderilmişti. Linda Perkins adındaki kadına.

Adresi kaydettim. Kızı yerine yolladım. Deminden beri kravatının düğümünü düzeltmekle uğraşan züppe terzinin üstüne yürüyerek:

— Herhangi bir canlı mahluka bu adresten laf açarsan keyfine dedim, seni pantolon kumaşı gibi boydan boya biçerim...

— Rica ederim Mister... Rica ederim... diye adeta kart bir horoz gibi örttü, havaya kaldırdığı tırnakları yeni cilalanmış ellerinin her biriyle birer iğne tutuyormuş gibiydi.

Eşikte durup döndüm:

— Bu canlı mahlukların içinde kediler de var, dedim, anlaşıldı mı?

Başparmağıyla şahadet parmağını birleştirmiş sol eli öylece havada

kalarak:

— Rica ederim... diye uzun uzun inledi. Otomobili sürerken keyifle gülüyordum.

Beşinci cadde bu saatlerde kalabalıktı. Katedrali geçtim. Ellinci sokağın başındaki dörtyol ağzında otobüs bekleyenler yorgun görünüyorlardı. Elli beşinci sokağın köşesinde taksi durağı vardı. Burası Alfiyeri gibi bir gangsterin çeteden habersiz oturacağı bir yerdi, izini kaybetmek kimseye sezdirmeden girip çıkmak kolay.

***

112 numaralı binanın önünde durmadım. Öteki köşeye kadar gidip kıvrıldım. Otomobili bırakıp geri döndüm. Binanın manzarası o kadar lüks değildi, iki tarafına büyük saksılar konulmuş kapıdan girdim. Kapıcı kulübesinde kimsecikler yoktu. Asansör yukarı katlardan birisinde kalmıştı. Bu da burada herkesin kendi işini kendisinin gördüğünü meydana koyuyordu.

Düğmeye bastım.

Dördüncü katın loş koridorunda yürürken nasıl karşılanacağımı düşünüyordum. Alfiyeri gibi Donjuán geçinen yakışıklı bir herifin köşe bucak sakladığı kadın kim bilir nasıl bir mahluktu?

Kapının üzerindeki "L.P." harfleri görünce şapkamı geriye attım.

Ne olur ne olmaz, sol koltuğumun altındaki 45ligimi yokladım. Zile bastım.

Bir müddet cevap çıkmadığı gibi, içerden ses de gelmedi. Zili üçüncü defa öttürdüm. "Kadın buradan çıkıp gittiyse... Hem de adres bırakmadan savuştuysa işimiz iş!" diye düşünürken bir kapı açıldı. Topuklu terlikler yaklaştı. Ayak seslerinden belli ki kadıncağız biraz sinirli. Ben suratıma kızların pek hoşlandıkları budala gülümsemelerimden birini Ta-Karak bekledim. Kadın:

— Kimsin? diye sordu.

— Benim! diye homurdandım.

— Bir de "benim" diyor. Sana anahtar niçin verildi budala! Sürgü çekildi, emniyet zinciri kaldırıldı.

— Bu saatte uyuduğumu bilmiyor gibi...

Kapı açılır açılmaz içeri dalmayı kendi kendime kararlaştırmamış olsaydım kafama balyoz yemiş gibi sarsılacaktım.

Arkadan vuran hafif ışığın içinde bana kapıyı açan kadın çırılçıplaktı. Daha doğrusu omzuna attığı kırmızı ipekten sabahlığı saymazsanız çırılçıplak.

Gelenin, umduğu adam olmadığını anlayınca çıplaklığını örtmek için davrandı. Fırsattan istifade ederek içeri girdim.

— Merhaba meleğim, diye sırıttım, anahtarı kaybetmişim, tuhaf değil mi?

Kızın kocaman kara gözlerine birdenbire korku dolmuştu. Bana değil, arkamdaki loş koridora bakıyor, tanıdık birisini arıyordu. Kapıyı örttüm. Sırtımı kanada dayayıp durdum:

— Mis Linda Perkins değil misiniz? diye sordum.

— Kimsin, benden ne istiyorsun?

— Kızma canım! iki laf konuşacağız.

— Bas bakalım! Yallah... Benim seninle konuşacak lafım yok. Şapkamı elime aldım, dört adım ilerdeki portmantonun kancasına usta bir kovboy gibi fırlattım.

— Numara istemez. Bas diyorum, yoksa "Hırsız var" diye avazım çıktığı kadar bağırırım.

— Hata edersin şekerim, hata... Eğer benim buraya geldiğim etrafa yayılırsa hapı yutarsın.

— Sen kimsin?

— Ben mi? Hele içeri girelim.

— Kimsin diyorum.

— A'lın dostlarından biriyim. Eğer evde yalnızsan gayet mühim bir mesele konuşacağız.

— Al nerede?

Kız Alfiyeri'nin gebertildiğini ya henüz duymamıştı, yahut resmen numara yapıyordu.

— Hepsini anlatacağım Linda, dedim, lâkin yalnız olmamız şart.

Biraz tereddüt etti. Beni ilk defa alıcı gözüyle süzdü. Neye benzetmişse benzetmiş, belli etmek istemediği halde, bir miktar hoşlanmıştı. Bunu gözlerinden anladığımı sezince somurttu.

Vücudu fevkalade mütenasipti. Hatta buna fevkalade mütenasip demek bile kâfi değil. Bu kadında bir usta cambaz vücudu vardı. Bir parça adaleli ve adaleli olduğu için de gayet tıkız. Fakat bu tıkızlık hakiki cambazlarda rastlanan cinsinden uzaklaştırıcı, idmanlı erkek kılığına kadar varmıyordu. Göğüsleri oynak, boynu şahane...

Kendisine güvenen bir hareketle bana yol verdi. Ne de güzel kokuyor haspa... Bal gibi kokuyor. Bu saatte hep uyurmuş. Bu saatte uyuduğuna göre geceleri çalışıyor olmalı. Geceleri çalışan güzel kadınlara bayılırım.

Sade döşenmiş küçük bir salona girdim. Burada iki koltukla bir divandan başka şey yok gibiydi. Köşedeki küçük büfenin üstünde küçük bir radyo duruyordu. Biricik sigara iskemlesinde de bir viski şişesiyle bir tek bardak.

Buna dikkat ettiğimi görünce ilk defa gülümsedi:

— Boğazın mı kurudu kopuk? dedi, lafı kısa kesersen sana iki parmak viski veririm.

— Sağ ol. Kısa kesmeye çalışacağım. Gözlerimi kıstım. Yüzüne

dikkatle bakarak:

— Alfiyeri sizlere ömür, dedim, Al'i temizlediler iki gözüm. Vay canına! Kılı bile kıpırdamadı.

— Atıyorsun, dedi, fena şaka... Viski bir parmağa indi kopuk.

— Antonyo şeninkini iki gece evvel temizledi, hem de nerede temizledi bilinmişin, Savcılık dairesinde...

Gözleri kırpıştı. Yanıma bir adım yaklaştı.

— Atma ulan... diye tehditkar bir sesle çıkıştı.

— Vallahi atmıyorum, doğrusu bu!

— Hani gazeteler yazmadılar.

— Savcı yazdırmadı.

— Peki Antonyo?

— Şahit bulunmadığından yakayı sıyırdı, bu sabah serbest bırakıldı.

Linda elini yanağına götürdü. Ağlamaya başlamasını bekledim. Alt dudağını ısırarak buna karşı koydu.

Şişeye gittim. Bardağa içki koyup uzattım. Dalmıştı. Bir şey söylemeden aldı, bir dikişte çekti. Bardağı tutan eli yanma düştü. Arkam dönük olarak içki koyarken:

— Müjde viskiye değdi, diye sırıttım, ha ne dersin cici?

— Sen kimsin?

— Tamam! Akim başına geldi demek. Ben mi? Bana Mayk Hammer diyorlar. Hiç duydun mu?

Dalgın ve kederli gözlerinde manalar değişti.

— Mayk... Hani şu pis hafiye... Sonunda herifi tuzağa düşürdünüz değil mi? Gitmesin diye çok söyledim. Dinlemedi. Antonyo hesabına

mı çalışıyorsun?

— Şu ana kadar hiç kimsenin hesabına çalışmıyordum Linda. Şu andan itibaren istersen senin hesabına çalışacağım.

— Sen bu lafları git de ilkokul öğrencilerine yuttur. Bırak viskimi! Bırak diyorum namussuz...

Bir elimle kendimi korurken ötekisiyle bardağı ağzıma götürdüm. Güzelce içtim.

Linda, çıplaklığını unutmuş, elleriyle göğüslerini sıkarak çaresizlik içinde yüzüme bakıyordu.

— Şuraya otur hele, dedim, otur da konuşalım. Vaziyet başka türlü yavrum, vaziyet büsbütün başka...

Yüzü nefretle gerilmişti. Fakat itirazsız divana oturdu. Ben de yanma yerleştim. Bir elini tuttum:

— Emin ol çok uğraştım, diye söze başladım, az daha beni de temizliyorlardı. İnanmazsan enseme bak.

— Hemen mi öldü? Kurşunla mı?

— Hayır, kafasına ağır bir şeyle vurdular.

— Savcılık dairesinde bu nasıl iş?

— Herifler polis kılığına girmişler.

— Yakalandılar mı bari?

— Maalesef...

— İşte gördünüz mü? Bunlar hep polis tuzağı... Ben polisin Antonyo ile birlik olduğunu bilmez miyim?

Sesi titriyordu. Elini okşadım:

— Bütün New York polisi heriflerin arkasında, diye tembih ettim, Pat çok içerledi.

— Kim bu Pat?

— Namuslu oğlandır. Cinayet Masası Şefi.

— Hepsi dalkavuk... Hepiniz...

— Beni dinle Linda, ölenle ölünmez. Al'ı son haftalarda gördünse ölmesinin daha iyi olduğunu anladın demektir. Herif az daha korkudan yüreği yarılıp geberecekti. Antonyo'dan fena korkuyordu, müthiş...

— Evet korkuyordu. Haksız mıymış? Korktuğuna uğradı. Beni dinleseydi... Beni dinlemedi. "Boş ver" dedim, "Allah hepsini kahretsin" dedim, "Bas gidelim" dedim.

— Hepsini görüştük. Gidelim dediğini bana kendisi söyledi. Seni dinlememiş. Lâkin onun da hakkı yok sayılmaz. Dedi ki: "Şu saat işini halledeyim de öyle savuşayım dedim" dedi, "Yüzdük, yüzdük kuyruğuna geldik. Saat işi yüzüstü bırakılıp hiç gidilir mı? dedim" dedi.

— Saat işi mi? Size saat işinden bahsetti demek?

— Çocuk gibisin Linda, bana saat işinden bahsetmeyecekti de benim Savcılıkta işim neydi? Ben resmi polis değilim. Resmi polis olmayan, böyle karışık işlerin döndüğü bir gece Savcılık'a uğratılır mı? Al

Savcıya telefon ediyor, "Mayk Hammer olmazsa gelmem" diyor. Beni gecenin bir vakti uyandırdılar. Ben de durmuş budala gibi neler söylüyorum. Al Savcıya telefon ederken sen de yanındaymışsın ya...

Bunu boş attım. Tahmin ettiğim gibi dolu çıktı. Kızın yüzü tekrar değişti:

— Beraberdik evet, dedi, sana değil, babasına güvenmemesini söylemiştim. "Kırk yılda bir kere beni dinle" demiştim.

— Olacak olur. Onun da suçu yok. Bir çıkar yol kalmıştı, Antonyo'yu elektrikli iskemleye oturtmak. Sen de biliyorsun ki bunu Al'dan başkası yapamazdı. Eğer önünü alabilseydik de ertesi gün mahkemeye

çıkabilseydik saat meselesinin halledilmesi çocuk oyuncağı olacaktı, değil mi?

Kız bir müddet cevap vermedi. Sonra yavaş yavaş viski şişesini aldı. Bardağa biraz koydu. İçecekken bir şey hatırlamış gibi bana döndü:

— Peki, benden ne istiyorsunuz? diye sordu, bunu haber vermeye geldinizse artık çıkıp gidin. Müjdenize mersi! Başka bir diyeceğiniz varsa çabuk olun!

— Beni iyi dinle Linda; heriflerin Alfiyeri'yi temizledikleri dakikaya kadar beraberdik.

Saatlerce bana senden bahsetti. Ne yaptıysa senin uğruna yapmış, saat meselesini de seni düşünerek hazırlamış. "Eğer Antonyo bu beladan sağ çıkarsa beni muhakkak temizler. Linda o zaman ne yapacak?" dedi. Hasılı bana vasiyeti var. Saati bana vereceksin.

— Sana mı? Dünyada vermem.

— Vereceksin. Sen bunu bana gönül rızasıyla vermezsen ben cebren alacağım.

Linda birdenbire dikildi. Birdenbire üstüne bir dişi pars kızgınlığı, bir kaplan yırtıcılığı gelmişti. Cana kıyıcı bakışlarla beni tepeden tırnağa küçümseyerek süzdü:

— Hele bir dene bakalım, diye yavaşça konuştu, bir dene bakalım...

— Saçmalıyorsun, ben laf gelişi söyledim. Çünkü senin saati vermemen bahis konusu bile olamaz.

— Nedenmiş? Laf...

— Çünkü Antonyo'nun seni bulması işten bile değil. Bulur bulmaz başına gelecekleri bir hesapla! Saati isteyecek. Saati mutlaka almaya karar verdiği malum! Zaten bütün bu olup bitenler niçin? Saat için. Sana işkence ederler. Muhakkak söyletirler.

— Benim adresimi nereden bulabilir?

— Gayet basit: Bunu Savcılıkta beraber olduğumuz gece Alfiyeri hatırladı. Hatırladı da adeta deliye döndü. Bir kere Karlo'yu takip ettirir, sonra terzisine gider sorar. Malum ya, seninki terzisine ısmarladığı elbiseleri buraya getirmelerini emretmiş. Adresin orada yazılıymış.

Linda'nın gözlerine bu sefer ilk defa dehşet doldu. Kız belki Antonyo'nun ne herif olduğu yüzde yüz bilmiyordu ama Alfiyeri'nin aylardır çektiği korkuyu yakından görmüştü.

— Saati verirsem, diye tek tek konuştu, saati sana verirsem bana gene işkence etmezler mi? O zaman belki istediklerini verip kurtulmam kabil. Saat bende olmazsa...

— Tamamıyla yanlış düşünüyorsun. Saat sende olmazsa herife hiçbir şey veremezsin. Vermedikçe hayatın emniyettedir. Saati ele geçirdikleri anda seni temizlerler. Bundan hiç şüphen olmasın.

Kız dehşet dolu bakışlarla bir yüzüme, bir kapıya bakıyordu. Güzel siyah saçlarım okşayarak teminat verdim:

— Bundan başka ben de seni müdafaa edeceğim Linda, dedim, senin kılma dokunanı temizlerim. Bunu Alfiyeri'nin intikamını almak için yapıyorum zannetme. Bir kere sen uğruna delilik edilen kadınlardansın, sonra benim de heriflerden alınacak öcüm var. Beni de az kalsın tepeliyorlardı. Sonra Alfiyeri'ye ayrıca yemin ettim. Saatin sırrını çözersek elimize geçecek servetin tam yarısı senin...

— Ne malum? Bana hergelelik etmeyeceğin nereden belli?

— Vallahi orasını sen bilirsin. Su anda seni yüzde yüz temin edecek imkânlara malik değilim. Fakat senin de seçme imkânın kalmamış gibi. Bir tek çare var: Bana güvenmek...

— Sen adresi nereden buldun?

— Al söyledi. Buraya gelmeden evvel ne yaptım bil bakalım, morga uğradım, Afin elbisesindeki terzi markasıyla çamaşırlarındaki mağaza

adreslerini kesip aldım.

— Hani nerede kesip aldıkların?

— Yanımda dolaştıracak kadar enayi miyim? Hudson nehrine attım gitti.

Kız yalan söyleyip söylemediğimi anlamak isteyen gözlerle bir müddet suratımı tetkik etti.

— Geçen her dakikanın ehemmiyeti var yavrum, dedim, saati alıp gayet emniyetli bir yere saklamalıyım. Daha mühimi ikimizi bir arada görmemeliler.

Linda ceketimin yakasını tuttu. Yüzüme dik dik bakarak:

— Size teslim oluyorum Mayk, dedi. Al size güvenmekle hata etti. Bunu öğrendiğim dakikada aynı budalalığı yapmam tuhaf ama...

— Bilakis akıllılık ediyorsun meleğim...

Dudakları yarı açıktı. Gözlerinde ümitsizlikle karışık bir güzel kadın kurnazlığı vardı. Böyle vaziyetlerde en büyük yeminin öpüşmek olduğunu bilmeyen avanaklardan değildim. Saçlarını tutup başını arkaya yatırdım, dudaklarımı ağzına yapıştırdım. Once inleyerek geri çekilmek istedi. Sonra kendisini zevke bıraktı. Nefesimiz kesilmiş olarak ayrıldığımız zaman gözlerinde yeniden başka manalar yanıyordu.

— Edepsizin biriymişsin, diye somurttu, bu dünyada benden hayasız kadın da bulunmaz.

— Hayâsız olamazsın şekerim, çünkü akıllısın...

— Numara istemez.

— Baş üstüne... işte sözün doğrusu...

Tekrar saçlarını kavradım. Bu sefer ilk mukavemeti de göstermedi. Bu kadın milleti ölüm gibi kati kederler karşısında cinsi isteğe ne

kadar kolay geçiyorlar, hay Allah!

Linda'nın harika vücudu sanki gergin bir halat gibi vınlamalar çıkarıyordu. Kıvranırken öyle dehşetli bir arzu hissediyor ve hissettiği bu arzuyu erkeğe o kadar derinden duyuruyordu ki öpüşmenin hududu boğulma tehlikesine dayanmasa insan kendisini kaybeder.

— Haydi sevgilim, dedim, şu saati ver. Saati emniyetli bir yere koymadıkça yüreğim rahat etmeyecek.

— Hergelelik etmeyeceksin değil mi?

— Sana hergelelik edebilecek erkek daha anasından doğmadı. Bunu pekala biliyorsun.

— Bu saatte ne varmış kuzum.

— Ne mi varmış? Sahiden bilmiyor musun?

— Al esasını anlatmadı. Gayet kıymetli bir şey olduğunu söyledi. Canım gibi muhafaza etmeliymişim. Kendisi gelmeyince bir başkasına hiçbir suretle teslim edilmeyecekmiş.

— Meseleden Karlo haberdar değil mi?

— Bilmem

— Değil zannederim. Al bu sırrı seninle beraber üçümüzden başkasının bilmediğini söylemişti. Saati çıkar da sana sırrın ne olduğunu göstereyim. En iyisi bu!

Linda son defa bir tereddüt daha geçirdi, nihayet içini çekerek kalktı.

— Peki, dedim, Karlo'yu her zaman bu kılıkta mı kabul ederdin? Kadın hızla döndü:

— Ne demek?

— Al pek kıskanç tabiatlı değil demek... Bunun başka manası olur mu?

— "Edepsiz herif demekte haksız mıymışım? Ben her önüme gelenle yatan kadınlardan değilim Mayk... Bunu bütün New York bilir.

— Şaka ettim...

— Ben de kıskançlık numarasına geçtin sanmıştım. Şaka ettiğin daha iyi.

Kalçalarını kıvırarak camekanlı dolaba doğru yürüdü. Bu yürüyüşü seyrederken boğazımın kuruduğunu hissettim. Müthiş kadındı bu Linda, sahiden müthiş. Alfiyeri'yi niçin kendisine bağladığına artık şaşılmaz.

Dolabı açtı. Gayet kıymetli ve mühim olduğuna şüphe etmediğim saatin nereye saklanabileceğini ben de merak etmiştim. Eğer bu saklama yerini Linda bulduysa kadın sadece çok istekli değil, aynı zamanda çok da akıllı.

Dolabın camekanlı orta gözünde, kenarları yaldızlı lacivert şarap kadehleri vardı. Bunlar tabaklarının içine baş aşağı kapatılmışlardı. Linda bu ayaklı bardaklardan birisini kaldırınca tabağın ortasında cep saati göründü.

— Aferin Linda, dedim, bir şeyi saklamak diye ben işte buna derim.

— Öyle değil mi? En gizli yer, en ihtimal verilmeyen bir yerdir.

— Tamam. Getir şunu!

Saati elime aldım. Markası malum olmayan orta cins saatlerden birisi. "Zaman" denilen başsız sonsuz uydurma ölçünün herhangi bir 3'ü çeyrek gecesinin üzerinde durmuş bir saat.

Hayatları kıl üzerinde duran iki müthiş haydudun en müşkül şartlar altında karşılaştıkları sırada konuştukları biricik mevzu. Antonyo biliyordu ki Alfiyeri şahitlik edebilirse Grenviç saati bile artık bir işe yapamaz. Gene öyleyken saati sordu, işte bu saati!

Artık hiçbir şey göstermeyen bu ölü makineyi evirip çevirdim Sonra birdenbire Linda'nın yüzüne baktım. Kadın saatten ziyade beni tetkik

ediyordu. Yüzü rahatlamıştı. Demek ki para hırsıyla ellerimin titrememesi, ağzımın kısılmaması, gözlerimin katil bakışlarla parlamaması emniyetini artırmış.

Benim yerimde kim olursa olsun herkesin yapacağı bir hareketi yaparak arka kapağı açtım. Hiçbir kazıntı, hiçbir rakam, hiçbir işaret yok.

— Al bunu tetkik etti mi? diye sordum.

— Zannetmem, dedi, bu saat geldi geleli işler kötüleşti, işler birdenbire berbat bir hal aldı. Saati bana bıraktığı günden sonra bir gece bile burada kalmadı ki... Hatta buraya telefon da etmedi. Hep Karlo ile haber yolluyordu. Buluşmak için şu koca New York şehrinde yaptığımız maskaralıkları anlatsam şaşarsın Mayk, bir defasında tam üç saat dolaştım, belki 15 defa taksi değiştirdim. Metroları, otobüsleri saymıyorum. Sonra ancak 10 dakika konuşabildik. O da bir tepenin üzerinde ışıklarını tamamıyla söndürmüş bir arabanın içinde...

— Pekala! Saat bende kalıyor."

— Nerede, nasıl buluşacağız?

— Telefon numaramı ezberleyeceksin. İki günde bir bana telefon edeceksin. Daha doğrusu Velda'ya.

— Kim bu?

— Kâtibem. İyi kızdır. Güvenebilirsin.

— Peki?

— Ben sana nasıl buluşacağımızı söylerim.

— Olur.

Saati cebime attım. Kızı omuzlarından tutup kendime çektim. Tam dudaklarımı dudaklarına yapıştıracağım sırada kapının kilidine anahtar sokuldu.

ALTINCI KISIM

Linda korkuyla sıçrayarak göğsüme sokuldu. Kendisini derhal uzaklaştırarak vuruşmaya hazırlandım. Kapıda uzun boylu, geniş omuzlu, gözleri fena fena bakan bir esmer herif göründü. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra kadına nefretle bakıp:

— Kolay gelsin, dedi, Al'ın öldüğünü duyar duymaz yerini boş bırakmadığın anlaşılıyor.

— Kim bu it? diye sordum. Linda:

— Bunlar ne biçim sözler Karlo, diye çıkıştı, sana böyle konuşmak hakkını kim verdi?

— Al'ın gebertilmesi. Ha berin yok mu? Al'ı bunlar Çenesiyle beni gösterdi: Hep bir olup temizlediler.

— Bunlar mı? Hep bir olup...

— Hep bir olup elbette... Bu herifin adı Mayk Hammer değil mi? Bir kere uzaktan görmüştüm. Al beni dinlemedi. Bu herife güvenilmez demiştim, dinlemedi. Son günlerde korkudan deliye dönmüştü. Korku aklını başından almasa hiç böyle hayvanlık eder miydi?

— Mayk diyor ki... Mayk onu korumaya çalışmış...

— Öyle mi? Bu nasıl korumak böyle? Al'ın nasıl öldürüldüğünü de anlattı mı?

— Anlattı, polis kılığına girmiş...

— Masal... Polis kılığına girmiş birisi yok. Al'ı bu namussuz öldürdü. Bunların ikisini bir odaya kapatmışlar. Sonra bir de bakmışlar ki içerden ses gelmiyor. Kapıyı kırmışlar.

— Bu da yaralanmış...

— Hep numara... Bunlar hep hafiye numarası, oğlanı besbedava yediler. Bu namussuz yedi.

İkinci defadır ki "namussuz" diyordu. Birinciden beri başka şeyler düşündüğüm için ancak şimdi öfkelenebildim. Birdenbire herifin üstüne atıldım. Eğer insiyak! bir hareketle lüzumlu çelmeyi yapmamış olsaydım, tekmeyi kaşıklanma yiyerek hapı yutacaktım. Karlo büyük bir hata yaparak koltuk allından silahını çekmeye davrandı. Bu suretle iki saniye kaybetmiş oldu. Ben sağlı sollu iki kroşeyle koca haydudu yere yıktım.

Duyduğu saçma sapan laflara inanmamasını söylemek için tam zamanında dönmüşüm. Yana sıçradım, aynı zamanda Linda'nın bileğine yapıştım. Viski şişesini elinden zorlukla aldım.

— Katil, katil! Kan içici, ver saati... Saati ver! diye bağırmaya başladı.

— Aptallık ediyorsun Linda, dedim, Savcılıkta olup bitenlerden dışarda kimsenin ha beri yok. Baksana biz Al'la bir odada yalnızmışız. Dur beyhude çırpmıyorsun, dur da beni dinle: Olup bitenlerden, bir katilin ha beri var o kadar. Savcı bile işin mahiyetini benden dinledi. Peki, bu herif nereden duymuş? Hakiki katille münasebeti olanlardan... Hakiki katil ister polis kıyafetine girmiş bir gangster olsun, isterse çeteye çalışan polislerden biri olsun bu herifin onlarla münasebeti mevcut. Kendini ona karşı kollamaya çalışsan daha akıllı hareket etmiş olursun. Beni dinlersen beraber gidelim. Seni bir dostumun evine saklayayım.

Gene araştıran gözlerle yüzüme bakıyordu. Neden sonra:

— Bırak beni Mayk, dedi, düşüneceğim. İcap ederse seni telefonla ararım.

— Hayatın tehlikede...

— Meraklanma! Ben hayatımı korumasını bilen kadınlardanım. Haydi git.

— Bu herif sana karşı kabalık ederse... Silahını alayım mı?

— Kalsın. Karlo'nun hakkından gelmesini beceririm.

— Sen bilirsin. Yarın değil, öbür gün telefonunu beklerim.

— Olur.

Yerde hâlâ baygın yatan herife baktım. Sonra hergeleden intikam almak ister gibi Linda'yı tutup ağız tadıyla öptüm.

Kadın yamandı vesselam. Kendisini öptürdü ama öpüşe iştirak etmedi. Böyle vaziyetlerde yalnız başına kalan her erkeğin duyduğu utanma hissiyle kapıdan çıktım.

İlk rastladığım telefon kulübesinden Velda'yı aradım. Kendisine Linda Perkins adında bir kadının telefon edeceğini, gece olsun, gündüz olsun vakit kaybetmeden bana bildirmesini söyledim.

Kız dargın bir sesle:

— Kim bu? Nasıl bir mal? diye sordu.

— Berbat canım, dedim, görsen uğurun kaçar.

— O kadar güzel demek. Kahrol emi?

— Bak ne düşünüyorum cicim, bu gece sinemaya gitsek diyorum...

— Öyle budalasın ki... Ağzının yarısını kapatarak konuştuğuna yemin ederim.

— Dur, senin bir şeye canın sıkılmış... Nasıl, iyi bilmiş miyim? Kız telefonu öfkeyle kapattı. Ben içimi çektim. Sonra birdenbire kendi kendime küfretmeye başladım. " Ya sinemaya evet deseydi hayvan! Evet deseydi ne halı ederdin?"

Sanki beni buraya gelip yakalaması mümkünmüş gibi derhal arabaya atladım. Mümkün olan süratle eve sürdüm.

Apartmana girdiğim zaman ortalık çoktan kararmış, karanlıkta

beraber sanki sıcak da bir misli artmıştı.

Buzdolabına baktım, biraz jambon, iki yumurta, birkaç şişe bira vardı.

Hemen soyundum, soğuk duştan sonra bir şişe bira ile hafif bir kahvaltı yaptım. Sıcaktan belimden yukarısı çıplak olarak masanın başına oturdum.

Linda'dan aldığım adi cep saatini önüme koydum.

Daha şimdiden bu cenabet saatin uğruna Savcılık dairesinde birisini gebertmişlerdi. Belki şu anda gene bunu elde etmek için Linda'ya işkence ediliyordu. Kız, işi bir türlü ciddiye almamış, canının tehlikede olduğuna inanmamıştı. Gözlerimi kısarak daldım. Saatin parlayan camında Linda'nın çıplak vücudunu görür gibi oldum. Ecel saatinin üzerinde dünyanın en canlı, en istekli kadınlarından birinin hayat ve heyecan dolu çıplaklığı...

İçimi çektim. Akşamdan beri ikinci defadır ki içimi çekiyorum. Oğlum Mayk iyi alamet değil, düpedüz hassas bir herif oluyorsun. Hem de senin hassaslığın değme kötü şairlerin hassasiyetine benzemeyecek galiba, pek sulu bir şey olacaksın.

Saati evirip çevirdim. Alelade bir şey. Oldukça mühim bir gangster bunu taşımaz. Herhalde herif kimse şüphelenmesin diye böyle pis bir malı münasip görmüş.

Kapakları açtım. Yazı, rakam, sıyrık, çentik hiçbir şey yok.

Yazıhanenin gözlerinden birinde duran küçük tornavidayı aldım, işe girişmeden evvel mutfaktan bir temiz tabak getirdim. Vidaları sökmeye başladım. Saatten ayırdığım her parçayı pertavsızla tetkik ettikten sonra tabağın içine bırakıyordum. Bunları tekrar yerine Ta-Kacağıma güvenim yoktu ama saatçilerin böyle yaptığını biliyordum.

Bu aletleri kılı kırk yararak gözden geçirdim. En ihtimal verilmez yerlerine, incecik keskin taraflarına varıncaya kadar pertavsızla tetkik ettim. Bu saatte herhangi bir meseleye, bir yere saklanmış herhangi

bir şeye dair hiçbir işaret yoktu. A m a katiyen yoktu. Buna iyice kanaat getirdikten sonra telefon rehberini açtım. Meşhur kimya laboratuarlarından birisinin dostum olan şefini buldum. Kendisine herhangi bir maden parçası üzerine bir şey kazıldıktan sonra bunu bir madeni sıva ile örtüp saklamanın imkanı olup olmadığını sordum.

— Mesela nasıl bir madeni şey üstünde? dedi.

— Bir saat makinesinde, dedim.

— Olamaz, diye cevap verdi, böyle bir kaplama yapılmış olsa muhakkak gözle fark edilir. Sen orada polis romanları mı yazıyorsun kuzum.

— İyi bildin, polis romanı yazıyoruz. Gülerek teşekkür edip telefonu kapattım.

Önümdeki saat leşinde fabrikanın imalat adedini gösteren rakamlar bile yoktu. Saat bu kadar adi bir maldı.

Linda'nın oyununa gelmiştim. Buna artık şüphem kalmamıştı. Zaten kızın saati umduğumdan kolay teslim etmesi de bundandı.

Fena halde öfkelendim. Şeytan, "Kalk giyin, git şuna iki şamar çek, asıl saati çıkarıp verinceye kadar kötekle... Hem de eşek sudan gelesiye döv," diyordu.

Elimdeki Japon dampinginden kalma külüstürü öyle dikkatle tetkik etmiştim ki sırtım ağrımaya başlamıştı. Ter içinde kalmıştım. Açık balkon kapısından dışarıya, karanlığa baktım. Hava öylesine durgun ki, yaprak oynamıyor. Öylesine sıcak ki insan derisinin altında etlerinin yavaş yavaş eridiğini hissediyor. Bu vıcık vıcık karanlığın üstünde New York şehri gene kudurması yakın bir köpek gibi soluyor.

Linda'yla hesaplaşmayı yarma bırakarak saatin aletlerini mahfazasına mümkün mertebe tıktım, vidaları rastgele sıkıştırdım. Geriye kalan birkaç parçayı öfkeyle baktıktan sonra dışarı fırlattım. Külüstürü komodinin üstüne bıraktım. Gayet sıcak bir banyo yapıp yatağın üstüne öylece uzandım.

Hafif bir gürültü duyarak uyandığım zaman gecenin serinliği başlamıştı. Gürültünün nereden geldiğini anlamak için vücudumu kımıldatmadan başımı yavaşça çevirdim. Balkon kapısında, arkadan vuran reklam ışıklarının hafif alacakaranlığında simsiyah bir şekil duruyordu. Gözlerim alışınca ziyaretçinin erkek olmadığını vücudunun inceliğinden anladım. Hem erkek değildi, hem de eğer ışıksızlık beni aldatmıyorsa gayet mütenasip bir kadındı.

Bir an sıçrayıp tabancama yetişmeyi tasarladım. Fakat misafirin tereddüdü buna şimdilik lüzum olmayabileceğini anlattı. Yaklaşma cesareti vermek için horlamayı düşündüm. Sonra kurşunu hizalamasına yardım etmemek için bu fikirden caydım.

Külüstür saat bana hiçbir şey söylememişti ama görülüyor ki boş da durmamış, arkası sıra birisini çekip bizim balkona kadar getirmişti. Eğer kara ziyaretçinin niyeti kötü ise hiçbir çizgi, hiçbir işaret taşımayan saatin gene de bir manası var: Ecel saati. Akrebi, yelkovanı artık oynamıyor ama nerede durmuş olursa olsun birisinin geberdiği anı gösteriyor.

Kara hayal içerisini bir müddet dinledikten sonra çömelip gözden kayboldu.

Başımı biraz daha döndürdüm. Dört ayak üzerinde emekleyerek yatağıma yaklaşmakta olduğunu fark ettim.

Otomatik reklam ışıkları yandıkça kara şekli daha iyi görüyor, bunlar söndükçe görmez oluyordum.

Gayet yavaş, gayet ustaca hareket ediyor, hiç gürültü çıkarmıyordu. Bir zamanlar "Otel fareliği" yaptığı belli. Bunların yüzde doksan dokuzunun vurup öldürmekle alışverişleri yoktur. Bunlar daha ziyade derin derin uyuyanları uyandırmadan iş görmeyi severler. Ekseriya soyacakları enayileri evvelce kolladıkları için ve ben otel odasında bulunmadığımdan bizim otel faresi işin profesyonellerinden birisi olmasa gerekti.

Her tehlikeyi gözüne almış, buraya "Ecel Saati"ni aşırmaya gelmiş. Şu

halde birkaç saat evvel muhakkak görüp iki şamar çekmek arzusu duyduğum Linda maskarası olmalı.

Eğer dışarıda, yardımına hemen koşacak kadar bir suç ortağı mesela Karlo denilen hayvan yoksa burasının iki kapılı bir otel olmadığını şu aşifteye öğretmeliyim.

Kara hayal yatağımın yanma geldi. Sağ avcunda sakladığı küçücük pek fersiz bir elektrik fenerinin düğmesine bastı, filmde ince siyah eldivenler, sırtında gayet dar bir siyah elbise, ayağında siyah bir silip ve gayet uzun konçlu siyah çoraplar vardı.

Saati görünce sevinçle soludu. Sol elini uzatıp almak istedi. Silahsız olduğunu anlamıştım. Fenerli elinin bileğine yapıştım, sakin bir sesle:

— Kimsin? diye fısıldadım.

Hafif bir çığlık koparacak kolunu kurtarmak istedi ve aynı anda:

— Bırakın gebertirim! diye blöf yaptı.

Masa lambasını yaktım. Linda'nın güzel fakat öfkeli yüzü aydınlanıverdi.

— Söndür! Söndür diyorum! diyerek geri çekilmeye çalıştı.

— Niçin şekerim, diye güldüm, demek mutlaka karanlıkta mı olacak? Peki!

Işığı söndürdüm.

— Bırakmazsan ateş edeceğim... Kolumu bırak...

— Dur hele... Dur da iki laf edelim. Bu gece Allah'tan bir başka şey isteseydim...

— Kurşunu yiyorsun...

— Sakın ha... Bu saatte gürültü etmek belediye nizamlarına aykırı düşer meleğim... Dünyanın polisini kapıya toplarsın...

Parmaklarımın biraz gevşediğini fark eder etmez kolunu hızla silkti. Aynı zamanda karnıma müthiş bir tekme yerleştirdi. Ben can acısıyla inledim. Linda hıçkırığa benzer garip bir ses çıkararak üstüme hücum etti. Başımı insiyaki bir hareketle geri çekmeseydim uzun tırnaklarından birisi belki de gözlerimden birini oyacaktı. Kendimi toplamaya uğraşırken çeneme usulü dairesinde bir kroşe yedim. Bereket versin şaşırmıştı da artık kaçıp kurtulmayı düşünmüyordu.

Yataktan sıçrayıp indim. Tekrar bileğine yapıştım. Birdenbire öfkelenmiştim:

— Vay kaltak vay! diye hırıldadım, şimdi sana gösteririm. Öteki eliyle hâlâ yüzüme vuruyor, anlaşılmaz sözler söylüyordu.

Korkudan, heyecandan kuvvetinin yavaş yavaş tükendiğini anladım.

Beline sarılarak yatağımın üstüne attım. Kollarını bastırdım. Yüzüne doğru eğildim:

— Simdi? diye sordum.

— Bırak beni Mayk, bırak Allahaşkına, diye yalvardı. Elektriği tekrar yaktım. Gözleri yaş içindeydi, yüzü korkudan sararmıştı ama gene de çok güzeldi. Birdenbire duyduğum hudutsuz öfke aynı süratle değişti. Önüne durulmaz bir istek haline geldi. Bu kızgın dişi kediye verilecek en güzel ceza eğilip öpmekti.

Ağzımı dudaklarına yapıştırdım. Bunu hiç beklemiyor olmalı ki son derece şaşırdı. Birkaç saniye ne yapacağını kestirmeye çalıştığına eminim. Başını yana çevirerek ağzını kurtarmak istedi. Sonra saniyeden saniyeye kollarının kurtulma gayreti gevşedi. Şikâyetli bir sesle inledi ve hissettiğim ihtirasa aynı ihtirasla karşılık verdi.

Nefes almak için başımı biraz kaldırdığım zaman Linda'nın kollarını boynuma var kuvvetiyle sarmış olduğunu anladım.

— Bırak beni, bırak... Rica ederim Mayk... diye yalvarması karmakarışık hisler içinde bocaladığındandı.

Boynunu yavaşça öptüm. Emsalsiz vücudunu omuzlarından itibaren kalçalarına kadar masaj yapar gibi yokladım. Avuçlarımın yer değiştirmesiyle Linda ateşli bir hastalığın nöbetindeymiş gibi kıvranıyordu.

Nihayet süveterini çıkardım Göğüsleri o kadar diriydiler ki bu kızın ömründe sutyen kullanmadığına yemin ederim. Tekrar upuzun bir öpüşe başlarken son söz olarak: — Bırak beni, diye yalvardı, beni öldüreceksin Mayk! Hayatım tehlikede...

YEDİNCİ KISIM

— Hayatım tehlikede... Vallahi uydurmuyorum. Senden sonra neler oldu?

— Konuşuruz dedim ya, hele şu kahvaltıyı bitirelim.

— Aklın fikrin kahvaltıda... Yalan söylemiyorum, inan bana. Korkudan ödüm kopmasaydı, gece vakti buraya gelmeyi göze alır mıydım? Yangın merdivenlerine asılmak, hırsız gibi balkonlara atlamak kolay mı?

Linda pijamalarımdan birini giymişti. İnce vücuduna benim pijamam hem çok geniş, hem çok uzun geliyordu. Öyleyken gene harikulade güzeldi. Sabaha karşı uyuyabildiğimiz halde yüzü bahar gibi taptaze, gözleri biraz baygın ama gene alev alev.

Kızı kendime çektim. Başını göğsüme dayadı:

— Dinle beni, dedi, saati alıp götürmeliyim Mayk, saati götürmezsem beni öldürecekler!

— Kim?

— Antonyo'nun çetesi!

— Nereden biliyorsun?

— Kendisi telefon etti.

— Kendisi olduğu ne malum? Sen Antonyo'nun sesini tanır mısın?

— Tanımamama...

— Ee?

— Esi var mı? Adresimi başka kim öğrenebilir, saati gelip senin aldığını kim bilebilir? Hani Alfiyeri'nin elbiselerindeki,

çamaşırlarındaki markaları koparıp atmıştın!

— Herif ne söyledi bakalım? Kelime kelime tekrarla!

— Mayk'a verdiğin saati geri alıp sana bildireceğimiz yere bırakmazsan kendini yarın akşama kadar ölmüş bil, dedi.

— Bu saat neyin nesi? Yani senin bu saat hakkında hiç malumatın var mı?

— Hiç! Alfiyeri saklamamı söyledi. Çok mühim olduğunu, bunun sayesinde büyük bir servete kavuşacağımızı, ömrümüzün sonuna kadar refah içinde yaşayacağımızı söyledi.

— Başka?

— Kendisinden başka kimseye vermememi de tembih etti.

— Bu saat ne zaman eline geçti?

— Alfiyeri'nin mi?

— Evet.

— Dur bakayım? İki, iki buçuk ay oluyor.

— Nereden çıkmış birdenbire?

— Orasını pek bilemiyorum.

— Bu saat meydana çıktıktan sonra mı Antonyo ile araları açıldı?

— Hayır, zannetmem.

— Patronla neden bozuştular öyleyse?

— Zannederim Alfiyeri artık çetenin istikbalini tehlikeli görmeye başlamıştı.

— Ne gibi?

— Savcı bu işle pek meşguldü. Bundan başka çete işi son zamanlarda

büsbütün azılmıştı. Al diyordu ki: "Bu gidişle biz idareyi elden kaçıracağız. Günün birinde öyle bir fiyasko olacak ki hiçbirimiz elektrikli sandalyeden kurtulamayacağız," diyordu. Hele bir kere daha müthiş şeyler söyledi. Korku başladıktan sonra... Kendisinin çete tarafından öldürüleceği korkusu başladıktan sonra...

— Ne dedi?

— "İnsanlar sür git köle gibi kullanılmazlar. Hele bu kadar kanlı bir bağla bağlı kalmaya tahammül edemezler. Birisi çözülürse hapı yutarız," dedi. Sonra bir başka şeyden de şüphelendi.

— Neden?

— Çeteyi Antonyo namına kendisi idare ediyordu. Daha doğrusu son aylara gelinceye kadar bunu böyle sanıyordu.

— Meğer...

— Meğer Al'ın bilmediği bir başka kolu daha varmış, işten çekilmeye karar verince bu kararı bir iki arkadaşa açmış. Bu arkadaşlar birer suretle temizlendiler. Bir keresinde az daha Al'ı da temizliyorlarmış. Randevu verilmiş. Randevu yerine gitmiş. Bakmış ki orada olmaması lazım gelen bir karı koca da var. Şüphelenmiş. Bir bahane bulup savuşmuş. Fakat pek uzaklaşamamış. Ortalık kararırken bir kara otomobille iki kişi gelmiş. O karı kocayı kurşunlamışlar.

— Gazeteler yazmadı mı?

— Bilmez misin? Böyle işlere "Hesaplaşma" deyip geçiyorlar.

Linda kederle içini çekti, ihtiras duymuş mesut kadınlarda görülen garip bir dalgınlığı vardı. Hayatının sahiden tehlikede olduğuna inandığı halde mesela Alfiyeri'nin önce Savcılıkta duyduğu korkunun binde birini hissetmiyor gibiydi. Biraz düşündükten sonra:

Şimdi benim halim ne olacak? diye değersiz bir şeyden bahsedercesine, kayıtsızlıkla sordu.

— Sana dün de söylemiştim ya, dedim, en iyisi burada kalırsın;

burada senin kılına bile dokunamazlar.

— Peki, bu işin sonu ne olacak Mayk?

— Gayet basit: Şimdi kalkıp gideceğim. Antonyo'yu bulacağım. Kendisiyle açık açığa görüşeceğim. "Kızı himayem altına aldım. Bir halt etmeye kalkarsan seni Brodway'ın ortasında kurşunlarım," diyeceğim. Kanun manun tanımadığımı, kafam kızarsa bu işi usulü dairesinde becereceğimi bilir... Sonra oturup bu melun saat meselesini bu herifle konuşacağım.

— Hiç ümidim yok. Katiyen yola gelmezmiş. Alfiyeri'nin ondan nasıl korktuğunu görmeliydin ki...

— Gördüm ama ben Alfiyeri değilim... Hiç merak etme şekerim. Bak göreceksin işler nasıl düzelecek.

Kızı sımsıkı kucakladım. Uzun uzun öptüm. Vücudunun kendisine mahsus yüreği bayıltan bir kadın kokusu vardı. Öyle bir koku ki insan buna yüz ihtiras gecesinden sonra da asla doyamayacağını biraz korkuyla anlar.

Kendimi bu dayanılmaz güzellikten zorla kurtararak giyindim. Ecel saatini iç cebime, emektar 45'liğimin üstüne koydum. Şarjörü muayeneden sonra kısa namlulu Smith Wessonu komodinin üzerine bıraktım.

— Şimdi beni dinle yavrum, dedim, işte sana gittiği yerden haber getiren gayet sadık bir arkadaş. Parmağını şuraya sokup gözünü kırpmadan tetiğini çekebilir misin?

— Çekerim.

— iyi. Kapıya da emniyet zincirini tak. Şüpheli birisi gelirse hiç açma. Zorlamaya kalkarsa iki kurşun sık. Sonra şu numaraya telefon ederek imdat iste.

— Kim bu? Senin büron mu?

— Hayır. New York Cinayet Masası Şefi Pat Çambers'in telefonu.

Derhal koşup gelir. Gelmezse birini yollar. Artık korkmazsın değil mi?

— Korkmam ama sen gene de geç kalma...

Boynuma sarıldı. Çenemi hafifçe öptü. O anda aklıma yeni gelen bir sualle adeta sarsıldım. Kızı biraz geriye ittim:

— Bana bak, dedim, sana Antonyo, yahut çeteden biri telefon ettiği zaman Karlo neredeydi?

— Karlo mu?

— Evet.

— Neden sordun?

— Sen, sualime cevap ver.

— Çıkıp gitmişti. Saati sana kaptırdığım için bir öfkelendi ki... Ayrıca dayak yediğine de kızdı tabii... Neden sordun?

— Hiç, sordum öyle... Dediğim gibi, baktın beğenmediğin bir şeyler oluyor, telefonu çevir, baktın imdat gelmeden evvel kapıya yüklendiler, kurşunları yapıştır. Hiç aman verme!

* * *

Artık sıra Antonyo denilen sırıtkan haydudu yakından görmeye, onunla iki çift laf etmeye gelmişti. Vilaların başladığı semte girdiğim halde henüz söze nasıl girişeceğimi tasarlamamıştım.

Bu da umurumda değildi. Eğer herif çenesine birkaç yumruk atmama fırsat verirse sevinecektim. Hayatı kıl üzerindeyken çelik hücrede Alfiyeri'ye nasıl sırıttığı hâlâ gözümün önündeydi. Bana bir kere'cik olsun böyle sırıtsa tamam, kroşeyi çenesine yapıştırırım, otuz iki dişini dökerim. Bazı İtalyanlarda, hele bunlardan bizim Amerika'ya göç etmiş olanların bir kısmında hergelelik sanki miras. Bir de kitaplar bunların kendi memleketlerinde gitar çalmaktan başka bir şey bilmediklerini yazarlar.

Antonyo'nun adresini bu kepaze New York şehrinde meğer ki bir ben bilmezmişim. Con sualime nasıl şaştı?

Adresteki sokağı kolay buldum. Kapılardaki levhaları olcuya okuya nihayet Antonyo'nun Beyaz Ev kadar meşhur olduğu anlaşılan "Altın Kotra" villasına dayandım. Villa küçük bir tepenin üstündeydi. Etrafı yüksek ağaçlarla iyi bakılmış tarhlarla çevrili. Biçimi de kotraya benziyor. Herif, haydut maydut ama zevk ehli köpoğlusu.

Büyük demir parmaklıklı kapının ziline basacağım sırada bir otomobil sesi duydum. Saray gibi bir lüks araba yaklaştı. Tam arkamda durdu. Direksiyondaki şoförü görür görmez neye uğradığımı şaşırdım. Buna şaşırmak denmez. Sanki bana birdenbire güneş vurdu. Gözlerim kamaştı. Şimdi gene kendimi methediyorum sanacaksınız! Saçımın teli kadar güzel kadın görmüşüm. Hepsi de erbabının aklını tarumar edecek şeyler. Lâkin böylesine hiç rastlamadığımı yeminle temin ederim. Böylesi zaten asırlarda bir yetişir. Madam Venüs, Madam Kleopatra, Madam Rita, bunun eline su dökemezler. Elini neye karıştırıyorum. Bunun kızıl saçlarım görmeleriyle hasetten gözleri yuvalarından dışarıya uğrar.

Aptal aptal baktığımı fark etmemiş göründü. Böyle aptal aptal bakılmaya alışık olduğu belli. Yanaklarını çukurlaştıran tatlı bir gülümsemeyle:

— Aval aval ne baktın ahpab, dedi, bas bakalım...

Basar mıyım? Derhal yere atladım. Arabaya yaklaştım. Kolumu motorun kaputuna dayadım. Bir müddet kızıl saçlı Azraili seyrettim. Sonunda bir de güzel ıslık öttürdüm:

— Bu seninki düpedüz hayvanlık oğlum, dedi, böyle numaralar bana sökmez. Önce kravat bağlamasını öğren de karılara göz süzmek sonranın işi...

— Boş ver kravata şekerim, söyle bakalım, sakın Antonyo denilen maskaraya mı geldin?

— Antonyo kendisine maskara denilmesinden pek hoşlanmaz. Hele senin gibi avanaklardan duymayı hiç...

— Şimdi sen benim sualime cevap mı vermiş oldun canımın içi? Biz sana ne sorduk, sen nereden tutturdun.

— Peki ne olacak?

— Olacağı şu: Beraber içeri girmek istemem. Herif seni görünce öylesine sersemleşir ki iki hafta kendisini toplayamaz. Fotoğrafın da böyle yaman çıkıyorsa Antonyo denilen haydutla ne işin var? Bas git Hollywood'a, dünyayı kır geçir.

— Uzattın ama kopuk... Sen mahpustan yeni mi çıktın?

— Sekiz milyon New York nüfusunun yedi milyon doksan dokuz bin kişisinin "harika" diyeceği bir kadının koynundan çıktım, mahpushane ne demek?

Kadının gözlerindeki hakir gören azamet bir an kayboldu. İlk defa meraka düştüğünü lacivert gölgeli müthiş bakışlarından anladım.

— Adın ne senin? diye sordu.

— Bana Mayk Hammer derler, dedim, Mayk Hammer, hususî polis hafiyesiyim.

Gözlerini biraz kırpıştırdı. Bu kadına külhanbeylik kadar, bir şey düşünmek te yaraşıyordu.

Halbuki güzel kadınların ekseriyesine ciddi şeyler düşünmek pek yaraşmaz derler.

— Hatırladım, diye cevap verdi, "Kanun benim" diyerek ortaya bir zibidinin çıktığını duymuştum. Sakın...

— Tastamam meleğim, o zibidi işte benim... Artık sen de adını bağışla da ahbap olalım.

— Madem ki ahbap olacakmışız, bana ahbaplar kısaca Safo derler.

Bu sefer göz kırpıştırmak bana düştü. Bu "Safo" adını bir yerde okumuştum, yahut da birisinden işittim.

— Safo adı kolay taşınır isimlerden olmasa gerek, dedim, bu ismin hakkını vermek de lazım'

— Neymiş?

— Benim bildiğim Madam Safo pek yamanmış, bir öpermiş ki karşısındaki erkek Sen Pol Hazretleri olsa bitermiş.

— Ee biz de acizane ondan aşağı kalmayız diyeceğim, bu sefer de denemeye kalkacaksın.

— Bende denemeden inanacak enayi gözü var mı şekerim?

— Bunu da Antonyo'ya ayrıca söyleyeceğim seni kırbaçlarken kıçına iki tane fazla vursun.

— Fena olmaz. Aynı katı ziyarete gideceğimiz anlaşılıyor. Bu kalenin kapısını nasıl açtıracağız?

— İtiver, açılır. Burada hırsızlardan korkulduğunu mu sanıyorsun hafiye efendi?

— Sahi! Komşuların aklı olsa bu kapıyı dışardan kapatırlar. Otomobilimi içeri sokmak istemem. Sokak daha emniyetli. Beni yanına alır mısın?

— Kapıyı aç da düşünürüz.

Kanadı kolayca ittim. Bilyeler üzerinde hareket ediyor gibi kolayca arkasına dayandı.

Saray gibi araba hiç gürültü etmediğinden gölge gibi önümden geçti. Kapıyı örttüm. Dönüp baktım. Bekliyor. Sağ avcunu pantolonuma keyifli keyifli sürterek kızıl saçlı şoförün yanına kuruldum. Daha doğrusu kurulacaktım, vakit bulamadım. Bej üzerine küçücük kırmızı gelinciklerle süslü emprime robunun etekleri dizkapaklarından çok yukarıda, açık yakası omuzlarından ve göğüs yuvasından çok aşağıda

duruyordu. İnce belli, yuvarlak, sağlam kalçaları, görülmemiş derecede muntazam ve uzun bacaklarıyla... Hey yarabbi, bu nasıl bir güzellik.

— Kapıyı çek aslanım, diye şakalaşır gibi konuşu, düşersin de annen seni benden sorar.

Başını biraz eğmiş, kızıl saçlarından alev parçası gibi bir tutam yanağına düşmüştü. Bunun arasından yüzüme muzip muzip bakıyordu. Kolumu ağır ağır omzuna attım, hiç telaş etmeden bu harikulade başı kendime çektim. Biraz kalınca ve biraz aralık dudakları evvela yavaş yavaş, sonra basura bastıra öptüm. Hiç şaşırmadı. Yadırgamadı. Bilakis, kafasını belli belirsiz iki tarafa sallayarak pek hoşlandığını anlatmak istedi. Nefesim kesildiği için bırakacağım sırada eldivenli elini ensemde hissettim. Kitaptaki Madam Safo'yu bilmem ama Antonyo'nun kapısında rastladığım bu kızıl saçlı Safo müthişti.

Ayrıldığımız zaman suratıma bir başka türlü baktı:

— Çirkin herifsin ama, dedi, sende iş var yavrum...

Gayet alışık hareketlerle arabayı sürdü. Rüzgar saçlarını dalgalandırdıkça bu manzaranın hakikat olamayacağı düşüncesine kapıldım. Bu kadar güzellik, bu kadar cazibe, bu kadar istek hep bir arada bir kadında bulunamazdı. Çikolata emer gibi yutkundum.

— Antonyo’yu tanır mısın? diye sordu.

— Hayır.

— Randevunuz var öyleyse...

— Hayır.

— Ne demek?

— Basbayağı...

— Ayol Antonyo her kapısına geleni huzuruna kabul etmez ki...

— Ben "her kapıya gelen" değilim cicim, benim adım Mayk...

— Sen bilirsin. Kovulmanı seyretmek fena olmayacak.

— Çok eğlencelidir. Bütün kadınlar bayılır.

— Demek sık sık kovuluyorsun?

— Gayet sık. Hem de ekseriya kıçıma bir de tekme atarlar.

— Hoşsun Mayk, sahi enteresansın...

Kadın böyle diyerek yanağımı merhametle okşadı. Ben tamamıyla başka bir şeye dalmıştım.

— Antonyo rakip çetelerden hiç mi korkmaz? diye sordum, burası nasıl muhafaza ediliyor böyle?.. Değirmene girer gibi girdik.

— Görünüşe aldanmayın, buraya kadar belki dördüncü mitralyözün altından geçtik. Sen nasıl girildiğini merak edeceğine, nasıl çıkılacağını düşün.

Villanın geniş mermer merdivenlerinde bizi iki kişi karşıladı. Antonyo'nun haydutlarıyla burada ilk defa yüz yüze gelmiş olduk. Herifler çakı gibi. Gözlerinde donuk öldürücü bakışlar. Hareketleri biraz ağır. Sanki beyaz ceketlerinin sol koltuk altlarındaki tabancaları düşürmekten korkuyorlar.

Beni dalgın dalgın gözden geçirdiler. Kızıl saçlı kadınla beraber olmak işleri biraz kolaylaştırmıştı.

Kendisine Safo adını veren kadın:

— Antonyo nerede? diye sordu.

— Bahçede Mis Mova....

— Peki, biz arar buluruz. Siz otomobili garaja çekin. Beraber yürüdük ve ilk dönemeçte Antonyo'yu gördük. Sırtında kısa kollu alacalı bir gömlek, ayağında beyaz ketenden tiril tiril bir pantolon ve sandallar vardı. Bir çiçek fidanıyla meşguldü. Bana ilk bakışta

Şarlo'nun Mösyö Verdu'sunu hatırlattı. Arkasında çıtırdayan kumlara metelik vermemesinden burada kendisini son derece emniyette hissettiğini anladım. Kadın:

— Hello! diye bağırdı.

Herif yavaşça döndü. Gülümsüyordu ama Alfiyeri'ye gülümsediği gibi değil. Beni görünce gülümsemesi yarıda bir an durdu, sonra gene devam etti.

— Bak sana kimi getirdim Antonyo!

— Merhaba Mister Hammer, siz ge İme şeydin iz, ben haber yollayacaktım.

— Öyle mi?

— Evet. Mova'yı nerede buldunuz?

— Kapıda.

Kadını öptü. Sonra elini okşayarak:

— Bizi biraz yalnız bırak, dedi, apansız geldin, mühim mi pek?

— Değil. Öyle uğradım. Derhal dönüyorum. Mister Hammer beni New York'a bırakacak.

— Olur.

Mova uzaklaşırken arkasından manasız bakışlarla baktı, kendi kendine konuşur gibi fakat yüksek sesle:

— Ne kadar olgun görünür, dedi, halbuki ne kadar çocuktur. Münasebetlerini kestirememiştim. Aralarında ateşli bir aşktan ziyade, yumuşak bir şefkat var gibiydi.

— Bir şey içer misiniz Mister Hammer?

— Hayır.

— Sizi o gece beyhude rahatsız etmişler. Duydum da üzüldüm.

Yataktan kalkarak Savcılık'a gelmişsiniz.

— Bırak şimdi bunları. Açık konuşacağız. Hem açık hem kısa! işin sonuna geldiğini sen de anladın tabii...

— Hangi işin?

— Senin çete hapı yuttu Antonyo, çete hapı yutunca en evvel elebaşı hapı yutar. Sen de hapı yuttun.

— Zannetmem, emin misiniz?

— Katiyen eminim. Savcı işi çok ciddiye alıyor. Mesele bir kere bu yola dökülürse kurtuluş imkânı kalmaz. Yakanı kurtaracağına kani değilim. Benim paramla artık iki sent etmezsin yavrum.

— Bana bunu söylemek için mi geldiniz buraya kadar?

— Hayır. Linda'yı rahat bırakmanı istiyorum.

— Linda'yı mı? Kim bu? Biraz düşündü: Linda mı dediniz? Böyle birini tanımıyorum. Neyin nesi?

O kadar tabii konuşuyordu ki az kalsın inanacaktım.

— Bilmezden gelme! Ben kül yutmam, diye çıkıştım, Linda'yı nasıl tanımazsın, dün akşam ölümle tehdit ettiğin kadın.

— Ben mi ölümle tehdit etmişim. Hayır! Ben böyle bir kadın tanımıyorum, dün akşam hiç kimseyi ölümle tehdit etmedim.

— Beyhude inkar ediyorsun Antonyo, ben senin insanları nasıl tehdit ettiğini gördüm. Al bunun canlı ispatıydı. Lâkin beni Savcı'ya, polise benzetme! Onların ömrü senin gibi hergelelerin suç delillerini aramakla geçer. Bana gelince, ben delil melil bilmem. Kafam kızarsa kurşunları karnına doldururum.

Kederle gülümsedi. Bu gülümsemesinde kabalığımı ayıplayan bir öğretmen hali vardı. Büsbütün sinirlendim:

— Linda'yı rahat bırak, dedim, Linda'nın kılına dokunursan seni

tepelerim.

Sizi nasıl inandıracağımı hakikaten bilemiyorum Mister Hammer, bu ismi ilk defa işitiyorum. Böyle bir kadınla hiçbir alışverişim yok.

— Beni dinle Antonyo, seninle açık konuşacağım. Kızı saat yüzünden tehdit ettin. Halbuki saat bende.

— Saat sizde mi?

— Evet.

— Bu Linda'nın saatle münasebeti ne?

— Kafamı kızdırıyorsun, ben de şakalaşmayı severim ama pis pis sırıtarak değil, yumruğu çenene yapıştırarak...

— Yumruk hiçbir şeyi halletmez. Şuraya oturalım da... Belki biraz sakinleşirsiniz, konuşur anlaşırız. Yanyana yürümeye başladık: Son defa söylüyorum, ister inanın, ister inanmayın Mister Hammer, dedi, ben Linda isminde hiç kimseyi tanımıyorum. Saat meselesiyle münasebetinden de ha berim yok. Eğer size böyle bir tehdide maruz kaldığını bu kadın söylediyse yalan söylemiştir. Yahut, kendisini tehdit için benim adımı bir başkası kullandı. Böyle şeylerin çok sık vuku bulduğunu elbette bilirsiniz. Şimdi mühim olan bu değil, "Saat bende" dediniz. Böyle bir saat meselesiyle alakalandığımı nereden biliyorsunuz?

— O gece Alfiyeri'ye sorarken ben de oradayım.

— Şimdi oldu. Saatin yerini size Alfiyeri mi söyledi?

— Hayır. Ben kendim buldum.

— Şu halde Linda isimli kadının tehdit edilmesi ile saat işini birbirine karıştırdığınıza göre, saat bu kadındaydı. Siz kendisinden aldınız. Sonra da onu benim namıma tehdit ettiler, öyle mi?

— Evet.

— Yanlış bir hareket. Linda'yı tehdit etmek kafi olur mu? Siz saati verir misiniz? Hele mahiyetini biliyorsanız.

— Vermem. Vermeyeceğim için kızı rahat bırakın, diyorum.

— Kızı ben rahatsız etmedim, böyle bir şey aklımdan bile geçmez. Bence mühim olan saattir. Siz saatin mahiyetini öğrendiniz mi?

Bir an tereddüt ettim. Herifin hali beni çok şaşırtmıştı. Bir kere elindeki müthiş imkanlara, tehlikeli gördüğü bir insanı Savcılık dairesinde, benim yanımda tepeletecek imkanlara malik olan bir adam gibi konuşmuyordu. Böylelerini çok görmüştüm. Kuvvetli oldukları yerde kibirlerinden yanlarına varılmaz. Kendilerini tehlikede hisseder etmez köpekleştiler. Bunda ikisi de yoktu. En iyisi doğruyu söylemekti. Hasır koltuklara karşılıklı oturduktan sonra:

— Hayır, dedim, henüz esas meseleyi öğrenemedim.

— İyi düşünmüşüm, diye gülümsedi, Alfiyeri sonuna kadar dayandı. Bütün serveti kendisine saklamak istedi.

— Demek bir servet bahis mevzuu?

— Tabii. Siz mademki açık konuştunuz, ben de açık konuşacağım. Mesele şu: Gayet büyük bir servet bir yerde saklı. Bunun anahtarı da bu saatteymiş.

— Saatteymiş dedin, emin değil misin.

— Böyle işlerde hazine ele geçmeden yüzde yüz emin olmak affedersiniz budalalıktır. Ortada bir laf dönüyor. Hiç değil yüzde elli doğru veya yüzde elli yalan olabilir.

— Mademki iş bu kadar kati değil, Alfiyeri neden o kadar korkuyordu? Korkmakta da haklıymış. Bu uğurda canını verdi.

— Ölülerden bahsetmeyi hiç sevmem Mister Hammer. Biz saatten bahsedelim: "Saat bende" dediniz. Beni görmeye sadece o tehdit meselesi için gelmedinizse teklifiniz nedir?

— Bana her şeyi etrafıyla anlatmadıkça teklifimi söyleyemem.

— Haklısınız, işte kısaca anlatayım: Alfiyeri bana ait bir barı kendi hesabına işletiyordu. Yani aramızda sadece ticaret münasebetleri mevcuttu. Günün birinde hesaplar karışmaya başladı. Yani kendisinin sadakasından, dürüstlüğünden, şüphelendim. Avukatıma hesapların tetkikini emrettim. Dükkânı terkederek ortadan kayboldu.

— Temizleyecektiniz. Canını kurtarmak için kaçmış.

— Hadiseleri herkes kendine göre tefsir ediyor. Dünyada birçok münasebetsizliklere sebep olan da budur. Nihayet günün birinde bana telefon ederek bu saat meselesinden bahsetti. Söylediği rakam küçümsenir cinsten olmadığı için...

— Neydi mesela?

— Mesela: 50 milyon dolar. Hafif bir ıslık öttürdüm. Antonyo:

— Değil mi efendim? diye gülümsedi; ben meseleyi tetkike layık gördüm. Fakat Savcı yanlış bir hareketle işleri karıştırdı. Nihayet sizin de şahidi olduğunuz vaka meydana geldi ve günlerden bir gün Mister Hammer'in ziyaretiyle şereflendim. Saat işi bu ziyaretle beraber yeniden karşıma çıkmış oldu.

— Antonyo, kafamı kızdırıyorsun. Esas meseleye dair hiçbir şey söylemediğinin farkında mısın?

— Elbette farkındayım. Siz saati niçin ele geçirdiğinizi, bunu nasıl kullanmak istediğinizi söylüyor musunuz? Yüzüme dikkatle bakarak teker teker konuştu: Eğer bu saat rahmetli Al'in zannettiği gibi mühimce bir hâzinenin anahtarını taşıyorsa, eğer siz mühimce bir parayı kazanmaya hakikaten karar vermişseniz anlaşmamız mümkündür Mister Hammer, lâkin bundan evvel geçirilmesi lazım gelen bir safha var.

— Neymiş?

—Karşılıklı itimada götürecek yolu yanyana katetmek. Mesela:

Bahsettiğiniz kadını, ismi Linda demiştiniz değil mi, benim tehdit etmediğime, kadının mevcudiyetinden bile haberdar bulunmadığıma inanacaksınız. Ben de sizin af buyurun, budalalık etmeyeceğinize inanacağım.

— Hangi hususta?

— Eğer böyle bir hazine mevcutsa bu hazineden kendiniz için pay almamak budalalığını yapmayacağınıza...

— Neden pay almayacakmışım?

— Bilir miyim? Bu dünyada çok garip insanlar vardır, galiba bunların en garibi de sizsiniz.

Saati tetkik ettiniz, bir şey çıkaramadınız. Kadının tehdidi belki de vesileden ibaret. Şu halde her iki taraf pozisyonunu muhafaza edecek. Saat sizde kalsın, benim bildiklerim de bende... Aramızda güven kurulması için biraz vakit geçmeli...

— Kıza dokunmayacaksın. Kıza dokundun mu...

— Anlaşılıyor ki kıza dokunmak işleri büsbütün karıştıracak. Hayır dokunmayacağım, daha doğrusu kim olduğunu, bu işe ne münasebetle, nasıl karıştığını bile araştırmayacağım. Buna söz veriyorum. İlk defa müthiş gülümsemesini kullandı: Fakat bu söz veriş sizi rahat bırakacağım manasına alınmasın. 50 milyonu önüme ilk çıkanla paylaşmak her zaman âdetim değildir. Saati sizden almaya, serveti yalnız başıma ele geçirmeye çalışacağım. Bunu da bilmiş olun.

Şu bücüre bir yumruk yapıştırıp yapıştırmamayı bir an düşündüm. Düşüncemi sezmiş gibi suratını astı. Konuşmanın bittiğini anlatmak isteyerek ayağa kalktı:

— Bir şey içmediniz, dedi, soğuk bir şey...

— Lüzum yok, diye homurdandım, her zaman bu kadar sabırlı olmadığımı aklında tut Antonyo.

— Kızmayın canım, sizi tanımıyor değilim. New York şehrinde para

bölüşmeye mecbur kalacağım bir tek insan var, o da sizsiniz. Güle güle Mister Hammer...

Herif yamandı. Bu görüşmeden neler anladığımı düşünmem lazım geliyordu. Hızlı hızlı yürüdüm, arkamdan seslendi:

— Mova kendisini New York'a bırakmanızı söylemişti. Unutursanız sizi ölünceye kadar affetmez. Malum ya, güzelce kadınların böyle kaprisleri oluyor Mister Hammer...

Dönüp cüce kalyanı tepeden tırnağa süzdüm. Eminim ki ilk defa olarak yüreği korkudan ürperdi. Bu sefer de ben sırıttım.

SEKİZİNCİ KISIM

Adının Safo olmasını isteyen Mis Mova, beni evin önünde bekliyordu. Elbisesini değiştirmiş, bu sefer üzerinde yeşil notalar bulunan bal sarısı bir rob giymişti. Robun truvakar kolları ve kalkık yakası vardı. Pilili elekleri kalçalarıyla güzel bacaklarını iyice örtmüştü. Beline sardığı kırmızı ipekten bir kuşak kıza İngiliz ressamlarının hayallerinde yaşayan bir harem kadını hali vermekteydi.

Bir çıplak kadın portresi seyreder gibi iki adım mesafede durup gözlerimi kıstım.

— Ne var? dedi, Antonyo sizi angaje mi etti? İşi hususi polis hafiyelerine kaldıysa yandı demek.

— İyi bildiniz, dedim, angaje olduk.

— Parayı peşin alsaydınız.

— Üstümde büyük para yokmuş. Çek verdi. Bankada karşılığı belki yoktur diyerek fazladan sizi de rehin istedim.

— Veri vermişi ir, hiç dinlemez.

— Evet veriverdi. Haydi buyurun.

Koluma girdi:

— Durun bakayım, diye güldü, kolunuzu filan kırmadı ya...

— Şimdilik kırmaya lüzum görmedi.

— Üstüne aldığınız işi beceremezseniz muhakkak kırar.

Mova otomobilimi bir anda tatlı kokusuyla doldurmuştu. Derin derin içimi çektim. Kurnaz kurnaz gülerek:

— Bir şey hatırladınız galiba, dedi, neymiş bakalım?

— Safo'nun öpüşünü...

— Onu hiç unutmayacağınızı biliyordum Mayk, hatırlanan şeyler unutulanlardır.

— Öyle mi? Bu ne büyük söz!

Gene ensemi tuttu. Yaklaşan viraja aldırmadan beni ağzımdan öptü.

— Tatlısın hayvan, dedi, bir tuhafsın... Yemeği beraber yesek mi diyorum.

— Akşam yemeğini...

— Niçin öğle yemeğini değil?

— işim var.

— Ben hayvanları nasıl da bir görüşte tanırım.

Sahiden hayvanlık ediyordum ama başka çare de yoktu. Linda erken dönmemi rica etmişti. Yapayalnız, ölüm tehdidi altında beni bekliyordu. Sinirleri bozulmuş olabilir. Hemen gidip haber vermeliyim. Antonyo ile mütareke imzaladığımızı, ölüm tehlikesinin şimdilik uzaklaştığını söylemeliyim.

Mona çapkın bir hareketle dizini dizime sürüyor, bunu zevk aldığı için değil, alay için yaptığını saklamıyordu. Çok şımarık bir kadın olduğu belliydi. Her istediğini, arzu ettiği anda yaptırmaya alışmış bir kız...

Bir müddet konuşmadan gittik. "Kazancınızı yüzde üç yüz artırmak. .." diye başlayan bir reklam levhasını yeni geçmiştik ki birdenbire sordu:

— Sen bu hafiyelik işinde ne kazanıyorsun bakalım Mayk?

— Ben mi? Eh kazanıyorum.

— Ne mesela? Ayda bin dolar filan.

— Evet, işte o kadar...

— Şuna sürünüyorum desene ayol...

— Peki, sen ayda ne kazanıyorsun?

— Ben hiçbir şey kazanmaya mecbur değilim. Bu sebeple yalnız kuaför masrafım ayda bin dolardan fazla.

— Antonyo senin neyin?

— Neyime benziyor?

— Babana...

— işte bunu duysa gözlerini mutlaka oyardı. Aramızda yedi yaş fark var.

— Yani sen ondan yedi yaş mı büyüksün?

— Aptal.

Başımı omzuma koydu, sonra bir sokağın köşesinde birdenbire:

— Dur! dedi.

Yere atladı. Dönüp yanıma geldi. Çenemi tutup yüzüme bir müddet baktı. Gelip geçenlere aldırmadan beni uzun uzun öptü:

— Gideceğin yere kadar üç kişiyi ezmezsen demir gibi sinirlerin olduğuna emin olabilirsin, dedi, pardon bir saniye! Uzunca bir numarayı fazla acele etmeden söyledi: Bunu aklında tutabilirsen her istediğin zaman buluşuruz Mayk, dedi.

Bu kadar güzel bir öpüşten sonra söylenen numaralan akılda tutmak lüzumunu bilmeyecek kadar işin acemisi değildim.

Arkasından bir müddet baktım. Nefis kadındı nefis! Böyle arkasından seyrederken verdiği numaraya telefon etmek için karşıdaki otelin holüne koşmadığıma hâlâ şaşarım.

Bir polis düdüğü aklımı başıma getirdi. Oğlan vaziyeti deminden beri

seyretmiş olmalı ki ağzı kulaklarında, "Bas, defol!" diye işaret ediyordu.

Dudaklarımı elimin tersiyle sıvazladım. Üç kişiden birisini müthiş bir manevra ile ezilmekten kurtararak eve doğru koşmaya başladım.

Koridora girip kapıyı açık görünce boğazım kuruyuverdi. Eşikte durakladım. Salonda Pat'ın muavini Wilson'un kırmızı ensesi evvela gözüme çarptı. Sonra polis üniformasının ikiye böldüğü cesedi gördüm. "Ceset" diyorum, çünküLinda kadar canlı bir kadın uyurken de böyle ümitsiz derecede dağınık yaramazdı.

— Wilson, ne var? diye yavaşça sordum.

Ensesini kaşıyarak döndü. Suratında öfkeden gelen bir aptallık vardı.

— Neredesiniz Mister Hammer, diye adeta çıkıştı, asıl ne olduğunu ben size sormalıyım?

Uyuyan bir hastaya yaklaşır gibi cesedin yanına gittim. Küçük kalibreli bir silahla vurulmuş, dışarıya çok az kan akmıştı. Yüzü balmumundan dökülmüş gibi bembeyaz. Fakat öyle dehşete kapılmış değil. Sakince ölmüş. Uyur gibi derler ya, işte o biçim...

Katil iki keredir, burnumun ucunda adam öldürüyordu, iki keredir bana düpedüz meydan okuyor. Kızın önüne çömeldim. Elini tuttum.

— Meraklanma Linda, dedim, hergelenin mutlaka ciğerini sökeceğim, mutlaka...

Eli bıraktım, divandan aşağıya düştü, bir saat rakkası gibi iki kere sallandı.

Üzerime her zamanki domuzluğum gelmişti.

— Size telefon mu etti Wilson? diye sordum.

— Evet, kapıyı kurcalamışlar. Korkmuş. Ben önce pek mühimsemedim. Fakat Pat mutlaka birisini yollamamı emretti. O zaman kendim geldim.

— Kapı açık mıydı?

— Elbette.

— Kapıcı bir şey görmemiş mi?

— Hayır. Bir aralık garaja kadar gitmiş. Birisi telefonla garaja uğramasını söylemiş.

— Girip çıkan bir yabancı tespit edilemedi mi?

— Karşıdaki köşede gazete satan bir oğlan uzun boylu esmer birinden bahsediyor. Fakat o kadar mühim ki...

— Uzun boylu, esmer... Böyle söyleyerek etrafa baktım: Buralarını sen karıştırmadın ya?

— Hayır, böyle buldum. Katil araştırmış.

— Biliyorum. Namussuzun ne aradığı malum...

— Ne arıyor?

Mutfağa gittim. Dolaptan viski şişesiyle iki bardak aldım. Bardaklara dörder parmak viski koydum. Birisini Wilson'a verdim. Yan odaya geçip karşılıklı oturduk. Birdenbire sordum:

— Bir saat meselesi var Wilson, elbette biliyorsun?

Pat'ın muavini gözlerini yorgun ve tembel kırpıştırdı, içeride katili henüz yakalanmamış taze bir ceset varken bu çekirdekten yetişme polisler saat meselesine filan pek aldırmazlar. Wilson çekirdekten yetişme polislerdendi. Son birkaç sene içinde kendisini göstermiş, bir arkadaşının vurulması üzerine iki mühim gangster çetesini kendi gayretiyle temizleyerek Cinayet Masası Şef Muavinliği'ne kadar yükselmişti. Pat kendisinden çok memnundu. Ben ilk görüşte bu oğlanı bir ağır traktöre benzetmiştim. Traktöre, traktör şoförüne değil.

— Ne saati? diye aklı başka yerde olarak sordu.

— Bir saat aranıyor. Bütün işler gelip bir saate düğümleniyor.

Muhbiri sadıklarımızdan buna dair bir rapor almadınız mı?

— Vallahi bilmem. Hatırlamıyorum. Belki de Mister Pat Çambers...

— Hiç olur mu canım, Pat'ın ha beri olsa sana söylemez mi?

— Orası da doğru... Peki bu kızı burada saat uğruna mı öldürdüler Mister Hammer?

— Saat uğruna denebilir.

— Peki, bu kız kimin nesi?

— Bu mu, bu kız Alfiyeri'nin sevgilisi...

— Şu halde bunu da Antonyo çetesi temizledi?

Antonyo gözümün önüne geldi. Bu kadar yanılmış olamazdım. Antonyo benimle mütareke aktederken samimiydi. Bir yerden bir haber bekliyor gibi bir hali vardı. O haber her ne ise vaziyeti bir kere de ondan sonra hesaplayacak, kendisine yeni bir hareket hattı çizecekti.

Birdenbire Karlo'yu hatırladım ve şimdiye kadar bu hergeleyi niçin aklıma getirmediğime şaştım. Antonyo Linda adında kimseyi tanımadığını ileri sürerken belki de yalan söylememişti. Belki de çete namına telefon eden Karlo'dur. Belkisi fazla. Mutlaka o namussuzdur. Benim Linda ile konuştuğumu, kızın bana saati verdiğini bir o herif biliyor. Şu halde telefonda konuşan o! Baktı ki kız buraya yerleşti, yani uydurma tehdidin sökmediğini görünce bizzat harekete geçti. Kızın yüzünde dehşet izi olmaması da bundan. Kapıyı açtırmıştır. Kapıyı kolayca açtırabilecek yalnız o var.

El yordamıyla viski şişesini arayıp buldum. Bardağıma yeniden içki koydum, bir yudumda içlim.

"iyi ama kız Pat'a niçin telefon elti?"

Biraz düşündükten sonra bunu şöyle izah ettim: "Karlo geldi. Kız hiçbir şeyden şüphelenmediği için benimle kararlaştırdıklarını itoğlu

ite anlattı. Herif dışarıya çıkmış, bir yerden telefon etmiştir. Kızı dehşete düşürmüştür, Pat'a telefon etmek zorunda bırakmıştır. Yahut da kızı temizledikten sonra kendisi sesini değiştirerek konuşlu."

Wilson'u şüphelendirmemek için değersiz bir şeyden bahseder gibi sordum:

— Karlo adında birini tanıyor musunuz?

— Karlo adında birini mi? Nasıl bir herif, ne iş görür?

— Bu herif Alfiyeri'nin batakhanesinde şef garsonluk yapardı. Al'ın en güvendiği adam.

— Tanımaz mıyım? Al'la beraber ortadan kaybolmuş. Hele herifi Savcılıkta temizlediklerinden bu yana harıl harıl arıyoruz. Eğer New York'daysa mutlaka ele geçireceğiz! Ne olmuş?

— New York'ta olduğuna eminim Wilson, hiç değil dün buradaydı, galiba bugün de burada olduğuna dair bir delil mevcut.

— O halde... Yani bu işlerle doğrudan doğruya ilişiği mi var demek istiyorsunuz.

— Bilinmez ki... Malumatına usul dairesinde müracaat etmek pek de fena olmaz sanırım. Hele vakit kaybetmeden ele geçirirsen...

Wilson'un durgun bakışlarından Pat'ı hatırlatan bir şüphe geçti. Bizim Pat'in muavinine dersini iyi vermiş olduğu anlaşılıyor. Bu Wilson da kendilerine ait bir avı ellerinden alacağımdan şüphelenmeye başlamış. Hem de bunun için ne kadar kati bir metotla hareket etliğimden de ha beri var.

Wilson ensesini kaşıdı, gözlerini benden kaçırıp biraz somurtarak:

— Ele geçirmek kolay sanırım, dedi, birkaç yere tembih etmiştim. Kimsenin şüphe etmediği birkaç indikatörümüz var. İsterseniz beraber çıkalım Mister Hammer, belki herifin nereye saklandığı keşfedilmiştir.

— Olur. Siz kızın öldürüldüğünü Pat’a bildirdiniz mi?

— Hayır, önce sizi bulmaya çalışacaktım. Tam o sırada geldiniz.

— Öyleyse siz Müdüriyete telefon edin. İndikatörlerle görüşmeye bu kılıkta mı gideceksiniz?

— Yok canım. Eve uğrayıp değişeceğim.

— Öyleyse nerede buluşalım?

Wilson'un evine yakın küçük bir meyhanede buluşmayı kararlaştırdık. Telefon ettikten sonra çıkıp gitti.

* * *

Üçüncü dört parmak viskiyi çektim. Sarhoşluk bir öfke nöbeti halinde her tarafımı, bilhassa beynimi sarıyordu. Sağ elimin başparmağı mütemadiyen karıncalanıyor, bu da beni kalp hastalarının sıkışma nöbetleri esnasında duydukları acı tıkanıklık kadar rahatsız ediyordu.

Karlo'nun karnına üstüste iki kurşun yerleştirmek... İşte duyduğum azabın biricik ilacı bu! Sadece Karlo’nun değil, Antonyo’nun, Antonyo'yu bekleyen ölü gözlü heriflerin, New York şehrindeki bütün haydut alayının... Kadınlı erkekli bütün hergelelerin... "Ciğerini sökeceğim Linda... Hepsinin ciğerlerini... Hiç merak etme benim zavallı kızım! Bak göreceksin..."

Cesede bakmamaya çalışarak çekmecelerden birini açıp bir küçük mukavva kutu çıkardım. Melun ecel saatini bunun içine koydum. İşin artık şakaya tahammülü kalmamıştı. Saati ele geçirir geçirmez beni de tepeleyeceklerdi. Bundan sonra bu boğuşmanın tereddüt edecek tarafı kalmıyordu, kim kimi daha evvel haklarsa...

Kutuyu kağıda sardım. Etrafını yapıştırdım. Üstüne kendi posta kutumun numarasını yapıştırdım. Bu işi bitirdiğim zaman polis otomobilinin canavar düdüğü,de sokağı doldurdu. Cinayetin benim evimde işlendiğini haber alınca Pat bizzat gelmişti. Asık suratla fakat acıyan bir sesle:

— Çene burada neler oluyor Mayk? diye sordu.

— Bilmez gibi, diye çıkıştım, beni bir gece tatlı uykumdan uyandırınca neler olabileceğini sanki bilmiyor musun?

— Kim bu kız?

— Kim olursa olsun. Artık ehemmiyeti kalmadı. Morgun herhangi bir masasında birkaç gece misafir olacak herhangi bir ceset.

— Kim, niçin öldürülüyor? Burada ne işi var?

Yüzüne dikkatle baktım. Bilmezden gelerek numara yapıyordu. Bir kenara çektim:

— Saat işinden ha berin var mı senin? diye sordum.

Bu sefer gözlerini kırpıştırarak yüreğimi okumaya çalışmak ona düştü:

— Saat işi mi? diye ihtiyatla sordu, nasıl saat? Numara etmiyorum Mayk...

Sahiden hiçbir şey bilmiyordu. Pat'ın bütün bilmediklerini ona öğretmek için insanın bin yıl ömrü olmalı.

Yani, dedim, cinayet saatinden. Sana buradan telefon etmişler. Ben tembihlemiştim.

— Telefonu Wilson almış. Bana sonra söyledi. Sen bu saatten bahsetmedin Mayk, gene benden bir şeyler saklıyorsun.

— Hiçbir şey saklamıyorum. İspat ister misin? Buyur! Karlo adında bir herif var.

— Karlo mu? Neci?

Kısaca anlattım. Bir taraftan beni dinliyor, bir taraftan bu adın münasebetini kavramaya çalışıyordu. Ben sözlerimi bitirince Wilson'un dediklerini tekrarladı. Herifi arıyorlarmış.

— Aranıyor evet, dedi. Sonra duraklayarak sordu:

— Bana bakar mısın Mayk, sen sabah sabah sakın sarhoş olmayasın?

— İyi bildin Pat, diye kederle güldüm, fitil gibiyim aslanım, fitil gibi...

İşi bittikten sonra kapıyı çekerek defolmasını söyleyip yürüdüm.

Otomobile atladım. Arabaya Mova'nın kullandığı meşhur koku sinmişti. Kadını tamamıyla unuttuğumun şaşırarak farkına vardım. Bu kızıl saçlı afet de birdenbire önüme nereden çıkmıştı? Gözlerini bir an görür gibi oldum. Bunlar su katılmamış katil gözleriydi. Kaç zamandır yakamı bırakmayan pis talihimi yüreğim kabararak hatırladım. Her hadisenin sonunda bir kadın ölüyordu.

Güzel bir kadın, benim elimle ölüyor. Bu artık âdet haline geldi. Adet haline geldi ama anık kadın öldürmek azabını taşıyacak Ta-Kat kalmadı.

Cehennem gibi yanan New York öğlesinin yumuşak asfaltına hınçla tükürdüm. Dirseğimle koltuk akımdaki silahın aynı zamanda dost ve düşman katılığını yokladım. Bir sigara yakarak arabayı sürdüm.

İlk rastladığım postanede kutuyu taahhütlü olarak postaya verdim. Benim gidip alacağım zamana kadar numarasını ancak benim bildiğim posta kutusunda oturup beni bekleyecekti

* * *

Wilson fazla gecikmedi. Sivil elbisesiyle izinli çıkmış bir aylıklı askere benzemişti. Büsbütün aptal, büsbütün vurdumduymaz bir hali vardı.

Pat’ın bizzat geldiğini duyunca memnun oldu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordum.

— Çekin bakalım Harlem'e doğru, dedi, yolda bir iki yere uğrayacağız. Siz iz sorarsınız. Beni oralarda tanıyan çoktur

Misler Hammer?

— Ne soracağım?

— Uzun boylu esmer güzelin adresini öğrendiniz mi? diyeceksiniz. Bir başkasını gönderirsem diye heriflerle böyle kararlaştırdık. Mamafih ben düşündüm Mister Hammer, bu Karlo Alfiyeri'nin adamı olduğuna göre, biz acaba doğrudan doğruya Antonyo denilen haydudun üzerine mi çullanmalıydık?

— Polisler için düşünmek iyi netice vermez, diye homurdandım, tabii bunu sizin için söylemedim Wilson, bunu bir polis romanında okumuştum da, şimdi öylece hatırladım.

— Polis romanlarını ben de severim! Ne çare ki insan okumaya vakit bulamıyor. Benim uykum gelir doğrusu, iki sayfa okuyunca sızar kalırım.

Wilson rahatça içini çekti. Ben öfkeyle gaza bastım. Beşinci avönüyü takiben ilerledik, Santral Park'ın sonunda 113'üncü sokakta bir meyhaneye uğradık. Wilson pek görünmedi. Ben tezgahtara öğrendiğim paro lalı suali sordum. Herif beni tepeden tırnağa süzdü, suratını asarak etrafı bir kolladı:

— Yok! dedi.

Lenoks Avonü'ye geçtik. Harlem'in içine, 300 bin kişilik nüfusuyla dünyanın en büyük zenci şehri sayılan sefalet dünyasına daldık. Buraya ne vakit yolum düşse bir çeşit can sıkıntısı, bir çeşit öfke duyarım. Hususi hafiye büromu açtığım ilk aylarda epeyce fakir sayıldığım yoksulluk zamanlarımda burada bir iki iş kovaladım. Sefaletini yakından gördüm. Bu cenabet New York'un birçok beyaz mahallelerinde de sefalet vardır. Fakat buradaki sefaletin derinliği, milyonlarca New Yorklunun azametiyle iftihar ettiği gökdelenlerinden birkaç misli fazla.

Wilson gittikçe somurtuyor, Karlo'nun izini kaç gündür yakalayamadığı, için adeta mesleğinden utanıyordu. 160'ıncı

caddeden sola saparak Sen Nikola Avönü'den yukarıya doğru çıktık.

Ben bir meyhaneye daha uğradım. Bundan sonra Wilson bir elbise boyacısı dükkânına başvurdu. Geri döndüğü zaman yüzündeki aç av köpeği hali değişmiş, koku almış bir pantere benzemişti.

— Doğru Moris Park'a çekeceğiz Mister Hammer, dedi, parkın etrafını yavaş yavaş dolaşacağız.

Dediğini yaptım. 122'nci sokağın başında orta yaşlı, gözleri kör bir gazete satıcısı duruyordu. Wilson:

— Tamam, dedi, işte Fil'i yakaladık. Lütfen bir kere de aynı suali buna da sorar mısınız Mister Hammer, fakat şu anda kaç kişinin hesabına çalıştığı pek belli değildir. Gazete alır gibi yapalım.

Canımın sıkıntısı fena halde arttığı halde hatırını kırmadım. Köre yaklaştım; bir gazete aldım.

Herif el yordamıyla paranın üstünü verirken suali sordum. Siyah gözlüklerini bir an gözlenme dikti.

Mahpushanelerde alışılmış bir usulle dudaklarını hiç kıpırdatmadan konuştu:

— Öğrendim, Lenoks'tan 140'ıncı sokağa sap, deniz vasıtalarına benzin veren istasyonu göreceksin. Oraya sor.

— Gece, gündüz bilirler mi?

— Gece, gündüz.

— Eyvallah...

— Sağ ol!

Gazetede bir şey arar gibi otomobile döndüm. Adresi Wilson'a söyledim. Gözlerini kısarak ileriye doğru bir müddet baktı.

— Nereden çıkar bu hergeleler, diye homurdandı, ben buralarda kırk sene vazife gördüm. Böyle bir benzinci tespit edemedim. Hele bakalım

yeni yetişenlerden mi, eskilerden mi?

Lenoks Avönü’yü yukarı doğru çıktık. 140'ıncı sokağa saptık. Sokağın nihayetinde, Harlem nehrinin kenarında benzinci göründü. Wilson'a sordum:

— Sen mi gidersin, ben mi gideyim?

— En iyisi senin gitmen. Herif belki beni tanır.

Otomobili köşede durdurdum. Benzin istasyonuna doğru yürüdüm. Öğle sıcağı epeyce bindirmiş, taşı toprağı cayır cayır yakmaya başlamıştı. Nehirde incin yoktu. Depodaki herif kollarını masaya dayamış, başını da bunların üstüne koyup uykuya dalmış, içeri girdim, yanma yaklaştım, hâlâ horluyor.

Omzuna dokundum. Kafasını kaldırınca hazırladığım on dolarlık banknotu burnuna dayadım. Evvela benzin almak istediğimi zannetti, iskelede sandal, motor filan göremeyince şaştı:

— Al şunu, dedim, sok cebine. Karlo'yu görmek istiyorum.

— Karlo'yu mu? Burada Karlo filan yok.

— Başkalarına yok ama bana var. Geleceğimi biliyor.

— Kimin tarafından geliyorsunuz?

Tereddüdün sırası değildi. Ne olursa olsun bir cevap bulup vermek lazımdı:

— Linda tarafından, dedim, Linda Perkins...

Yüzüme şüpheyle bir müddet baktı. Bir müddet ensesini kaşıdı:

— Yanında kimse var mı? diye sordu.

— Bir arkadaş daha var ama burada lüzumsuz yere vakit geçiriyoruz. Karlo içerler ahbabım. Senin de hakkında hayırlı olmaz.

— Linda diye bir laf etti galiba... Karlo bulunduğu yerin bilinmesini

istemiyor da, ondan soruyorum, yoksa benim ne üzerime vazife...

— Peki nerede kendisi?

Herif dışarıya çıktı. Etrafa şüpheli şüpheli bakındı. Tehlike sezinlememiş olacak ki şiddetli öğle güneşinin altında hafif bir sisle adeta tüten Harlem şehrinde bir yeri gösterdi:

— Nah, Karlo oradaki layterde uyuyor.

— Layterde mi?

— Ne sandın. Benzin layterinde[1].

Gösterdiği layter pis kırmızı teknesiyle biraz ilerde, bir büyük balık leşi gibi duruyordu. Karlo saklanacak yeri iyi seçmişti. Herifi şeytan bile arasa bulamaz. New Yorkun her tarafını dolaşan nehrin ve sayısız kanalların üzerinde on binlerce harap tekne durur. Hepsini araştırmak lazım gelse Karlo saklandığı layterde rahatça ihtiyarlar da, gene ele geçmez.

Otomobilden bizi gözetlemekte olan Wilson'a işaret eltim.

Yanımıza geldi:

— Bizim Karlo buradaymış, dedim, bizi bekliyormuş.

— Nerede? diye sordu.

— Şuradaki layterde.

— Peki, bir kayık bulalım da gidelim. Herifin yüzüne baktım.

— Benden paso, dedi, bu sıcakta kürek çekemem. Hem burası da yalnız. Siz islerseniz şu eski botla gidin, isterseniz seslenelim gelsin.

Ben:

— Lüzum yok, diye atıldım, gideriz daha iyi. Yiyeceğini sen mi götürürsün, yoksa kendisi karaya mı çıkar?

— Geceyse kendisi çıkar, gündüzse biz götürürüz.

— İyi. Pekala!

Wilson'a göz kırptım. Sahile doğru yürüdük. Eski bot iki kişiyi zor taşır, külüstür bir şeydi. Hele bu iki kişi seksener kiloluk olursa... Wilson küreklere yapıştı. Tekneye yaklaşırken:

— Yavaş ol, dedim, herifi beyhude pirelendirmeyelim, belki üzerinde silah da vardır.

— Silah mı? Gebertirim.

— Gebertmek marifet değil. Bize konuşması lazım.

Laytere sessiz sedasız yaklaştık. Evvela ben çıktım, Wilson botun başındaki halkaya bağlı ipin ucunu uzattı. Bir yere düğümledim. Elimi uzatıp çıkmasına yardım ettim.

Layter, her tarafı saçtan yapılmış gayet eski bir gemiydi. Saçların boyaları çoktan sıyrılmış, hepsini kalın pas tabakaları kaplamıştı. Makinesinin işlediğini iddia etmek budalalık olurdu. Bu tekne senelerce suyun dibinde kaldıktan sonra vinç kuvvetiyle çıkarılmış bir leşe benziyordu.

Küçük kaplan köşkünün açık kapısı orada kimsenin bulunmadığını göstermekteydi. Karlo denilen haydut olsa olsa sarnıç ambarlardan birisinde uyuyordu.

Wilson'la bakışarak bu fikirde mutabık kaldık. Ben tabancamı çıkardım. Arkadaşım da aynı işi yaptı.

Sürmeli kapağı açık duran birinci bölmeye gürültü etmeden yaklaştık, aşağıyı dinledik. Hiçbir şey duyamayınca ben:

— İnelim, diye fısıldadım, daha iyisi sen burada nöbette kal, ben bir bakayım, ne olur ne olmaz.

— Herif silahlıdır ha Mister Hammer, aman dikkat edin. Bunlar saklandıkları inde bastırılınca tehlikelidirler.

— Meraklanma!

Sarnıcın duvarına yapışık demirlerden inebilmek için arkamı dönmek lazım geliyordu. Sağında tabanca bulunduğundan yalnız sol elimi kullanabiliyordum. Wilson yukarıdan kolladığı için tehlike mevcut olamazdı.

Dimdik merdivenin tam orta yerine gelmiştim ki Wilson can acısıyla boğuk bir feryat kopardı. Aynı anda arkamda bir ses:

— Kıpırdama, diye bağırdı, kılını oynatırsan kalbura çeviririm. Elimdeki mitralyözdür.

Öylece durdum. Herif silahın namlusunu bel kemiğime dayadı:

— At elindekini, diye haykırdı, at bitiyorsun.

Attım. Tabancam sarnıcın dibine sert bir maden sesiyle düştü. Herif:

— İn bakalım aşağıya kabadayı, dedi, in de kimsin, nesin, burada işin ne anlayalım.

Tabancamı bir tekmede kenara fırlattığını anladım. Biraz geri çekilmişti. Sarnıcın zeminine ayak bastım. Haydut emretti.

— Sola dön, duvara kadar git, ellerini duvara daya, bacaklarını mümkün olduğu kadar geriye al.

Dediklerini tamamıyla yerine getirdim. Bir taraftan da Wilson'un başına neler geldiğini düşünüyordum. Herif, duruşumun muvazenesizliğinden istifade ederek üzerimi alışık bir hareketle aradı.

— Demek şu külüstürden başka silahın yokmuş, diye güldü, pekâla! Şimdi yüzünü görelim.

Döndüm.

Karşımdaki herif Karlo değildi. Ondan daha ufak tefek, fakat daha sinirli bir başkası. Sarnıcın alacakaranlığında gözlerinin parıltısını kim görse keyif için adam öldüren cinsten bir hergele olduğunu derhal anlar.

Sırıttı. Sırıtınca önden iki dişinin noksan olduğunu fark ettim.

— Şu mesele, dedi, demek yabancı değilmişsin, meşhur başıbozuk polislerden Mister Mayk Hammer... Bir de sana "açıkgöz" derler. Andavallının biriymişsin. Sakın efelenmeye kalkma. Hiç şakam yoktur. Bir kilo kurşunu karnına doldururum da mide fesadına uğrarsın. Yukarıya seslendi: Hey Herri!

Yukarıdan birisi:

— Ne var? diye sordu.

— Tamamım?

— Tamam!

— Burası da tamam! Buradaki kimmiş bil bakalım!

— Kimmiş?

— Mister Mayk Hammer... Hani şu bir meşhur hususi hafiye vardı ya, gazeteler yazıp durur.

— Bildim, ne yapıyor?

— Ne yapabilir, aval aval suratıma bakıyor. Seninki kim?

— Benimki de yabancı sayılmaz. Eskiden buralarda bir merkez memuru Wilson vardı, işte o.

— Şu halde kimsenin kimseye hakkı geçmedi, bir resmisinden, bir hususisinden enseledik. Ulan şu bizim reis yaman vesselam, bizim Reis yamanın yamanı... Bir taşla iki kuş vurmak diye ben işte buna derim.

Ben dayanamadım, dişsiz herife:

— Sizin reis kim kocakarı, dedim, Karlo denilen maskara mı? Şef garson eskileri ne zamandan beri gang işletiyor?

— Karlo mu? Karlo'yu da nereden uydurdun pis hafiye! Sen galiba Antonyo'nun adını hiç duymadın!

Şiddetle düşünmeye başladım. Karlo'nun peşine beyhude yere takıldığımız meydana çıkıyordu, işin başından beri Antonyo'ya lüzumlu değeri vermemekle hata etmiştim. Herif açıktan açığa dövüştüğü için olmalı, bana arka tarafta bir başkasını, büsbütün meçhul birini aramak lazım gibi gelmişti. Halbuki bu kanlı işlerde ekseriya büyük dalavereler dönmüyordu.

Herri yukarıdan seslendi:

— Ben bunu ikinci bölmeye atıyorum Alberto!

— Dikkat et, o herifte oyun çoktur. Karnındakini öğrenmeden gebertirsen Reis kızar!

— Meraklanma oğlum, herif mışıl mışıl uyuyor. Ensesine bir indim, bitti.

— Ben senin enseye nasıl indiğini bilirim, at gitsin keratayı, at da sonra buraya gel.

Sarnıcın içi fırın gibi sıcaktı. Öylesine terlemiştim ki, kımıldadıkça gömleğim ıslak ıslak derime yapışıyordu.

Yukarıda ağır bir şeyin yerde sürüklenmesinden çıkan ses duyuldu. Sonra bu ağır şey derince bir yere yuvarlandı. Gıcırtılı bir kapak örtüldü. Adımlar üzerimizden geçerek, bulunduğumuz bölmenin deliğine geldi. Önce iki kundura, sonra mum gibi ütülü bir pantolon, daha sonra beyaz gömleğiyle Herri denilen haydut göründü.

Alberto:

— Su köşede bebek oyuncağı olacak, dedi, al da unutmayalım, oyun çıkarmaya kalkmasın!

— Oyun çıkarmak mı? Herri beni sıska bir koyunu nefretle seyreden bir kasap gibi gözden geçirdi: Birazdan eline atom topu versen kullanamaz hale gelecek, diye sırıttı, birazdan hesabı tamamdır.

— Neden böyle söylüyorsun azizim, belki bizi uğraştırmaz. Belki istediğimizi verir de, patronun buraya kadar gelmesine hacet

bırakmaz. Malum ya bizim patron iyidir, kendisine karşı gelinmedi mi merhamet eder. "Defedin gitsin, bir daha da gözüme görünmesin, ayaklarımın arasında dolaşmasın" der de, bu cenabete canını bağışlar.

— Haklısın.

Herri tabancamı yerden aldı. Deliğin ışığında bir kere parlattı.

— Buymuş demek, diye güldü, koca Antonyo çetesine bu yavru bu silahla karşı çıkıyor. Bu dünyada akıllı adam mı ararsın. Hepsi New York'a toplanmış da hususi hafiye kesilmiş... Üstünü aradın mı? Bunlar bazen çoraplarının konçlarına küçük bıçaklar sokarlarmış. Kollarının içine lastiklerle mini mini tabancalar saklatırlarmış.

Yok canım!

—Elbette. Bunlar hep Şerlok Holmes kitapları okurlar. Orada işler böyle döner.

— Ha berim yok. İstersen bir daha arayalım.

— Fena olmaz. Ver şu mitralyözü.

Küçük mitralyözü bu sefer Herri aldı. Dişsiz herif yanıma yaklaştı. Ben üstümü arayacak zannettim. Tam ağzımın ortasına apansız bir yumruk indirdi. Boş bulundum, kafam arkadaki saça çarparak boş bir tahta kutu sesi çıkardı. Gözlerimden ateş fışkırdı. Aynı anda kasıklarıma bir tekme yiyerek iki büklüm yere çöktüm. Haydut:

— Kocakarı ha, diye pis pis gülüyordu, kocakarı öyle mi? Al sana bir kocakarı şakası...

Tekmeler her tarafıma bilhassa boş böğrüme iniyordu. Herifin sesini bir müddet daha duydum:

— Çorabının koncuna hançer saklarsın değil mi? Bu akılla bir de "Kocakarı" diyor. Nasılmış kocakarı, nasılmış...

Kendimi nihayet kaybettim.

DOKUZUNCU KISIM

Ter içinde bayılmıştım, gene ter içinde kendime geldim. Bayılırken gözlerimi örten pis karanlık olduğu gibi duruyordu. Sadece vücudumu saran ter şekil değiştirmiş, maddi ızdırap haline gelmişti. Her tarafım sızlıyordu. Buna sızlamak denmez, her tarafım ağır ağır, inatla törpülenen bir açık yara gibi acıyor.

Gözlerimi karanlığa alıştırmak istedim. İçinde bulunduğum karanlık göz alıştıracak cinsten değildi. Kokmuş yiyecekler, kurtlanmış etler dolu ve aylardır kapıları pencereleri açılmamış bir ardiye de ancak böyle olurdu. Her nefes alışta ciğerlerime sanki kalın makine yağı giriyor, en ince damarlara kadar, bunları çatlatacakmış gibi dolduruyordu.

Elimi yüzümde gezdirdim. Üst dudağım yarılmış, kan ağzımda pıhtılaşmıştı. Bu kadarcık bir hareket bile can acısıyla inlememe kafi geldi. Değil elimi kaldıracak, gözlerimi kırpacak takatim kalmamıştı. Alberto denilen dişsiz haydut az kalsın tekmeyle hesabımı görüyordu. Bir eski layterin bir bölmesinde, Alberto isimli meçhul bir haydut tarafından temizlenmek Mayk için hazin bir akibet olacaktı. Bunu düşünür düşünmez, harap vücudumu tarifsiz bir öfke kapladı. Sızıya mızıya aldırmadan bir kere davrandım, ilk akıllı hareketim elimi cebime atıp sigara paketini aramak oldu. Herifler üstümü boşaltmışlar, her şeyi almışlardı. Zorla yarı doğruldum, arkama dayanarak oturdum.

Başım dönüyor, dilim paslı layter saçı gibi damağımı sıyırıyordu.

"Ulan Antonyo, ulan namussuz! Alacağın olsun! Yakamı buradan kurtarırsam kendini bitmiş bil!" diye homurdandım. Ekseriya başıma geldiği gibi öfkelenmek bana yarıyor, zihnimi çalıştırıyordu. Antonyo çetesinin müthiş kudreti bir kere daha meydana çıkmıştı. Herif adeta devlet içinde devlet. Bu sabah villasının bahçesinde. Mösyö Verdu'ya benzeyen haliyle beni ne kolay aldattı. Bu kadar kudreti yoklan var

edip senelerce kullanabilmesi için namussuzun elbette birtakım meziyetleri olmalı. Bunların en başında insanları kolayca aldatma kabiliyeti geliyor. Benim gibi bir herif, haydutlarla bunca yıl haşır neşir olmuş bir pişkin herifi kafese koyması sahiden kolay değil. Nasıl da budala gibi kandım. Saate verilen ehemmiyeti nasıl da küçümsedim. Bir tarafta kan gövdeyi götürürken benim işi ehemmiyete almayışım budalalığın en alası olmadı mı?

Kafamın içinde beynim fırıl fırıl dönüyor, vites değiştiren otomobil motoru gibi bir dişliden çıkıp bir başka dişliye takılıyordu. Acaba beni salaklaşman o ne olduğu belirsiz kırmızı saçlı orospunun birdenbire önüme çıkması mı? Bu bizim işte kadınlardan çekinmek birinci şart. Bu şartı ne zaman ihmal etsem başım belaya girmiştir. Başım belaya girmiştir ama, insanların başını belaya sokan kadınların hepsi de ya güzellikleriyle, yahut bir başka hususiyetleriyle emsalsiz mahluklar...

Böyle olmasalar erkek milleti hiç şaşırır mı? Aklını kaybeder, "Kotra Villasında rahatça oturan haydudu bırakıp layter leşlerinde belasını arar mı? Nasıl oldu da herifin yakasını resmen toparlamadım, ayağımın altına alıp bildiklerini bülbül gibi söyletmedim. O haydut sürüsünü o kızıl saçlı kahpeyle beraber kurşundan geçirip işini bitirsene hey avanak!.. Hey...

— Heyy!

Yukarıdan gelen sese kulak vererek geçmiş fırsatlar için ağlamaktan vazgeçtim.

Yukarıdaki ses tekrar:

— Heyy! diye bağırdı.

Manasız bir ümitle imdat gelmiş olması ihtimalini düşündüm. Ayıldığımdan beri ilk defa biçare Wilson'u hatırladım. New York'un en dangalak polisini yanıma alıp yola çıkmama ayrıca güldüm. Hiç dangalak olmasa peşime takılır da kafasını kırdırır mı?

Üzerimdeki kapak gıcırtılarla biraz aralandı. Sarnıcın içinde çelik

meç inceliğinde bir güneş ışığı çaktı. Bu ışıkla kamaşan gözlerimi kırpıştırdım.

Aynı ses:

— Mayk, diye homurdandı, ayıldın mı, yoksa gelip ayıttayım mı? Sesin arada sırada ıslıklaşmasından konuşan herifin iki ön dişi noksan haydut olduğu anlaşılıyordu.

— Ayıldım, diye cevap verdim

— İyi! Şimdi beni dinle Mayk! Reis'ten emir aldık yavrum, Reis'ten telefon geldi.

— Neymiş?

— Beni üzme yavrum Mayk, beni üzmeden saati uçlanırsan hakkında hayırlı olur.

— Ne saati? Üzerimde kürdan bırakmamışsınız.

— Bu saat başka saat! Bu saati sen Linda denilen karıdan almışsın.

— Ben saat filan almadım.

— Almışsın yavrum. Belki de unuttun. Ayıp değil. Unutmak insana mahsus. Hele biraz düşün. Bir iyi düşün de sonunda mahçup olma!

— Bende saat filan yok. Olsa da senin gibi kopuğa vermem. Antonyo gelsin de görüşelim.

— Reis mi? Buraya mı gelecek? Belli bir şey, sen aklını henüz başına devşirmemişsin benim tosun yavrum, bizim Reis böyle yerlere tenezzül edip gelir mi? Çık saati! Saati uzatıver.

— Üstümü aradınız ya! Saatin üzerimde olmadığını biliyorsun.

— Biliyorum tabii! Benimki lafın gelişi! Sen saatin yerini söyleyeceksin. Biz gidip alıvereceğiz. Olursa bu kadar olur canım! Emrin baş üstüne! Sen hiç yorulmayacaksın.

— Sonra?

— Sonrasını biz bilmeyiz, patron bilir. Sonrası var mı zaten bu dünyanın oğlum Mayk, bu dünyanın sonu layter sarnıcı değil mi?

Pis pis güldü. Öfkeden kudurarak ayağa kalktım. Meğer beni gözetliyormuş.

— Merdivene yanaştın mı kurşunu dizkapağına yerleştiririm, diye ihtar etti, kurşun dizkapağını tekmil parçalar. Şimdiye kadar süründüğün yetmemiş gibi bir de sahiden sürünürsün, yılan gibi sürünürsün Mayk oğlum... Çıngıraklı yılan gibi sürünürsün.

İntikam alır gibi:

— Saat yok! dedim.

— Yalana bak, diyerek büsbütün keyiflendi, yalan duydum ama böylesini hiç duymadım.

Sipsivri bir yalan. Erkek kısmına yalan yaraşır mı yavrum, yalan karı işi. Saatin yerini bildir. Nasıl olsa bildireceksin. Oynaya oynaya bildireceksin, üstüne üstelik yalvaracaksın da...

Kendimi tutamadım, ana avrat küfüre başladım.

— Bunlar ne nağmeler Mayk oğlum, diye zevkten bayılır gibi oldu, kötü söz, kalp akçe gibidir tosun, döner dolaşır sahibini bulur. Bak ben kızıyor muyum?.. Sen bilirsin, işte benden günah gitti. Birazdan böğürmeye başlamazsan ben de sana "Yiğit herif derim. Lâkin birazdan böğürmeye başlamamak!

Gene dayanılmaz bir sigara arzusu duydum. Çaresizlik içinde yere çöktüm. Ben bu haydutların her cinsini iyi tanıyordum. Bu kadar keyif, bu kadar alay müthiş bir şeyin, kati neticeli bir şeyin hazırlandığına delaletti. Halbuki haydutların böyle ayak takımı kısmında fi kir icadı pek bulunmaz. Bunların bildikleri iki tane işkence şekli vardır. Birisi dövmek, öteki öldürmek. Hakikatte her ikisi de işkence edilenin bayılmasına, yahut ölmesine kısacası bir şey duymaz

olmasına gider. Birdenbire aklıma bir başka macerada rastladığım Nazi doktoru geldi, işkenceyi bir ince zanaat haline getirmiş korkunç namussuz! Karşımdakiler de Avrupa'dan buraya kapağı atmış herklerdi. Ekserisi Nazilerin işkence mektebinden yetişme hergeleler. Yukarıdan konuşanın adı da Alberto! Şu halde Hitler'in çetesinde değilse bile Musolini'nin ahırında terbiye almış biri olacak. ilk defa korku damarlarıma yayıldı. Oradan sivri uçlu bir bıçak gibi gelip yüreğime saplandı. Beni asıl korkutan taraf hazırlanan ve müthiş olduğuna şüphe edilmeyen işkence değildi. Bu işkencenin insanlar tarafından yapılmaması ihtimaliydi. Şimdi artık bir tek şey arzu ediyordum. Birisi elinde mitralyözle karşıma çıksın, ben onun üstüne atlayayım, ne olacaksa bildiğimiz şekilde olsun. Eğer hiçbiri meydana çıkmazsa işte o zaman iş berbat!

Ayaklarımı topladım. Can havliyle ellerimin üstüne geldim.

Emekleyerek sarnıcın her tarafını ilk defa dolaştım. Elime ne olursa olsun bir müdafaa vasıtası geçirmek istiyordum. Bir müdafaa vasıtası... Yahut herhangi bir delik, kurtuluşa yarayacak herhangi bir şey!

Bütün ümitsiz aramalarım fayda vermedi. Sarnıcın içi tamtakırdı. Tekrar eski yerime doğru sürünürken garip bir koku ile beraber belli belirsiz bir ıslaklık hissettim. Kokunun ne olduğunu bir müddet anlamadım. Benzin taşımakta kullanılan ve motoru benzinle işleyen bir layterde bu koku garip olmayabilirdi. Benzin kokusu çakmağı, çakmak da yeniden sigara isteğini hatırlattı. Gene sırtımı saca dayayıp oturdum, ayaklarımı uzattım. Kapkaranlık sarnıcın havasında tarif edilmez bir boğuculuk vardı. İnsanı nefes almaktan usandıran bir boğuculuk.

Bir müddet saat işini kullanarak buradan kurtulup kurtulamayacağımı düşündüm. Haklı olarak "Ecel Saati" adını taktığım metelik etmez teneke kutu şu anda postanede durup duruyordu. "Gidip almayı teklifetsem mi acaba beni götürürler mi?" diye bir şeyler mırıldandım. "Böyle bir aptallık yaparlar mı acaba?" sualime kendim de güldüm. Antonyo gibi kudretli bir haydut için herhangi bir posta

kutusunu boşaltmak çocuk oyuncağı bile sayılmaz. Beni neden götürecek de tehlikeyi göze alacak. Kafama bir kurşun sıkıp leşimi gün batınca Harlem nehrine atmak daha ucuz iş değil mi?

Elimi döşemeye sürdüm. Aynı zamanda hem vıcık vıcık hem de uçucu bir ıslaklık duydum.

Biraz daha dikkat ettim. Şaşkınlığım arttı. Oturduğum yerin biraz evvel ıslak olmadığına emindim. Elime sıvaşan şeyi anlamak için burnuma götürdüm. Leş gibi benzin kokuyordu. Titreyen parmağım dudağımdaki yaraya değmiş, biber gibi yakmıştı.

Birkaç dakika ne olup bittiğine akıl erdiremedim. Sonra birdenbire meseleyi keşfettim. Buraya benzin akıyordu. Bunun neye yarayacağını sezemediğim için, önce yan bölmelerden sızıntı olduğunu sandım. Az daha umursamayacaktım. Fakat hayvanca bir yaşama insiyakı müphem bir surette yüreğimi sıkıştırdı. Mahiyeti bilinmez bir tehlike sezinleyerek ayaklarımı altıma topladım, yüz metre koşacak gibi hazırlandım. Böyle başım önümde durmak birdenbire midemi bulandırdı. Öğürmemek için dişlerimi sıktım ve artık bu müthiş bulantı gittikçe artarak devam etti.

Hayatımda gördüğüm işkencelerin en korkuncu yani benzin işkencesi bu suretle başlamış oldu.

***

Ben hususi polis hafiyesi Mayk Hammer, ben New York haydutlarının can düşmanı ve rüyalarının kabusu, ömrümde işkencenin çeşidini görmüştüm ama böylesini aklıma bile getirmemiştim. Birisi söyleseydi zaten de inanmazdım. Otomobilimde vites marşıyla litre litre yaktığım, aklıma estikçe çakmağıma doldurduğum, hasılı her gün kullandığım ve mahiyetini gayet iyi bildiğimi zannettiğim benzin, bu cıvaya benzeyen insaf tanımaz, şekilsiz canavar, artık kunduralarımdan yukarıya boğazıma doğru süratle yürüyordu.

Sarnıç süratle dolduğu için değil, potinlerimin köseleleri, meşinleri,

bağları, çoraplarım, pantolon paçalarım tarafından ihtirasla emilerek yükseliyordu.

Bu kaypak, bu kancık, bu korkunç derecede gaddar ve kurnaz düşman daha yukarıya çıkmasın diyerek ümitsiz bir gayretle dizkapaklarımı tuttum. Bu hareketi yaparken biraz eğilmiştim. Midem az kalsın gırtlağımdan dışarıya uğrayacaktı. Ellerim ateşe değmiş gibi hızla doğruldum. Kaçıp kurtulmak için sağa sola atıldım.

Hareket ettikçe daha sık nefes alıyor, her nefes alışta ciğerlerime sanki benzin yolluyordum. Ciğerlerime değil, artık bende ciğer filan kalmamıştı. Ne ciğer, ne bağırsak, ne kalp, ne böbrek, Hatta ne et, ne de kan... Zar gibi incelen derimin içi tıka basa mide doluydu, bu muazzam mide ruhumu sızlatarak biteviye öğütüyordu. Bu öğürmenin sonu gelmeyeceğini biliyordum. Bu öğürmenin önüne ölüm bile geçemeyecekti. Bir aralık saati vermenin, bu suretle kafama bir kurşun sıkılmasının da artık faydasız olduğunu dehşetle düşündüm.

Bu düşünceyle merdiven olarak kullanılan demirlere doğru atıldım. Bağırdığımı zannediyordum ama sesim çıkmıyordu.

Bu hareketi yaparken benzinin dizlerime kadar yükseldiğini hissettim. Bunu hissetmek boğazımı tıkayıp sesimi salıvermeyen tıkacı attı. Hiçbir insan sesine değil, Amazon ormanlarının insan ayağı basmamış köşelerinde barınan cinsi bilinmez hayvanların böğürmelerine de benzemeyen bir feryatla bağırdım. Hakikatte ancak dizlerime kadar yükselmiş olan dayanılmaz pislik, elbiselerimin ve iç çamaşırlarımın ipliklerini yutarak gelip boğazıma sarılmıştı. Merdiven olarak kullanılan duvara yapışık demirlere son bir gayretle sarılıp kafamı demir kapağa vurmak da bu sebeple fayda vermedi.

Durmadan bağırıyordum. Nihayet Alberto'nun ıslıklı sesi duyuldu:

— Tamam mı iki gözüm! Razı geldin mi?

— Aç, geldim.

— Yağma yok. Yerini söyle...

— Kapağı açmazsan... Hava vermezsen... Biraz hava... Söyleyemem... istesem de söyleyemem.

— Dur bakalım, biraz düşünelim aslan oğlum, bir miktar tefekkür edelim de...

Ellerim demirlerden kurtuldu, sırtüstü benzinin içine yuvarlandım. Benzin bir anda burnuma, ağzıma, gözlerime, kulaklarıma doldu. Boğazıma sarıldığı zaman duyduğum azaptan daha beteri olmaz sanmıştım. Yanıldığımı bu melun maddenin içinde debelenirken anladım, ilk defa sahiden öğürdüm, midemdekileri çıkardım. Bu bir anlık kurtuluşla, aynı zamanda yüzümdeki yaraların dayanılmaz acısıyla tekrar demirlere sarıldım. Ben yukarıya çıkabildiğim anda kapak da açıldı.

Alberto elinde benim tabancamla bir adım geri çekilmiş duruyordu. Bacaklarımdan hiç beklemediğim bir çelik yay hızıyla kendimi dışarı attım.

Yüzüm ne hale gelmişse gelmişti. Yüzümün bu hale gelişi de beni kurtardı. Dişsiz haydudun suratı ancak bizzat Şeytan'ı görseydi bu kadar karışırdı. O da benzin işkencesinin bir insanı ne hale getireceğini o zamana kadar bilmiyor olacak ki fena şaşırdı. Bunu nasılsa sezdim ve of demesine meydan bırakmadan kaplan gibi üstüne atıldım. Tabancam elinden fırladı. Yumruğumu suratının ortasına patlattım. Fakat çektiğim azap yumrukla halledilebilir cinsten değildi.

Bir aralık ayaklarımın dibine serildiğini gördüm. Bana o anda ufacık, kudretsiz, erkek kılığına girmiş bir sıska kadın gibi hafif geldi. Ayaklarından tutup vücudunu yan yarıya kaldırdım. Sonra var kuvvetimle savurarak iki kere döndürdüm ve kafasını layterin kalın demirden yapılmış güdük vinç direğine vurdum. Kafa bir anda kuru bir kabak gibi dağıldı. Beyin parçaları geri teperek suratıma sıçradı. Bunu ilk görüşte bir şeye benzetemedim, daha doğrusu işi fark etmeye pek lüzum görmedim. Alnından üst tarafı uçup Harlem nehrine düşmüş leşi hırıl hırıl hırlayarak demir direğe vurmaya devam ettim.

Bu suretle birkaç dakika içinde iki tane görülmemiş hadise hayatımı

kurtarmış oldu. Herri dehşet içinde beni seyre dalmış, mitralyöze davranmayı akledememişti. Onu karşımda, ayakta görmek bana elimdeki leş hurdasını unutturdu. Alberto'dan kalan cıvık şeyi suya fırlatıp Herri'nin üstüne saldırdım. Kendisini müdafaa etmeyi dahi düşünemeyecek derecede dehşete kapılmıştı. Yumruğu yer yemez yıkıldı.

Yakasından tuttum. Kaymış gözlerine bakarak:

— Wilson nerde? diye sordum.

Bir şeyler mırıldandı. Kafasını iki kere layterin paslı saçtan gövdesine çarptım. Arkadaşımın aynı işkenceye maruz bırakılması hâlâ da bu işkenceye tabi tutulması ihtimaliyle deliye dönmüş olarak haydudu bıraktım. Çaresizlikle etrafıma baktım. Mitralyöz gözüme ilişti. Bir tekmede bunu da suya attım. Öteki bölmenin kapalı olan kapağına saldırdım. Hâlâ benzin kokusunu bir taffün halinde duyuyordum. Bunu duymak beni çıldırtıyordu. Bu çılgınlıkla kapağın sustalı mandalını bir türlü çeviremiyordum. Nihayet:

— Wilson! diye bağırmak hatırıma geldi. Oğlana biraz cesaret vermek lazımdı. Eğer aklını oynatmadıysa biraz cesaret vermenin tam sırası...

— Wilson! Benim ben! Ben Mayk... Kurtulduk... Bent... "dinle" diyecektim, bir anda her tarafımı müthiş bir alev sardı ve ben nasıl düşünüp nasıl karar verdiğime hâlâ akıl erdiremediğim ani bir hareketle kendimi suya attım.

Bir müddet suyun altında yüzdüm. Başımı çıkarmak isteyince alevlerin nehrin üzerinde yılanlar gibi kıvrandıklarını gördüm. Herri gene hayretle bakıyordu. Kafamı yeniden parlayacağı sırada tekrar daldım. İki kurşun sesini arka arkaya işte bu esnada duydum.

Layterin arka tarafına dolaşıp dümenin altına saklanmaktan başka çare yoktu.

"Eğer haydut bota binip beni avlamaya kalkarsa hapı yuttum" diye

düşündüm.

Kendi sıktığı silahların sesinden ürkmüş olmalı, kısa bir müddet sonra yanaşırken görmediğimiz küçük bir motora atlayarak savuştu. Belki de suyun üzerinde hâlâ yanmakta olan benzinin layteri tutuşturacağından korkmuştu.

Herif 15 mille uzaklaşınca ilk defa rahatça nefes aldım. Sanki ömrümde ilk defa böyle normal insan gibi soluyabilmiştim. Yüzerek bota yaklaştım. Zorla bindim. Buradan laytere çıkmak,

Wilson'u kapatıldığı bölmeden kurtarmak artık işten bile değildi.

O da suratımı görünce dehşete kapıldı. Bu dehşete kapılışından arkadaşıma aynı işkenceyi yapmadıklarını anladım. Çünkü ben hâlâ dünyayı benzinden ibaret, havayı, suyu, demirleri, her şeyi benzinden ibaret zannediyordum.

— Bu ne hal Mayk? diye hayretle sordu, üstüne benzin mi döküldü?

— Yürü, diye çıkıştım, bana benzin lafını etme!

— İyi ama üstün, başın...

— Yürü dedim ya, yürü. Burada durmaya gelmez.

— Nerede namussuzlar? Yahu beni az kalsın...

— Kes! Atla kayığa... Haydi...

— Batmışsın birader! Leş gibi benzin...

Az kalsın yumruğu çenesine indirecektim. Bunu anladı. Derhal bota atladı.

ONUNCU KISIM

Wilson olup bitenlerin pek de farkında değildi. Bizi Kari o ile adamlarının pusuya düşürdüğünü sanıyordu. Kendisine hiçbir şey sorulmamış, kendisinden hiçbir şey istenmemişti.

Ben yeniden kabaran öfkemle benzin istasyonuna daldım. Bizi laytere gönderen hergele meydanda yoktu. Seslendim. Kimse çıkmadı. Masanın üstünde duran tunç hokkayı camlardan birisine fırlattım. Şangırtıya da kimse koşmadı. Sonra elime geçenleri kırıp dökerek, her tarafı birbirine katarak bir müddet deli gibi dolaştım. Zaman zaman burasını tutuşturmak arzularını duyarak çaresizlik içinde ellerimi ovuşturdum.

Wilson, arada bir kolumu tutuyor:

— Ne oluyorsunuz Mister Hammer, kendinize gelin, ben bu hergelelerin hesabını görürüm, diye yal varıyordu.

Nihayet arka taraftaki kapı gözüme ilişti. Göğsüme birkaç kurşun birden yiyeceğimi aklıma getirmeden oraya saldırdım. Burası, eski bidonların, boşalmış yağ kutularının koyulduğu ambarımsı bir yerdi. Alacakaranlığa gözüm alışınca ilerdeki köşede bir şeyin evvela kımıldadığını, sonra inlediğini farkettim. Koştum. Eski bir yelken bezine sarılmış bir herif debelenip duruyordu.

Wilson herifi bağlarından kurtardı. Heyecanla dili büsbütün tutulmuş, kekeme bir adamcağızdı. Her kelimeyi yarım dakika uzatarak anlattıklarından nihayet şu neticeyi çıkarabildik: "Benzin istasyonu saat on bire doğru üç kişi tarafından basılmış. Kendisini bağlayıp ambara atmışlar. Sonrasını bilmiyormuş. Şimdi bildiği bir şey varsa açlıktan ölmek üzere olduğu..."

Bereket versin otomobil bıraktığımız yerde duruyordu.

Direksiyona geçtim.

Wilson yol boyunca hep:

— Karlo'yu bulmalıyız, dedi durdu, Karlo'yu ele geçirmeliyiz Mister Hammer, kafama yediğim demirin acısını ben o hergeleden çıkarmazsam...

Kendisini New York’un karakollarından birine bıraktım. Oradan bir polis otomobiliyle evine gidecekti. Ben trafik ışıklarına metelik vermeden arabayı eve doğru sürdüm. Şu anda bir tek şey istiyordum. Sırtımdaki melun benzinden mümkün mertebe kurtulmak, derimi soyar gibi yıkanmak, çamaşır değişmek... Sonra... Sonrasına Allah kerim! Hele sol koltuğumun altına bir dolu tabanca yerleştireyim, hele Antonyo denilen namussuzun yakası bir elime geçsin...

Polisler Linda'nın cesedini alıp götürdükten sonra Velda gelmiş apartmanı nizama koymuş olmalıydı. Ben her şeyi yerli yerinde buldum. Derhal soyundum, banyoya irdim. Kaynar suyun altında yıkanırken telefon çaldı. Bir müddet aldırmadım. Zırıltı ısrarla devam edince sövüp sayarak zırıl zırıl dışarı çıktım.

Gayet nazlı bir kadın sesi ilk söz olarak, Hatta "Alo" demeye lüzum görmeden:

— Bilin bakalım ben kimim? diye sordu.

— Siz mi? diye homurdandım, münasebetsizin birisiniz?

— Anlayamadım!

— Hakkınızda hayırlısı da budur. Kapatıyorum.

— Durun Mayk, sakın sarhoş olmayasınız? Ne içtiniz kuzum?

— Benzin!

— Ayrıca şakacılığınız da var demek! Benzin halis viskiden daha sert bir içki olmalı. Sizi fena tutmuş.

— Kimsin? Kapatıyorum.

— Budalalık edersin.

— Kimsin?

— Bana kısaca Mo va diyorlar.

Mova'nın kızıl saçları gözlerimin önünde nefis bir grup manzarası gibi canlandı, ıslak vücudumu sanki bir ateş kapladı. Ölüm korkusuyla harap olup kaynar duşla gevşeyen sinirlerim birdenbire çelik teller gibi gerildi.

— Nereden telefon ediyorsunuz Mova? diye sordum.

— Şehirden.

— Yalnız mısınız?

— Bu ne biçim sual. Yanımdaki erkeği atlatıp gizliden mi telefon edeceğim. Elbette yalnızım. Asıl siz söyleyin, yalnız mısınız?

— Sipsivri... Bütün dünya tarafından terkedilmiş sayılırım.

Bir taraftan süratle düşünüyordum: "Kızla görüşmeli, Antonyo'nun şu anda nerede bulunduğunu öğrenmeli... "

— Mova çok iyi ettin... Çok yaşa! Beraber yemek yesek.

— Tamam, şimdi aklınız başınıza geldi. Beni nereye davet ediyorsunuz?

"Bir yeni tuzak olmasın sakın, diye gözlerimi kıstım, M ovayı yem gibi kullanırlarsa..."

Su anda binde bir ihtimalle dahi bir tuzağa isteyerek yakalanmayı göze alamadım, ihtiyatla sordum:

— Telefon numaramı nereden buldun Mova, rehberden mi?

— Saçmalıyorsunuz Mayk, rehberde yazılı olmadığını pekala biliyorsunuz

— Biliyorum da ondan merak ettim.

— Peki, rehberde yazılı olmayan bir numarayı ben nereden bulmuş

olabilirim?

— Durun bakayım! Herhalde yazıhaneme sordunuz?

— Sordum tabii! Karşıma terbiyesiz bir kadın çıktı.

— Velda'dır, kâtibem...

— Ayol kime yutturuyorsunuz, o hanım kâtibe filan değil, resmen karınız!

— Vallahi kâtibem... İyi kızdır, tanışanız...

— Allah göstermesin, gözümü oyar. Kim olduğumu öğrenmeden cevap vermek istemedi.

Adımı oraya bir yere kaydettiğine eminim. Bundan sonra da başka telefon numaranız olmadığını, istersem sizi tekrar bürodan arayabileceğimi beyan etti. "Beyan etti" diyorum. Amerikan elçilerinden çok azı, yabancı devlet reisleriyle bu kadar resmi konuşabilir.

— Ama sonunda numaramı vermiş ya... Kızın günahına giriyorsunuz!

— Ne münasebet! Sonra ben şefe telefon ettim, yani polise...

— Hangi polise?.. Ne demek?

— Basbayağı polise... Hem de Polis Şefi’ne...

— Pat adresimi kolayca verdi mi?

— O da bir sürü numara yaptı. Gayet mühim bir boşanma işi için aradığımı, bu işten sizin aşağı yukarı on bin dolar kazanabileceğinizi söyleyince katır gibi mat etmekten vazgeçerek numarayı derhal bildirdi.

— Atlatılmaktan hiç hazzetmez. Duymasın.

— Umurumda bile değil. Siz şimdi söyleyin bakalım, bana yemeği nerede yedirecektiniz?

— Rica etsem Mova, buraya gelmenizi yalvarsam... Bir telefon bekliyorum, gayet mühim bir telefon...

— Evvela dolabınızda neler bulunduğunu bir anlayalım da...

— Dolapta her şey var. Ne isterseniz. Hemen gelebilir misiniz? Adresi yazın.

— istemez. Bende yazılı. Geliyorum.

— Mersi şekerim.

Telefonu kapayınca banyoya koştum, derhal tıraş oldum. Giyindim. Kapıcıya telefon ederek şımarık bir güzel kadına çıkarılabilecek soğuk şeyler ısmarladım.

Mova buradan sonra doğruca Villa Kotraya dönecekse işim işti. Görüşmek bahanesiyle Antonyo'yu ininde yakalayacak, bugünkü pis şakanın hesabını soracaktım.

Ellerimi ovuşturarak bir müddet aynada kendimi seyrettim. A y nada gördüğüm sırıtkan herif bir bakıma şanslı oğlandı. İki saat evvel müthiş bir işkenceden ve amansız bir ölümden kurtulmuş bile olsa bu herife "şanslı adam" denebilir.

Çekmeceyi açtım. Tabancalarımı bir müddet gözden geçirdim. Kızıl saçlı kadın, şakaya gelir mahûklardan sayılmazdı. Kendi evimde de olsa, böyle dişi kaplanları silahsız kabul etmek enayilik... Kısa namlulu 38'lik Smith Wesson'umu elime aldım. Ceketimi çıkarıp kılıfını koltuk altına bağlamak lazımdı. Buna üşeniyordum.

Ne yapacağımı tasarlarken kapı çalındı. Tabancayı ceketimin sağ dış cebine indirip yürüdüm.

Kapıcının yamağı ısmarladıklarımı getirmişti. Bunların dolaba yerleştirilmesinde bana yardım etti. Polis romanları okumaya ve gangster filmlerini seyre çok meraklı olan ve aynı zamanda binanın asansörünü de idare eden çocuk birkaç kere işime yaramıştı. Boş ambalajlan bir küçük sepete koyarken:

— Geldiğiniz zaman üstünüz başınız benzin içindeydi galiba, dedi, asansör hâlâ kokuyor.

— Otomobil...

— Otomobil ama Mister Hammer, bacaklarınızdan benzin sızacak kadar, bu ne biçim tamir?

— Sorma aslanım, hiç sorma...

Oğlanın eline beş dolarlık bir banknot sıkıştırdım:

— Aşağıdaki telefondan beni isterlerse yokum, dedim, Velda'yı bildin mı?

— Bilmez miyim?

— Gelirse gene yokum... "Biraz evvel çıkıp gitti" dersiniz. Kapıcıya da söyle unutmasın.

— Başüstüne Mister Hammer, kim gelirse gelsin...

— Kim gelirse gelsin, demedim. Birazdan kırmızı saçlı bir hanım gelecek. Gayet mühim bir işimiz var.

— Başüstüne... Anladım Mister Hammer...

Oğlan yüzünü zorla ciddileştirdi ama gözlerinden keskin bir alay ışıltısı geçti. Sonra kederle içini çekti:

— Mis Linda'ya çok acıdım, dedi, zavallıdan ne istediler?

Suali duymazdan geldim, mutfaktan çıktım.

Bir taraftan da "Ne anladın bakalım?" diye sormamak için kendimi zapt etmeye çalışıyordum.

Şu film ve roman meraklısı oğlanlar olup bitenleri ne de çabuk arılıyorlardı. Bu gidişle milletin tamamı başımıza amatör hafiye kesilecek. O zaman işin içinden çıkabilene aşkolsun!

Bir sigara yaktım.

Olup bitenleri başından itibaren düşünmeye başladım. Bir kere Alfiyeri'yi saatin esrarını öğrenmeden niçin öldürmüşlerdi? Nihayet takatten düşerek Antonyo hakkında ifade vereceğinden korktuklarından... Belki Linda ile münasebetlerim de evvelce tespit etmişlerdir. İki aylık saklanma müddeti içinde Alfiyeri kızı görmemezlik edememiştir.

Herifler iyi teşkilatlı. Gayet iyi organize edildikleri bugünkü rezaletten de belli. Wilson'la ikimizi tuzağa ne güzel düşürdüler. Her şey ne güzel hazırlanmıştı. Haberciden haberciye geçerek, kendi ayağımızla köhne layterin ambarına girdik. Fareler bile bizden daha akıllı davranırlar. Eğer bir, iki gün içinde bana güvenen, bana güvendikleri için de gözümün önünde öldürülmüş iki kişinin Alfiyeri ile Linda'nın öçlerini almak mümkün olamazsa, köşe başındaki kör gazete satıcısının elimden çekeceği var. Onun anasından emdiği sütü burnundan getirmezsem bana da Mayk Hammer demesinler.

Gene genzime benzin kokuları hücum etti, layterde çektiklerimi hatırlayarak yeniden öfkelendim. "Kör herifin alacağı olsun" diye dişlerimi gıcırdattım.

Fakat birkaç saniye geçince aklıma bir başka ihtimal geldi. Belki kör herifi de kendisi fark etmeden kullanmışlardı. Hatta böyle olması daha çok mümkün. Başsavcılık dairesinde, o kadar tertibat alındığı halde adam temizleyen herifler, fakir körü maksatları için neden çalıştırmasınlar. Polis kordonlarını yarıp Alfiyeri'yi öldürenler, kendi muhitlerinde Wilson'un Karlo'yu aradığını pekala öğrenirler. Bunu bir kere öğrendiler mi, sonrası çocuk oyuncağı...

Sigarayı tablaya hınçla bastırdım. Kapının zili çalındı.

Elimi ceketimin sağ dış cebine sokarak gidip açtım. Koridorun alacakaranlığında Mova gülümseyerek duruyordu. Gene fevkalade güzeldi. Hayır, yanlış! Bu kadın güzelden çok başka bir şeydi. "Cinsi cazibe" denilen belanın hiç görülmemiş bir çeşidi. Gülerken bela, somurturken bela, ayakta dururken, hareket ederken bela... Bir bela ki insan kendisini bu belaya bilerek bırakır. Sonunu zerre kadar

düşünmez.

— Hoş geldin Mova buyur! diyerek yol vermek için biraz çekildim.

— Tehlikeli birisini bekliyordunuz galiba Mayk, dedi, tehlike bazı bazı evinizin kapı eşiğine kadar gelir mi?

— Senden ala tehlike mi olur ruhum, sen en müthiş tehlikelerden daha betersin.

— Atıyorsunuz Mayk, elinizi cebinizden çıkarın. Neredeyse sahiden tehlike olduğuma inanacağım.

Elimi utanarak çektim.

Mova'nın kokusu küçük apartmanı bir anda doldurdu. Salonun ortasında durarak etrafa baktı:

— Burası hoş, dedi, sen pek zengin değilsin ama zevkli adamsın.

— Sahi mi?

— Sahi. Halbuki dünyada zevkli erkek ne kadar azdır. Hani viski tepsisi?

— Hazır, şimdi.

— Senin pek fazla içmediğini de söylemişlerdi. İnanmamıştım.

— Niçin?

— Fakat içmeyen insanlar böyle gaddar olmazlar da... Divana oturdu. Eldivenleriyle şapkasını yanına bıraktı.

— Ben gaddar mıyım? diye sordum.

— Elbette gaddarsın, dedi, gaddar olmasan beni öperdin.

— Canım daha çok çeksin diye nefsime cebrediyorum.

— Atıyorsun Mayk, başka şeyler düşünüyordun. Haydi doğrusunu söyle, ben gelmeden bir saniye evvel...

— Seni düşünüyordum.

— Gel bakalım doğru mu?

Yanma yaklaştım. Aşağıdan yukarıya yüzüme dostça baktı. Yeşil bakışlarında hudutsuz bir istek, beyaz boynunda, ihtirasla atan şahdamarı.

Eğilip yanaklarını avuçlarımla tuttum. Evvela ağzını, sonra boynunu öptüm.

Kollarını omuzlarıma koymuş, ellerini ensemde kilitlemişti. Beni yavaşça kendisine çekiyordu. İncecik lacivert emprimesinin içinde vücudunun çırılçıplak olduğunu nasılsa hissettim. Ellerim yüzünden boynuna, oradan omuzlarına, daha sonra kollarının altına doğru kayarken, başını arkaya atarak kendisini kurtardı:

— Yeter bu kadar, dedi, öpmeyi unutmadığın belli. Haydi bana viski ver!

Tepsiyi getirdim. Bardaklara içki koydum. Küçük bir yudum içti. Bardağı elinde tutarak:

— Telefonumdan sonra neler düşündün sahiden Mayk, dedi, şüphesiz buraya bir maksat için geldiğimi zannettin. Bu maksadı keşfe çalıştın.

Sigara yakmak bahanesiyle vakit kazanmak istedim. Kadın benimle düpedüz alay ediyordu.

— Doğru, dedim, doğru ama senin yerinde kim olursa olsun benden ne isteyebileceğini keşfe çalışırdım.

— Yani meslek meselesi mi? İnanırım. İstesen de, istemesen de zihnin öyle çalışır. Zor zanaat!

— Sadece insanı düşündürdüğü için zor değil. Gene boğazıma benzin kokusu sarılmıştı: Buraya geldiğinden Antonyo'nun ha beri var mı? diye sordum.

— Hayır, benim nereye gittiğimden mutlaka ha beri olur mu sanıyorsun?

— Senin gibi bir kadını insan kıskanır.

— Ayol sen ne biçim hafiyesin, Antonyo beni neden kıskanacakmış?

— Neden mi?

— Sen demek kızkardeşini başka erkeklerden kıskanırsın?

Dış kapıda tabancamı tuttuğumu fark ettiği için utandığımı zannetmiştim. Halbuki asıl şimdi hicaptan kıpkırmızı kesilelim. İşlere dalmış, Mova ile Antonyo'nun münasebetlerini soruşturmayı akledememiştim.

Bir gangster çetesi reisinin bir hususi polis hafiyesine hangi vesile ile olursa olsun, metresini yollaması üzerinde ehemmiyetle durulması icap eden bir hadise sayılabilirdi. Halbuki kadın kızkardeşi olunca iş tamamıyla değişiyordu.

Bardağımdaki viskiyi bir çekişle bitirdim.

— Böylesi hiç aklıma gelmemişti, diye sırıttım, bir kadın harikulade güzelse onu beraber gördüğümüz her erkeğin metresi farzediyoruz. Budalalık ama bu böyle...

— Antonyo metreslerini başka erkeklerin bekâr apartmanlarına yollayacak adamlardan değildir Mayk, gözünü aç!

— Pek belli olmaz, işi bilir.

— "İşi bilir" ne demek?

— Adam bir kere soyguncu olduktan sonra onun yapamayacağı iş kalmıyor.

— Belki de haklısın.

— Belkisi fazla. Bunca senedir bunlarla boğuşuyorum. Ne mal olduklarını çok iyi öğrendim. Haydudun küçüğü de büyüğü de pis.

Küçüğü daha büyük pis, büyüğü daha küçük pis...

Mova gözlerini kırpıştırarak küçük haydutla büyük haydutan hangisine daha pis dediğimi hesaplamaya çalışıyordu. Mova uzattığım sigarayı alırken;

— Ne olursa olsun, dedi, ben Antonyo'yu çok seviyorum, bana hudutsuz iyilikleri var. Bu dünyada bir tek güvendiğim insan. Beni okuttu, beni hiçbir şeye muhtaç etmeden sere serpe yaşatıyor. O kadar fena olabileceğini de sanmıyorum.

— Bazı kitaplarda okudum. Herif kitap yazmış. Daha doğrusu oturup güzelce uydurmuş. Haydut varmış ki hayvan severmiş, bu da onun ruhunda iyilik bulunduğuna delalet edermiş. Laf bunlar şekerim! Sana sahiden şefkatli olan bir adam başkasına karşı nasıl gaddarlık eder.

— Antonyo’nun gaddarlık edeceğim aklım almıyor.

— Bir gece. . Dört yıl kadar evvel bir gece, bir dul kadının işlettiği pastaneye dört kişi girdi Mova. Kadın bu pastaneyi kocasının ölümüne sebep olan bir iş kazasından aldığı para ile açmıştı. İçeri giren kabadayılara, bunların kim olduğunu bilmediği için güler yüzle karşı çıktı. Ne emrettiklerini sordu. Heriflerden biri cevap vermeden dükkânı gözden geçirdi. Arka tarafına geçti. Geri döndüğü zaman sırıtıyordu. Arkadaşlarına, ’’Mükemmel!" dedi, "İşime gelir. İyi buldunuz!" Sonra kadına döndü: "Ver şu anahtarı!" diye emretti. Kadın şaşkın şaşkın: "Lâkin efendim, benim kira borcum filan yok!" deyince dördü birden kahkahalarla güldüler. Etrafı teftiş edip beğenen haydut: "Sana borç sormadık," dedi, "anahtarın bir eşini yaptıracağız. Dükkân kapandıktan sonra arka taraf bize lazım!" Kadın o zaman işi anladı. Polise telefon edeceğini söyledi. Üç herif reisin emriyle kadıncağızı dükkânın arka tarafına sürükledi. Orada her tarafı kan içinde kalıncaya kadar dövdüler. Bayıldığı zaman biraz bekliyorlar, ayılır ayılmaz tekrar dövmeye başlıyorlardı. Sonunda ne yaptılar bilir misin?

Mova hiç düşünmeden:

— Muhakkak ırzına geçmişlerdir, diye cevap verdi. Ben fena halde

şaşırdım:

— Bu kadar tabii mi? Yani, bunun başka türlüsü olamaz mıydı?

— Tabii olamazdı Mayk, ne tuhafsınız? Böyle yapanlar sadik olurlar. Ben de bir kitapta okumuştum.

— Öyleyse... Bu işi yapan Antonyo idi ruhum...

— Sonra kadın intihar etti mi, polise başvurdu mu?

— Demek hikâyeyi biliyorsun?

— Elbette biliyorum. Ağabeyim dükkândan içeriye ne zaman girse biçare dul kadın ne yapacağını, nasıl ikram edeceğini şaşırır. O günden beri kılığına kıyafetine çeki düzen verdiğini, boyanıp süslendiğini söylüyorlar.

— Sen olsaydın ne yapardın?

— Sorduğunuz şeye bakın sevgilim, dördünü de öldürürdüm.

— Öldürür müydün, o kadar kolay mı?

— Bunu siz mi soruyorsunuz Mayk? Siz ki adam öldürmeyi sanat haline getirmişsiniz. Elbette kolay. Bir kere karar verdikten sonra adam öldürmekten kolayı yok.

— Bereket versin herkes senin gibi düşünmüyor Mova.

— O zaman da süslenip vaktiyle ırzına geçenin karşısında kırıtıyor. Haydutluk belki fena şey! Fakat onu kolaylaştıran, para kazandırır hale getiren de gene öteki insanlar, yani namuslu geçinenler. Vazifeleri haydutlarla mücadele olan polislerden yüzde şu kadarı her hafta gelir ağabeyimin tayin ettiği adamlardan haftalıklarını alırlar. Antonyo olmasa bir başkası olmayacak mı? Sen beyhude yoruluyorsun Mayk, lüzumsuz yere boğuşuyorsun. Günlerden bir gün kafana iki kurşun yerleştirecekler, tamam!

— Demek buna eminsin?

— Sorduğun şeye bak, buna yüzde yüz emin olmasam seni sever miydim?

Elimi tuttu, beni kendisine doğru çekti, benim ona yaptığım gibi o da benim boynumu öptü:

— İşte buraya bir kurşun yapıştıracaklar Mayk, dedi, bu atan damara... Kurşun bunu koparacak. Kuvvetli adamlarda şahdamarı kesilince kan iki metre kadar sıçrarmış. Sende de galiba öyle olacak. Pisipisine geberip gideceksin. Yüzde yüz ölüme mahkûm bir erkekle sevişmek ne hoş yarabbi, sevişmek ne hoş!

Doğru söylüyordu. Galiba doğru söylemesine daha çok kızdım. Belini kırar gibi kavradım, kendisini arkaya doğru attı. Şimdi dudaklarında, Yem Gineli vahşilerin içtikleri biberli rakının damarları tutuşturan acılığı vardı. Vücudunun her kıvranışı bana Japon cephesinde vurulan bir iri arkadaşı hatırlattı. Nihayet aynı divanın üzerinde Linda'nın da böyle ihtirasla kıvrandığı gözümün önüne geldi. Daha sonra biçare kızın balmumu yüzüyle cesedini görür gibi oldum. Ölümü teskin eden iskelet, kemik takırtısından ibaret türküsüyle odayı, binayı, bu rezil New York şehrini, bütün kainatı sanki doldurmuştu.

Mova'nın da aynı alçalışı, fakat son derece tatlı şeyleri hissettiğine eminim.

Elbisesinin agrafini bir türlü açamıyordum.

Kırmızı saçlı müthiş kadın:

— Kopar! diye inledi, çek kopar...

ON BİRİNCİ KISIM

Mova, saat on bire doğru gitmeye kalktı. Villaya kadar götürmeyi teklif ettim.

— Lüzum yok, dedi, ben villaya gitmiyorum.

— Bu saatte başka nereye gidilir?

— Tuhafsınız Mayk, benim evim yok mu?

— Sahi! Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi bana söyle bakalım, Antonyo'yu nerede bulabilirim?

— Gece vakti pek mi lazım?

— Pek...

— Ne yapacaksınız?

— Yiyecek değilim, konuşacağım.

— Ne konuşacaksınız bu saatte, demek istedim.

— Bir benzin meselesi var da şekerim, mühim bir mesele.

— Benzin meselesi mi? Antonyo benzin işleri de mi yapıyor?

— Yapmaz mı? Hem de ne kârlı işler...

— Bilmiyordum. Zaten ne alıp sattığına hiç akıl erdiremedim ya... Çeşitli heriflerle konuşuyor. Bazen keyiflenir, bazen öfkelenir.

— Sakın kendisine fenalık edeceğimi zannetme. Sadece görüşeceğim.

Siz aynı cinse mensup iki erkeksiniz. Bu konuşmanız da umurumda değil. İkiniz de kadınların himayesine muhtaç görünmüyorsunuz.

— Görünmüyoruz demek, yani pek emin değilsin.

— Erkeklere hiçbir zaman emin olunmaz. En kabadayısı, bir yer gelir öylesine sapıtır ki, insan şaşırır.

Çantasıyla eldivenlerini aldı. Beni ihtiraslarından milimetre kaybetmediğini gösteren şiddetle öptü. Tekrar beraber gelmeyi teklif ettim.

— Pratik değil, diye güldü, ben canımın istediği caddelerde maksatsız dolaşacağım. Sevişmenin tadı böyle çıkar. İnsan saadeti biraz da içine sindirmeli. Siz, aklınıza koymuşsunuz mutlaka Antonyo'yu arayacaksınız. Siz erkekler ne budala şeylersiniz yarabbi! Nasıl yarı yarıya yaşıyorsunuz.

— Erkeklerin hislerini çok iyi bildiğin anlaşılıyor. Bu hususta fazla alimlik genç kadınlara pek yaraşmaz sanırım.

— Cahil olsak başka türlü tenkit edersiniz, alim olsak başka türlü...

Eşikte durup Avrupa'ya hareket eden bir transatlantiğin güvertesinde veda ediyor gibi elini kaldırdı:

— Şunu hiç unutma sevgilim, dedi, Antonyo'yu öldürürsen ben de seni öldürürüm. Zerre kadar tereddüt etmem.

Cevap beklemeden yürüdü. "Seni öldürürüm" derken yüzünde sevişirken gördüğüm o harikulade güzel harikulade sevimli gülümsemesi vardı.

Düşünerek bir sigara yaktım. Yüreğime yeni bir şüphe ile beraber büyük bir acı çökiivermişti. Birkaç günden beri gırtlağına sarılıp altalta iistüste boğuştuğum çetenin arkasında, bir büyük tiyatro dekoru gibi bir başka hayal beliriyordu. Bu hayal Mova'ya aitti. Karmakarışık, kara solucanlarla dolu bir çukur gibi simsiyah çelenin arkasında, yangın alevlerine benzeyen kızıl saçlarıyla gene bir kadın...

Hep aynı talih mi? Gene mi işin sonunda karşıma bir dişi şeytan çıkacak? Yeniden mi bir güzel kadının canına kıyacağım? Belki de bu sefer sondur. Bu sefer bir güzel kadının eliyle ölmek bile var.

Salona döndüm. Ruhumda derin bir usanma, uçsuz bucaksız bir yorgunluk hissediyordum. Divanda Mova'nın unutulmaz vücudunun izi hâlâ duruyordu.

Yutkundum. Bardağımda kalmış viskiyi içtim. Buzlar tamamıyla erimiş olduğundan içki adeta kaynamış da soğumuşa benziyordu.

Tabancamı yokladım. Cebimde, unutulmuş, çaresiz durmaklaydı. Çıkarıp lopunu yana düşürdüm. Beş tane mermi tek gözlerinin bakır gözbebekleriyle yüzüme bakıyordu.

"Hazır ol arkadaş" diye yüksek sesle söylendim, "bu sefer bizi şahdamarımızdan zımbalayacaklar. Bunu resmen söylediler, açıktan açığa meydan okudular."

Aynaya bakıp sırıttım. Nefesimi kesmiş olmalıyım ki boynumdaki damarlar biraz morarmışlar, parmak parmak dışarı uğramışlardı. Mova'nın sesi kulaklarımda çınladı: "Kuvvetli adamlarda şahdamarı koparılınca kan iki metre kadar sıçrarmış..."

Sıçrasın bakalım!..

Ağır ağır aşağıya indim. Asansörcü oğlan gözlerini benden kaçıran uydurma bir hicapla:

— Sizi kimse aramadı Mister Hammer, dedi, arasalardı yok diyecektim.

— Mersi yavrum!

— Madam çıktı, gitti. Keşke öteki kız da çıkıp gitseydi.

— Keşke...

Kapıda durup iki tarafa baktım. Caddenin iki ucuna kadar her taraf bomboş.

Uzakta New York'un gayet iyi tanıdığım gece homurtusu... Nerede bulunursanız bulunun bu homurtu bütün çiğ gürültüleri bastırarak uzayıp gider. Bir devamlı can çekişme hırıltısı... Gene uzaktan

duyarsınız. Mesela, bu sakin, sessiz sokaktan çıkıyormuş gibi...

Bir sigara yaktım. Garaja doğru yürüdüm. Yolda evvela, Velda'ya, sonra Pata telefon etmek aklıma geldi.

Vazgeçtim. Yeni bir şey öğrenmek istemiyordum. Su anda bir tek arzum vardı: Antonyo denilen haydudu ele geçirip bugünkü benzin şakasının öcünü almak...

Garajdan çıkarken otomobilin tablosundaki saate gözüm ilişti. Saat tam on bir buçuk.

Buradan "Villa Kotra" yarım saat çeker. Tam on ikide Amonyo'nun üstüne çullanmış olacağım.

İçen nasıl girecek, muhafızlarını nasıl tepeleyeceğim? Bunların hiçbirini umursamıyorum. Böyle şeyler ekseriya evvelden tasarlanmıyor. Tepesi üstü atılacaksınız, sonrasına Allah kerim...

Sonrasını zaten çok defa insiyaklar tayin ediyor.

Şehirden çıkınca, arabanın hızını artıracağıma aksine yavaşladım. Mova benden ne işlemişti? Beni sadece yatmak için aradığını zannetmek budalalık olur. Kadın bunu bir maksada yaptı. Maksadı neydi? Elde edebildi mi?

Yanımdan kamyonlar geçiyordu. Gözlerimi kamaştıran ışıklarına bir an dalıyorum. Sonra benim farların donuk parmakları asfaltı gecenin kalbine doğru aydınlanıyor. Bu macerada, sonuna yaklaştığımı hissettiğim halde, hala karanlıktayım. Karışık maceraların karışıklığı bir noktanın gözden kaçmasından ibaret. Daha ilk adımda bu noktayı insan keşfediverse, macera yumağını bu ilk noktanın sonuna kadar saracağını kestirse mesele kalmaz. Yani bu dünyada macera denilen şey kalmaz.

"Macera denilen şey kalmaz" fikri kafamdan geçtiği anda, ancak macera adamlarının refleksleri vasıtasıyla hissedebilecekleri bir gayrıtabiilikle davrandım. Buna davranmak bile denmez. Orman insanının cemiyet insanı haline geldikten sonra yavaş yavaş

kaybettiği, yahut hayat şartları sebebiyle bir başka şekil verdiği hayvani sezme kabiliyeti, tüylerimi birdenbire dikti. İki virajda da aynı ışıklar dikiz aynasında yanıp sönmüşlerdi. Buraya gelinceye kadar arabayı yavaş sürdüğüm için birçok otomobiller bana yetişip, beni geçtiler. Hepsinin ışıkları da birer kere dikiz aynasını parlattı. Fakat bu ikinci defadır ki parlayan ışık başka. Peki, neden başka? işte burası izah edilemez.

İlk duyduğum his kaçıp kurtulmak oldu. Bir çeşit müdafaa duygusu ki, bilhassa mahiyeti bilinmeyen tehlikeler karşısında bütün canlılarda müşterektir.

Arkamdaki araba aramızdaki mesafeyi aynen muhafazaya çalışıyordu. Işıklar aynı mesafede görünmüşler, beni büsbütün pirelendirmişlerdi. Eğer takip ediliyorsam akımdaki otomobilin markası takipçiler tarafından bilmiyor demekti. Daha süratli bir vasıtayla peşime takıldıkları muhakkaktı. Sonra benden daha hazırlıklı oldukları da muhakkak. Hiç değil bir tane küçük mitralyözleri vardır.

Buna karşılık benim beşli 38'ligim adeta plastikten yapılmış çocuk oyuncağı.

Aklıma hemen Mova geldi. Lüzumsuz yere gevezelik etmiş, Antonyo'yu uyandırmıştım. Böyle düşünmek de hata ama, ne de olsa daha ihtiyatlı konuşmak da mümkündü. Kaltak benden çıkınca derhal telefon etti mutlaka, peşime bir sürü haydudu taktı.

Sözleri şimdi daha başka manalar alıyordu. Muhakkak öldürüleceğime inanması, falan filan...

Gaza bastım, sürat ibresi yüze, yüz ona, yüz yirmiye, sonra da yüz otuza çıktı. Arkamdaki araba da benimle beraber süratini kaldırmıştı. Artık şüphe edilecek taraf kalmamıştı. Herifler peşimde. Herifler bizi bu yol boyunda temizleyecekler. Antonyo bu işin lüzumsuz yere uzadığına iyice inanmış. Bu kabil haydutlar böyle bir kanaate geldiler mi hesap tamamdır.

Sürati düşürdüm. Onlar da düşürdüler.

Villa Kotra'ya sapılacak dönemece yaklaşıyordum. Yoluma devam edip etmemeyi tasarladım. Yoluma devam etmek de, köşeyi bükülmek de aynı şeydi. Kaçıp kurtulamadıktan sonra çarpışmayı kabul etmekten başka çare yok. Olmaya ki herhangi bir hizmete giden yahut dönen bir radyolu polis arabasına rastlayayım da işi böylece tatlıya bağlayayım.

Mitralyözün kurşun sesleri birbiri arkasından duyulunca: "Hay çok yaşa Velda, sen çok yaşa emi sevgilim!" diyerek kafamı biraz daha kestim. Kız, birkaç ay evvel, "Ne olur ne olmaz" diyerek şoför yerinin arkalığına çelik levhalar geçirtmişti. Beni delik deşik edecek kurşunların boğuk sesler çıkararak zırha çarptığını duyuyordum. Vurulmuşum da direksiyon hakimiyetini kaybetmişim gibi arabayı sağa sola yalpalattım, nihayet yandaki kum yığınına bindirip durdum.

Bu arada 38'ligimi cebimden çıkarıp elime almıştım.

Hapı yutmuşum gibi yan yatarak heriflerin üstüme gelmesini bekledim. Eğer silahlarına yüzde yüz güvenip leşime bakmaya lüzum görmezlerse de işime gelirdi. Birisi yaklaşıp kapıyı açarsa vay haline...

Arabanın karanlığında dışarısını rahatça seyrediyordum. Herifler biraz ileride durmuşlardı, ihtiyatla manevra yaparak bana yan verdiler. Projektörlerini üstüme tuttular. Ben hiç kımıldamıyordum. Bir müddet sonra projektörün ışığında iki gölge göründü. Öndekinin kolunun altında ateşe hazır küçük mitralyöz vardı. m

Yaklaştılar, ikinci haydut silahını çekmeye bile lüzum görmemişti, isabet ettirdiklerine, hesabımı gördüklerine o kadar emindiler. Öyleyse neden defolup gitmediler de...

Mitralyözlü herif, geniş adımlarla yaklaştı. Kapıyı açtı, ilk kurşunu lam alnına yapıştırdım. Kafatası parçalanıp yere yığılırken İkinciyi karnına gömdüm. Öteki, üçüncü kurşunu kalbinden yedi. Mihveri etrafında dönerken dördüncü kurşunu da onun karnına yerleştirdim.

Bu anda otomobilde üç kişi olabilecekleri ihtimali zihnimde şimşek gibi çaktı. Kendimi derhal kum yığınına attım.

Gece sakindi. Uzaktan New York'un homurtusu bile duyulmuyordu. Haydut otomobilinin projektör ışığı öylece sabit, kalakalmıştı. Ölü bir ışık. Sanki cehennemden bir pencere açılmış da dünyaya oradan vuruyor. Dirseklerimin üzerinde sürünerek yer değiştirdim. Gene sürünerek arabaya yaklaştım. Başka kimse yoktu.

Sanki canlı bir mahlukmuş da, acı duyabiliyormuş gibi bu kapkara düşmana bir tekme vurdum.

Yüksek sesle deli deli güldüm. Dönüp haydutların leşlerine yaklaştım. Eğilip baktım. Beni layterde sıkıştıran iki hergeleden sağ kalanını, Herri'yi tanıdım. Layter hesabı bu suretle ve kısmen de olsa görülmüş oluyordu. Şimdi sıra bu köpekleri üstüme saldıran derebeyindeydi.

Her maceranın sonuna yaklaşırken hissettiğim sinir gerilmeleri gene başlamıştı. Üzerimde fazla mermi bulunsaydı, bu cansız yatan serserilere keyif için üç, beş tane daha sıkacaktım.

Bu düşünceyle silahımda bir tane kurşun kaldığını hatırladım.

Eğilip herifleri yokladım. İkinci haydudun çekmeye lüzum görmediği tabanca kız gibi bir Colt'tu. Hem de ağzına kadar dolu yaman bir Colt.

Sol koltuk altından çekip aldım, arka cebime yerleştirdim.

Direksiyona geçtim, kara arabayı sıyırarak yoluma devam ettim. İki kere: "Davran Antonyo! Davran oğlum, hesabın tamam!" dediğimi gayet iyi hatırlıyorum.

Villa Kotra'nın bahçe kapısı aralıktı. Bu hal beni büsbütün pirelendirdi. Kapının önünde hiç durmadan geçtim. İlk köşeyi kıvrıldım. Burası villanın bahçe duvarının köşesiydi. Bir münasip yerde duvarı aşıp bahçeye öyle girmeyi tasarladım. Antonyo gibi herifler bütün müdafaa tertiplerini almadan kapılarını açık bırakmazlardı.

Ya evin etrafında mitralyözlü nöbetçiler kol geziyorlar, yahut eşek büyüklüğünde Danua köpekleri keskin dişlerini göstererek

parçalayacak adam gözetliyorlar.

Bahçeye birkaç taş atıp köpek var mı, yok mu anlamayı düşündüm. Köpek ararken nöbetçilerin gözünü açmanın budalalık olacağını hesaplayarak vazgeçtim.

En doğrusu gidebildiğim yere kadar otomobille gitmekti. Bu suretle köpeklerden olsun tehlike gelmeyecekti.

Döndüm, kapıdan kolayca geçtim. Villaya kadar önüme ne köpek çıktı, ne de nöbetçi.

Ahval biraz garipti. Herif evi boşalttı da savuştu mu acaba? Eğer böyle bir iş yaptıysa bu kadar akıllı bir hayduda şimdiye kadar rastlamadığımı kabul edecektim. Bunlar ekseriya savuşma zamanını kestiremezler. Mahvolmaları da bundandır.

Büyük kapıya dayandım. Pencerelerde ışık yoktu. Silahı hazırlayıp yere atladım, ihtiyatla yüzükoyun yattım. Geceyi nefesimi keserek dinledim. Yaprak bile oynamıyor. Sıcak bir karanlık bütün hareketleri, sesleri, fısıltıları bastırıp silmiş. Gece ölü. Gece ölüden beter.

Kapıya yaklaştım. Bu da açıktı. İçeri girdim. Gene nefesimi kesip binayı dinledim. Gene ses soluk yok. Alt katı araştırmak için otomobile dönüp elektrik fenerini aldım. Alt kat bomboştu.

İkinci katta ilk girdiğim salonda Antonyo'yu gördüm. Yere devrilmiş bir iskemlenin arkasında sırtüstü yatıyordu. Göğsüne iki, karnına üç kurşun yerleştirilmişti.

Sırtında robdöşambrı olduğuna göre bu herif bu gece evindeymiş. Peki, bunu kim, niçin temizledi?

Yanına gidip diz çöktüm. Elini tuttum. Çoktan soğumuş. Ortalama bir hesapla bu herifin kuyruğu mumlamasından beri üç saat geçmiş olmalı. Bunu en az üç saat evvel haklamışlar.

Öyleyse bizi demincek delik deşik ederek kalbura çevirmek isteyenler neyin nesi?

Antonyo'yu Mova temizlemiş yahut temizletmiş olamazdı. Kızın ağabeysini öldürmekte hiçbir menfaati yoktu. Kaldı ki, bu rezili sahiden sevdiği de meydanda. Bizim kapıdan çıkarken söylediği sözleri hatırladım. Bunlar numara olamazdı. "Seni muhakkak gebertirim" derken kati konuşmuştu.

Dalgın dalgın etrafa bakındım. Yerdeki silah gözüme ilişti. Bu silahı bir yerde görmüştüm. Tamdık bir yüz gibi bana yabancı değil. Yaklaştım, eğilip aldım. Bu benim 45'ligim, bugün benzin layterindc haydutların benden aldıkları emektar silahım. Şarjörü çıkardım. Tam beş kurşun noksan. Yani rahmetli Antonyo hazretlerinin vücuduna gömdükleri kurşunların yerinde yeller esiyor. Namluyu kokladım. Misk gibi barut kokuyor. Taze barut ki koklayanın burnu düşer. Bu numaranın manası meydandaydı. Herifler kötüsü gelirse bizi mahkemelerde süründürecekler. Sen adamın evine gel, robdöşambrlı herifi beş kurşunla gaddarca hakla! Hiçbir hırlaşma olmadan... Muhafızsız bir vatandaşı! Daha geçen gün mahkemenin delilsizlikten salıverdiği bir Amerikan vatandaşını Mayk denilen kan içici gene temizliyor. Hâlâ "Kanun benim" davası! Kanun sensin öyle mi? Sen dur! Bu sefer yakanı kanun toparlasın da...

Bir aralık aklıma şahit sahibi olduğum geldi. Şahidi de sevsinler. Öldürdüğüm herifin kızkardeşi! Hem de nasıl bir kızkardeş? Bu herifin kılma dokunanı haklamaya karar vermiş bir dişi kaplan.

Şahide bayıldım doğrusu. Hiç yeri değilken gülmüşüm. Silahı ihtiyatla cebime attım. Bir kere şunu ortadan kaldıralım da sonrası kolay!

Kulaklarım uğulduyor. Gangsterlerin hakkından gelemeyen kanunlardan korktuğum için değil, işe büsbütün akıl erdiremez olduğum için...

Peki, beni laytere kim çekip götürdü?

Orada bizim ifademizi New York'un meşhur gangsteri, hudutsuz nüfuza malik Mister Antonyo namına almadılar mı? Saati soranlar, isteyenler Antonyo'nun adamları değil miydi? Değilseler bunlar

kimler? Kimin hesabına çalışıyorlar?

"Hay Allah kahretsin!" diye bağırdım. Karlo'yu tamamıyla unutmuştum. Bugün de benim bütün hünerim esas noktaları unutmak. .. İyi ama Karlo denilen şef garson eskisi bu kadar kudreti nereden bulmuş? Bu kadar iyi işleyen bir teşkilatı eline nasıl geçirmiş? Sakın bu herif saatin hakikisini bulmuş da paralara konmuş olmasın! "Hay Allah kahretsin!" Tamam! Eğer bütün bu marifetleri Karlo yapıyorsa biz Antonyo'nun günahını beyhude aldık. Savcılıkta Alfiyeri'nin o kadar kolay temizlenmesi de şimdi aydınlanıyor. Eğer onu temizleyen herif Antonyo'nun çetesinden olsaydı Alfiyeri muhakkak tanırdı. Muhakkak tanıyınca da içeri girer girmez bağırırdı.

Su halde mesele zannettiğimden daha basit. Karlo çeteyi yeniden kurmuş. Zamanı gelince de harekete geçirmiş. Zamanı ne zaman geldi? işe en umulmaz dakikada, en umulmaz bir hareketle Başsavcı müdahale edince... Başsavcı müdahale eder etmez işin şakası kalmıyordu. Kan gövdeyi götürmeye başladı.

Etrafı araştırmak için elektrik fenerini duvar diplerine çevirmiştim ki, birden salonun ışıkları yandı. Hızla döndüm.

Eşikte Mova duruyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri çakmak çakmak. ..

— İyi düşünmüşüm, diye hırlayan bir sesle, konuştu, nihayet engerek yılanı, dünyada en sevdiğim insana kıydın değil mi?

— Dinle beni Mova...

Sözümü bitirmeye vakit bulamadım. Kadın elinde sakladığı bıçağı fırlattığı anda ben de kendimi yüzükoyun yere attım. Bıçak vınlayarak üstümden geçti, duvara saplandı.

Çantasına davranmasına meydan vermeden üstüne atıldım. Bileğine yapıştım:

— Deli misin kız? diye bağırdım, dur da biraz dinle... Ben öldürmedim.

— Sen öldürdün, bilmez miyim? Aranıza girmek istemiştim. Beni biraz seversin de, bana bağışlarsın diye düşündüm. O seni öldürmeye söz vermişti. O beni sahiden seviyordu. Sana gelince, namussuz engerek, sen haydutların haydudusun, sen bu dünyadaki katillerin en aşağılığısın.. Bak, marifetine bak! Silahsız bir adama kıydın, kahpelerin kahpesi...

Çantasını aldım. Yüzüne dikkatle baktım:

— Ben öldürmedim Mova, dedim, öldürmek için de gelmedim. Git bak, 'çoktan öldürülmüş.

Bak bir kere, bak da sonra... Biz seninle sevişirken öldürülmüş.

Yüzüme araştıran bakışlarla baktı. Bir an bu ümitsiz bakışlarda bir ümit ışığı geçti. Koşup cesedin üstüne eğildi. Açık duran gözlerini tetkik etti. Elini tuttu.

Ak dudağı titremeye başlamıştı. Müthiş bir keder duyduğunu anlıyordum. Çoktan beri duymadığım tatlı bir hisle bu güzel kadını teselli etmek ihtiyacı duyuyordum.

Neden sonra:

— Sahi Mayk, dedi, evet sen öldürmedin. Senin öldürmeyeceğine emindim, nasıl oldu da bir an buna ihtimal verdim? Antonyo bu kepaze New York şehrinde akan çirkefe kendini kaptırmış küçücük bir adamcağızdı. Gaddarlığı da küçük olmasından ileri geliyordu. Talihsizlikler yolunu kesmeseydi belki de namuslu bir kasap olacaktı, insanların yerine domuzları boğazlayacak bir kasap...

Hıçkırmaya başlamıştı. Harap olmuştu. Omuzlarından tutup kaldırdım.

Yüzünü göğsüme sakladı.

— Merak etme, dedim, ötekilerle beraber Antonyo'nun öcünü de alacağım, hiç merak etme!

— Allah senden razı olsun Mayk. Sen öldürmedin, buna eminim.

Bunu burada öldürürken biz sevişiyorduk. Birdenbire başka bir şey hatırladı: Aman yarabbi! diye boğuk boğuk bağırdı: Ya isabet etseydi...

— Ne isabet etseydi? diye sormuşum. İkimiz de aynı anda duvara baktık. Fırlattığı bıçak duvarın meşe kaplamasına kabzasına kadar oturmuştu. Mova:

— Hem de şahdamarına nişan almıştım, diye uykuda gibi konuştu: Çoktan beri, senelerden beri mutlaka isabet ettiriyordum, ikimizi de Allah kurtardı. Seni ölümden, beni ömrümün sonuna kadar vicdan azabı çekmekten.

Kızı salondan çıkardım. Bitişik odaya götürdüm. Elektriği yaktım. Mevzuu biraz değiştirmek için:

— Sen buraya nasıl geldin? diye sordum, otomobil gürültüsü duymadım.

— Yolda bir arabaya rastladım, diye anlattı, ölüler gördüm. Bir şeyler olduğunu kestirdim. Otomobili kapıda bıraktım da buraya kadar yürüdüm.

— Tek başına öyle mi? Korkmadın mı? Bir belaya çalabilirdin.

— Antonyo'dan başka bir şey düşünmüyordum. Kederle gülümsedim: Korkak kadınlardan sayılmam. İnsan hiç hazır olmadığı halde, bazen birdenbire ölümü bile nasıl göze alır bilirsin.

— Peki Antonyo muhafızsız mı oturuyordu Mova? Bu kocaman bahçede köpek filan yok muydu?

— Olmaz olur mu? İki tane dev gibi kurt köpeği vardı. Hem de iyi terbiye edilmiş köpekler. Bir bölük polisle başa çıkacak kadar kuvvetli hayvanlar. Durun hele Mayk, ağabeyimin hususi muhafızlarından Reno'yu otomobilin yanında gördüm. Rcno'yu öldürmüşler. Çok emniyet ettiği Korsikalı üç muhafızından biri oydu. Ötekiler nerede?

— Şu evi bir dolaşayım. Sen beni burada bekle!

— Olmaz. Ben de geleceğim. Hemen ayağa kalktı: Sakın korkuyorum

zannetme, sadece seninle beraber gelmek istiyorum.

Merdivenden indik. A 11 kattaki odalarda, salonlarda hiçbir şüpheli vaziyete rastlamadık. Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir yerde boğuşma olmamıştı. Antonyo'yu temizleyenlerin buralarını iyi tanıdıkları anlaşılıyordu.

Nihayet ortadan kaybolan iki muhafızın leşlerini kalorifer dairesinde, eski sandıkların arkasında bulduk. İkisi de birer kurşunla öldürülmüşlerdi. Gayet iyi isabet ettirilmiş birer kurşunla... Belli bir şey, herifler "Of bile diyememişler, ellerini koltuk altlarına atmaya fırsat bulamadan cehennemi boylamışlar.

Üçüncü Korsikalının beni temizlemeye kalkan kara otomobilde ne işi olabileceğini, nasıl bir münasebetle buradaki katliamdan kurtulup işe devam ettiğini kestirmek şimdilik mümkün değildi: Nihayet zehirlenmiş köpeklerin ölülerine de garaja yakın bir yerde, çimenlerin üzerinde rastladık.

Mova elektrik fenerimin ışığında hayvanlara bir müddet baktıktan sonra:

— Köpekler bu işi yapan herifi tanıyordu Mayk, dedi, eğer katili köpekler iyi tanımasalar elinden bir şey yemezlerdi.

— Şimdi soracağıma iyi cevap vereceksin Mova, dedim, bütün mesele vereceğin cevabın doğruluğuna bağlı.

— Sor. Bildiklerimi doğru söylememek için artık sebep kalmadı.

— Karlo adında bir herif tanıyor musun?

— Karlo mu? Nasıl bir herif, ne iş yapar?

— Bu hergele Alfiyeri'nin emniyetli adamıymış. Onun işlettiği barda şef garsonluk mu, idare müdürlüğü mü, işte böyle bir iş görürmüş. Ağabeyinle Alfiyeri'nin arası açılınca bu herif de ortadan kaybolmuş.

— Karlo? Durun bakalım! Hatırlayacağım. Bara gittikçe bize bizzat hizmet ederdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, esmer bir İtalyan.

— Tamam! Bu herif hakkında neler biliyorsun? Senin üzerinde, ilk gördüğün günden beri ne tesir bıraktı?

Mova biraz düşündü:

— Bilmem ki, dedi, böyle adamlara ekseriya dikkat edilmez. Ben ona herhangi bir garsondan daha fazla ehemmiyet vermemiştim.

— Bu herife, herhangi bir gün veya gece Antonyo ile konuşurken rastladın mı?

— Zannetmem. Hayır. Antonyo böyle heriflerle bizzat görüşmezdi. Bunlarla münasebetini her zaman Alfiyeri idare ederdi sanırım.

— Görüşmezler de, mesela bir işaret eder, bir kağıt verir. Yahut telefonla filan arar. Tesadüfen sen çıkarsın.

— Hayır. Ağabeyimle Karlo arasında böyle bir şey geçmedi.

— Emin misin?

— Eminim. Herifi neden böyle sıkı sıkıya soruyorsun? Bu suale doğrudan doğruya cevap vermedim.

Bütün şimdiye kadar olup bitenler nihayet Karlo'ya dayanıyordu. Birtakım cinayetler işlenmişti. Bunlardan bazılarını ancak Karlo becerebilirdi. Mesela Linda'yı o hergeleden başkası asla öldüremez.

Mova'yı kolundan tuttum. Sıçrayarak uykudan uyanır gibi kendisine geldi.

— Burada akak şeylerin var mı yavrum? diye yavaşça sordum, bir şey alacaksan çabuk ol da gidelim. Belki katil fazladan polise telefon eder. Burada bulunmanı islemiyorum. Zaten harap oldun. Bir de sorguya çekilmek seni büsbütün bitirir.

— Haklısın Mayk, gitmeliyim. Sen kalıyor musun?

— Hayır, ben de geliyorum.

— Otomobili garaja koyalım da beni sen götür.

— Miras işleri halledilinceye kadar otomobilsiz kalırsın.

— Bana ait otomobili de mi tutarlar?

— Namına kayıtlıysa mesele yok.

Evin kapısını çektim. Bahçenin sıcak karanlığında yanyana yürüdük.

Burada her şey gayet usta bir gece hırsızının marifetlerine benziyordu. Köpeklerin zehirlenmesi bile buna delalet. Eğer Karlo'nun geçmişinde böyle bir zanaat varsa katilin kendisi olduğu muhakkaktı.

Mova'ya belli etmeden gizlice gülümsedim. Üzerime bir aptallık çökmüştü. Karlo'nun şahsen gece hırsızı olması mutlaka lazım mı?

Sabahtan beri üzerime hücum eden haydut sürüsünü nasıl da unuttum. Eğer benimle boğuşan Karlo ise herif tahminimden çok başka türlü bir adam olmalı. Ya kendisi yeni bir çete kurmuş yahut Antonyo ile Alfiyeri'nin boğuşmasından faydalanarak mevcut çeteyi ele geçirmiş, işi bu kadar çabuk yürütebilmesi de, kimsenin kendisinden şüphelenmemesi sayesinde...

Dişlerimi gıcırdattım. Mova hayretle sordu:

— Ne oluyorsunuz Mayk?

— Hiç, kendi kendime konuşuyorum.

— Haklısınız. Bu şartlar içinde ancak diş gıcırtılarıyla konuşulabilir. Kızın otomobilini garaja götürdüm. Direksiyondan parmak izlerimi güzelce sildim.

Benim otomobilime bindik. Mütemadiyen sigara içiyor, hiç konuşmuyorduk. Ben Pat'ın bir gün söylediği tuhaf bir sözü zihnimde evirip çeviriyordum. Pat: "Biliyor musun," demişti, "sen işe girişince daha sık, daha fazla kan dökülüyor."

Aramızdaki sükût New York'a girinceye kadar devam etti. Beşinci Avönü'ye yakın Mova'ya birdenbire sordum:

— Bir saat meselesi var? Bu hususta ne biliyorsun?

— Saat meselesi mi? Anlayamadım.

— Evet, bir saat meselesi var. Antonyo ile Alfiyeri'nin arasını açan bir saat meselesi.

— Hiç duymadım. Nedir?

— Duymadınsa bir şey anlayamazsın.

— Antonyo'nun ölümüne de bu iş mi sebep oldu?

— Zannederim. Şimdi beni dinle Mova, bu işi aydınlatmak için bana yardımın dokunabilir.

— Ne gibi?

— Mesela Antonyo'nun avukatıyla görüşebilirsin. Belki de ona bazı gizli vesikalar bırakmıştır. Bankalardaki kasaların numaralarını biliyor musun?

— Hayır.

— İyi. Resmi formaliteler tamamladıktan sonra bu işi yeniden görüşürüz. Seni şimdi nereye bırakayım?

Mova etrafına baktı. Beşinci Avönü'nün ışıkları görünüyordu.

— Ben buradan yalnız giderim, dedi, yarın sizi telefonla ararım.

— Olur.

Beni kederle öptü. Arkasından bir müddet baktım. Sahici bir ızdırap kızın omuzlarını adeta çökertmişti. Birdenbire sesini merak ettim. Sanki demin konuşmamış da, aylardır sesini duymamışım gibi "Yarın telefon ederim" sözünü hasretle hatırladım.

Bu hatırlayışla otomobili bir telefon kulübesinin önünde durdurdum, Velda'yı bulacağımı hiç ümit etmediğim halde büroyu aradım. Zil çalar çalmaz telin ötesinde kızın sesi duyuldu.

— Neredesin? diye çıkışıyordu, aramadığım yer kalmadı. Ne cehennemdesin?

— Sahici cehennemden geliyorum. Sen bu saatte...

— Beni bırak. Nereden telefon ediyorsun?

— Beşinci Avonü'den...

— Derhal buraya gel!

— Ne var?

— Hemen gel diyorum, seni bekliyoruz.

— Kiminle?

— Telefonda söyleyemem.

Kapattı. Saate baktım, ikiye çeyrek vardı. ikiye çeyrek kala bu kız beni kiminle bekler? Pat desem, adını saklamazdı.

Otomobili süratle sürdüm. Gittikçe merakım artıyordu.

Yazıhanenin önünde arabadan atladım. Asansörde merakıma hakim olmak için bir sigara yaktım.

"Kızın sesi telaşlı değildi" diye düşündüm. "Hayır, bal gibi telaşlıydı. Sakın yeni bir pusu olmasın!"

Asansörden ihtiyatla çıktım. Koridora saparken elimi cebime sokup tabancanın kabzasını kavramıştım. Artık şakası yoktu. Canımı sıkacak herif kim olursa olsun kurşunu karnına yiyecekti. Kapıyı açıp içeri girdim.

Koltuklardan birinde Karlo oturuyor. Herif beni görünce:

— Çok şükür Mister Hammer, dedi, nihayet gelebildiniz.

Velda her zaman yaptığı gibi beni tepeden tırnağa süzerek başımdan geçenleri tahmine çalışıyordu.

Dişlerimin arasından: "Hay Allah kahretsin!" diye homurdandım.

Karlo son derece sakin ve rahattı. Kendi evindeymiş gibi rahat ve sakin…

ON İKİNCİ KISIM

Temmuz gecelerinde New York caddelerinden sanki hava yerine alev akar. Dibi asfalt, iki tarafı demir ve betondan ibaret bir olukta, erimiş kurşuna bata çıka yürümenin azabıyla bunalırsınız.

Işıklar, harareti bin kat artırarak gözlerinizi uyku ile baygınlık arası bir kesinlikle kırpıştırır.

Saat gecenin onu.

Işıklı mağaza vitrinleri önünden geçerken yan gözle yanımda oturan New York Cinayet Kısmı Şef Muavini Wilson'un yüzüne fark ettiremeden bakıyorum.

Gözleri dimdik ileriye dikilmiş biraz ablakça suratında yorgun bir gebe kadın ifadesi var. Alt dudağını, birisine öfkelenmiş gibi hafifçe sarkıtmış.

Sigara paketini çıkarıp uzattım.

— Şimdi içmem! dedi.

Bir saniye baktım. Tütün dumanında bile terden ıslanmış kirli bir çamaşırın iğrençliğini duyuyorum. Wilson yola çıktığımızdan beri ikinci defa:

— Yanımıza silah almamakla hata etmiyor muyuz Mister Hammer? diye sordu.

Ben ikinci defa:

— Asıl hata belki de teklifi kabul etmek, dedim, fakat bir kere kabul ettikten sonra silahsız gitmek en doğrusu.

— Karlo gibi namussuzlara hiç güvenilmez. Bunlar ekseriya Al Kapon rolüne çıktıkları zaman daha tehlikelidirler. Çünkü kendilerini sahiden tehlikede hissetmeseler böyle bir işi yüklenmezler. Bir kere de ileri atıldılar mı...

— Başka çare olmadığını sen de pekala biliyorsun Wilson, vaziyeti iki saatten beri müzakere ettik. Uç şekil var: Beraber polis kuvvetleri götürmek. O zaman kurnaz herif yanımıza yaklaşmak şurada dursun, saçının telini göstermez. Geriye iki hareket tarzı kalıyor: Hiç gitmemek, yahut silahsız gitmek. Bir kere karşımıza tek başına çıkacağı da belli değil. Binaenaleyh yanımıza silah da alsak kime karşı kullanacağız? Üstümüzü arayacaklar. Bundan evvel silahlarımızı çekersek Karlo savuşacak.

— Doğru, doğru ama böyle heriflere güvenmek de delilik...

— Delilik evet...

Bir müddet sustuk. Direksiyondaki elimi değiştirdim. Avucumun terini pantolonuma hızlı hızlı sildim. Bu kadarcık bir hareket bile vücudumun yeniden tere batmasına yetti. Yavaşça küfür ettim.

Wilson:

— Bir şey mi dediniz? diye sordu.

— Elli milyon dolar da müthiş para...

— Müthiş olmaz mı? Banka yatırım numarasını öğrenen gidip çekecek. On dakikalık bir mesele. Bereket versin Karlo denilen namussuz Amerika'dan kolayca çıkamayacağını idrak etti. Bütün limanların tutulduğunu söylemekle çok iyi yaptınız Mister Hammer, yoksa herif pazarlığa razı olmazdı.

— Nazilerin Avrupa'da yağma ettikleri muazzam servetlerden 50 milyon dolarını olsun kurtarmak fena olmayacak. Bu kadar büyük bir paranın Karlo gibi gaddar bir hergelenin elinde ne akıl almaz fenalıklara alet edileceğini düşünüyorum da...

— Haklısınız Mister Hammer, bu sözleri Mister Pat Çambers de aynen böyle söyledi. Yoksa icabında herife verilecek 50 bin doları emniyet bütçesinden alamazdık.

— Pat böyle anlaşmalara kolay razı olmazdı ama, bu sefer nasılsa...

— Başka çare olmadığını nihayet o da kabul etti. Ben asıl Karlo’nun 50 bin dolar istemesine şaşıyorum.

— 50 bin dolarla beraber canını da kurtaracak. Fazla istese verilmezdi. Ayrıca hazırlanan pasaport onun için milyonlar değerinde, isim yeri açık bir pasaport ne demek?

— Doğru. Ben başka bir şeye takılıyorum Mister Hammer, vereceği numara bakalım doğru mu?

— O ciheti konuştum. Telgrafla İsviçre'deki bankalardan soracağız.

— Benim İsviçre bankalarına bir türlü aklım ermiyor. Bu kadar büyük servetleri birer numara ile alıp vermek ciddi değil.

— Eski bir usulmüş. Bazı kralların, siyaset adamlarının memleketlerinden gizlice para çıkarmalarını kolaylaştırıyor. Hatta bir vakitler gazeteler yazdı. Marsilya suikastında öldürülen Yugoslavya Kralı Aleksandr İsviçre bankalarındaki parasının numarasını karısına da oğluna da söylemediği için servetini kimse alamıyormuş. Öylece kalmış gitmiş.

Lenoks avönüyü bırakmış Harlem'in dar sokaklarına sapmıştık.

Burada ışıklar gittikçe azalıyor, sokaklar gittikçe pisleşiyordu. New York vatandaşlarından yüzde ellisi buralardan gündüz bile geçmek istemezler.

— Canavarın mine girmeden evvel bir şey içelim mi? diye sordum. Wilson dalgınlıktan zorla uyandı:

— Birer viski yuvarlarsak fena olmaz, dedi.

Kötü bir meyhanenin önünde durdum, içeride nikotinle karışık keskin bir alkol kokusu vardı. Sigara dumanları tavana bile yükselmeden masaların üzerinde ağır ağır dalgalanıyordu.

Tezgahta birer viski içtik.

Wilson elini ağzına siper ederek yavaşça konuştu:

— Ben takip edildiğimizi fark edemedim, siz bir şeyden şüphelendiniz mi?

— Hayır. Aslına bakarsan buraya kadar sezmemiş de olabiliriz. Mamafih bundan sonra daha iyi anlaşılır.

Wilson'un suratı gittikçe asılıyordu. Bu resmi polisler silahla gezmeye iyice alıştıkları için tabancalarını evde bıraktıkları zaman sokağa çırılçıplak çıkmışlar gibi rahatsızlık duyarlar. Gülümseyerek sordum:

— Silahsızlık canını mı sıkıyor aslanım?

— Çook...

— Meraklanma, herifin bizi temizlemekte hiçbir menfaati olamaz. Sağ salim geri dönmezsek bütün pazarlık bozulacak. Hem New York polisi, hem de federal polis ensesine binecek.

— Bana vız gelir. Korkuyorum zannetmeyin...

— Biliyorum canım... Korkuyu da nereden çıkardın? Tekrar otomobile bindik.

Karlo'nun talimatına göre Kolonyal Park civarında 30 kilometre ile dolaştık. Otomobilimi numarasıyla tanıyordu. Orada bize ne yapacağımız ayrıca söylenecekti.

Uzaktan uzağa Sen Nikola Avönü'nün asfaltında öten lastik tekerlek gürültüleri duyulmaktaydı.

Wilson:

— Köpoğlusu para, diye homurdandı. Karlo gibi çakallar bile büyük parayı görünce kaplan kesiliyorlar.

— Herifi tanır mıydın?

— Ben bütün bu hergeleleri tanırım. Hem de ciğerlerini bilirim. Emir kulu teres! Alfiyeri'nin karşısında iki büklüm yaşardı. Hele Antonyo'nun adını ağzına alamazdı. Şimdiki hale bakın, New York

polisini haraca bağlıyor.

— Sade New York polisini değil dostum, Mayk Hammer'i de... Wilson gülmekle hıçkırmak arası garip bir ses çıkardı. Yüzüne baktım. Gene alt dudağını sarkılmış. Gene gözleri dalgın.

Ben makine yağına batırılmışım gibi rahatsızlık hissediyorum. Buralardaki sıcak Brodway'ın hararetine benzemiyor. Daha pis, daha bunaltıcı.

Wilson:

— Takip yok! dedi.

— Yok evet. Ben sana bir şey söyleyeyim mi Wilson, böyle işleri Karlo gibiler büyük patronlardan daha iyi beceriyorlar. Ne de olsa insanoğlu hüküm yürüte yürüte bir parça çapaçul, bir parça ihtiyatsız oluyor. Gerek Antonyo'nun, gerek Alfiyeri'nin Karlo gibi dördüncü derecede bir herife günün birinde yenilmeleri hep bundan.

— Doğru Mister Hammer...

— Savcılıktaki cinayetin içyüzü hala çözülemedi değil mi?

— Çözülemedi.

— Pat kimbilir ne kadar kızıyordur?

— Mister Çambers de kızıyor ama asıl deliye dönen Başsavcı! Sabahlara kadar uyuyamıyor. Hele Antonyo'nun temizlendiğini haber verdiğimiz zaman suratını görmeliydiniz. Yüksek bir yerden apansız ayağı kayarak düşen bir insanın yüzü de ancak bu hale gelir. Wilson keyifsiz keyifsiz güldü: Bütün şüpheler Antonyo üzerindeyken birdenbire her şey tepetaklak oluyor.

Parkın kenarına çekilmiş külüstür otomobillerin içinde dünyaya metelik vermeden sevişen zenci çiftlere rastlıyorduk.

Bir polis arabası canavar düdüğünü öttürerek hızla geçip köşeyi kıvrıldı.

Sinirlerimiz gittikçe geriliyordu. Bunu soluklarımızdan anlıyorum.

Birer sigara yaktık. Wilson tekrar anlaşılmaz şeyler homurdandı.

Arabayı bir ağacın gölgesine çektim.

Wilson:

— Ne oluyor? diye öfkeyle sordu.

— Biraz bekleyelim, diye zorla güldüm, herif böyle bir yerde beklememizi söylemedi ama bu daha pratik. Eğer son dakikada caymadıysa gelip bizi bulur.

Beş dakika sonra yanımıza bir küçük zenci çocuk yaklaştı. Boynuna küçük bir kutu asmış, çiklet filan satıyordu.

— Yeni çıktı, Karlo marka çikletlerimiz var efendiler, dedi, yeni çıktı, Karlo marka...

— Biz toptan alıcıyız. Deposu nerede? diye sordum.

— Şuracıkta... iki sokak aşağıda...

— Bizi götürür müsün yavrum?

— Götürürüm.

— Atla!

Arka kapıyı açıp tereddütsüz içeri girdi.

Ben alacakaranlıkta Wilson'a göz kırptım.

Çocuğun tarifiyle birkaç sokak dolaştık. Dündenberi ikinci defadır ki Harlem ırmağının sahiline gidiyorduk. Birincisinde az kalsın postu bırakacaktık. Bakalım İkincide başımıza neler gelecek?

Saptığımız sokak gayet aralık fenerleriyle ötesi berisi çökmüş derin bir tünele benziyordu. Görünürde canlı mahlûk yoktu. Oğlana:

— Daha uzak mı sizin depo? diye sordum.

— Geldik, dedi.

— Adın ne senin bakalım?

— Cim.

— Lakabın yok mu?

— Var. Bana arkadaşlar "Karaboncuk" derler.

— Neden?

— Çünkü ben sahici zenciyim. Su katılmamış. Bizim buralarda benden daha siyah bir başka oğlan bulamazsın.

— Sahi. Dikiz aynasından hiçbir şey göremiyorum köpoğlusu... Oğlan otomobilin loşluğunda bembeyaz dişlerini gururla parlattı.

— İşte geldik, dedi. Nehre inen sokağa sapacaksınız. Solda bir tek kapı var. Uç kere vurun açılır.

— Neden üç kere Cim, neden üç kere de iki kere değil?

— Besbelli içerdekiler kolay duymazlar da, duyurmak için...

Omzumdan arkaya bir beş dolarlık uzattım. Oğlan derhal kaptı.

— Kedi gibi görüyorsun karaboncuk, dedim, teşekkür ederiz.

— Bir şey değil.

Kapıyı yavaşça açıp atladı. Sonra gene yavaşça örttü. Durduğumuz köşenin elektriği sönüktü. Karaboncuk karanlığa karışı verdi.

Ben otomobili sokağa soktum.

Harlem ırmağı yeniden karşımıza çıkmıştı. Burnumu tıkayan pis benzin kokusunu aynen duydum. Sahilin ışıkları ırmağın siyah sularına vurmuştu. Uzaktan bir römorkörün yeşil feneri kayarak geçiyordu.

Fena fena yutkundum.

Soldaki kapıda durduk. Wilson'a:

— Haydi, dedim, bol şans! Yolumuz buraya kadar. ikimiz iki taraftan aynı zamanda indik. Aynı zamanda geldiğimiz tarafı kolladık. Karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Çoktan terkedilmiş harap antreponun kalın kapısını üç kere yumrukladım.

Arkadaşıma:

— Birimizden birimizin burada rehine kalması ihtimali de var, diye fısıldadım, bu herif işini tesadüflere bırakacak cinsten değil.

— Öyle.

Üç kere daha vurdum. Kapı gıcırdayarak açıldı. Önümüzde kaskatı bir karanlık.

Kısa bir tereddütten sonra içeri girdim. Wilson da arkamdan geldi.

Eski bir hoparlörden çıktığı hırıltılarından belli bir ses, tavandan duyuldu:

— Kapıyı örtün. Elektrik fenerlerini kullanmadan doğru yürüyün.

Wilson kapıyı kapattı.

Ben ayak yordamıyla yürüdüm. Yerler betondu. Ayağıma hiçbir şey takılmıyordu. Uzun zamandır boş bırakılmış antrepolardaki rutubetli küf kokusu berbat...

Adımlarımı sayıyorum. On yedinci adımda birdenbire gayet keskin bir ışık gözlerimizi kamaştırdı.

Öylece durduk.

Bu sefer arkamızdan gelen bir ses:

— Eller yukarı! diye sükunetle emretti.

O anda Karlo'nun bu işte basit bir alet olabileceğini ilk defa

düşündüm.

Wilson benim hizama gelmiş ellerini havaya kaldırmıştı. Öfkeyle soluyordu.

Sırtıma bir tabanca namlusunun dayandığını hissettim. Usta bir el her tarafımı süratle sıvazladı ve gayet kısa bir zamanda tamamıyla silahsız olduğumu anladı.

Aynı yoklama Wilson'a da tatbik edildi.

— Tamam efendiler, dedi, bu hususta sözünüzde durmuşsunuz. Eğer bundan sonra oyunbozanlık etmeye kalkmazsanız anlaşacağımıza eminim.

Karlo'nun hafif İtalyan şivesiyle konuştuğu İngilizceyi gayet iyi tanımıştım.

— Işığa doğru yürüyün, dedi, karşınızda bir kapı var, oradan girin. Silahımı almaya çalışmanız beyhudedir. Çünkü her an iki tane mitralyözün ateşi altındasınız.

Büyük bir odaya girdik. Bu odanın ışıkları bütün köşeleri aydınlatacak kadar kuvvetli değildi. Sağda menteşelerinden kısmen kurtulup sarkmış, camları kırık bir kapı gördüm. Bunun karşısındaki kapı yeri büsbütün boştu. Kapı karanlık bir delik gibi duruyordu.

Yukarıdaki abajurun ışığı yalnız ortadaki masayı aydınlatmaktaydı.

Karlo'nun yüzünü ilk defa gördüm. Kara kaşlarını suratına öfkeli ve gaddar bir hal vermek istiyormuş gibi çatmıştı.

— Para ile pasaport geldi mi? diye sertçe sordu. Wilson:

— Evvela numarayı anlayalım, diye homurdandı, hem numarayı, hem de numara yapmadığınızı...

— Sesini kes! Burada neler yapılması lazım geldiğini ben tayin edeceğim. Paraları görelim.

— Elimi indireyim de...

— Olmaz. Ben alırım. Masaya dayan, bacaklarını geriye doğru uzat. Kımıldama kurşunları sırtına doldururum. Sen de Mayk, duvara doğru dön. Kılını oynatırsan bitersin.

Dediğini yaptık. Herif Wilson'un cebinden paralarla pasaportu aldı.

— Ben söylemeden vaziyetinizi hiç bozmayacaksınız. Hışırtıdan pasaportu tetkik ettiğini anladım.

— Dönebilirsiniz! dediği zaman pasaportla paraları cebine atmıştı bile, suratına keyifli bir gülümseme yayılmıştı.

— Şimdi saat meselesine gelelim, dedi, Mayk’ın elindeki saatin uydurma bir şey olduğunun elbette farkına vardınız. Ben Alfiyeri gibi Linda'ya sahici saati emanet edecek budalalardan değilim. Numaralı saat bende. Ne çare ki 50 milyon doları cebe indiremiyorum.

Wilson:

— Uzatma, dedi, numarayı söyle.

— Sabırlı ol aslanım! Söyleyeceğiz. Ben namuslu haydutlardanım. Sözümün eriyim. Paralar Ruçild Bankası'nda duruyor. Numarası da 65.

— Ne malum?

— Bu polis milleti de her şeyden şüphe eder. Hiç de hayırlı olmaz. 6 5, yani 555555.

Wilson bana döndü:

— Herif bizimle eğleniyor, dedi, vallahi atıyor bu serseri! Karlo'nun sesi değişiverdi:

— Serseri babandır, diye çıkıştı, senden ala serseri mi olur? Numara bu! İster inan ister inanma!

— Telsizle soracağız. Uydurdunsa elimizden kurtulamazsın.

— Tuhaf şey! İnsan para uğruna canım yüzde yüz tehlikeye atar mı? Hele böyle foyası meydana çıktıktan sonra...

— Bir kere saati teslim edeceksin. Saati görmeden inanmayız.

— Budalalık ediyorsun Wilson, numarayı söyledikten sonra saatin ne değeri kalır? Değil mi Mayk?

Birdenbire karşı durulmaz bir sigara içmek arzusu duydum. Tehlikeyi tamamıyla unutarak elimi indirdim. Karlo yanma basılmış bir oyuncak gibi adeta sıçrayarak bana döndü:

— Eller...

Galiba "yukarı" diyecekti ki Wilson kurşunu benim yiyeceğimi zerre kadar hesaplamadan kaplan gibi atıldı. Bir anda ikisini karmakarışık yerde gördüm. Benim müdahaleme meydan kalmadan Wilson tabanca elinde ayağa kalktı. O zaman, New York'un bir kısmını, bir kısım gangster çetelerinden temizleyen meşhur Merkez Memuru Wilson'un ne keskin bir dövüşçü olduğunu anladım.

Karlo yerden kalkmaya uğraşıyordu. Wilson tamamıyla değişen bir sesle:

— Hesabın tamam Karlo, dedi, hapı yuttun?

Ben iyice şaşırmıştım. Boynumu kısarak büyük odanın karanlık köşelerinden açılacak yaylım ateşleri bekledim.

Ortaya düşen sessizliği hiçbir patlama sarsıp dağıtamıyordu, neden sonra:

— Aferin Wilson, dedim, herif blöf yapıyormuş. Mitralyöz filan yokmuş.

— Amma adammışsın Mayk, diye güldü, burası Karlo için can pazarı. Fazladan arada 50 milyon dolar dönüyor. Böyle yerlere lüzumsuz şahit getirilir mi?

— Doğru!

Karlo ellerine abanarak doğrulurken Wilson gene şimşek gibi atılarak böğrüne müthiş bir tekme indirdi. Herif boğazlanan hayvan sesleri çıkararak üç takla attı. Wilson:

— Bağır namussuz! diye hırıldadı, daha dur bakalım... Elimden neler çekeceksin.

Yüzündeki dargın çocuk ifadesi değişmişti. Sarkan alt dudağı bile artık eski manayı vermiyordu. İnleyen hayduda yaklaştı. Yakasından tutup kaldırdı. Tabancanın demiriyle suratına yukarıdan aşağıya iki kere vurdu. Kemik sesiyle yırtılan deri sesini aynı zamanda duydum. Karlo'nun yüzünü bir anda kıpkırmızı kan kapladı.

Bir sigara yaktım.

— Bırak Wilson, dedim, öldüreceksin!

Wilson beni tamamıyla unutmuşa benziyordu. Bunu, yüzüme hayretle bakmasından anladım. Söylediğim sözün manasını neden sonra anlamış gibi:

— Elbette öldüreceğim, diye öfkeyle bağırdı, onu da öldüreceğim seni de...

— Beni de mi?

— Elbette.

— Beni niçin öldüreceksin?

— Budalalık etme Mayk, sen ölmedikçe saatin sırrını öğrenmek neye yarar?

— Asıl budalalık eden sensin Wilson, beni öldürmekle eline hiçbir şey geçmez. Galiba Pat Çambers'i unutuyorsun.

— Unutmuyorum.

— Öyleyse saatin sırrını senden istemeyecek mi? Kendi hesabına hareket ettiğini derhal anlar. Sahiden budalalık ediyorsun oğlum!

Wilson beni nefretle süzdü. Gözlerinde karşısındakini küçümseyen delilerin büyüklük illetine delalet eden kibirli bakışları vardı.

— Pat denilen hayvanın hiçbir şeyden ha beri yok, dedi. Bu işin başından beri aklınızı biraz işletseniz bir şeyler sezinlerdiniz. Başından beri herkes saat meselesini hükümetten şiddetle saklıyordu. Niçin? Zira hükümet duyar duymaz resmi kanallar vasıtasıyla İsviçre hükümetine müracaat edecek, 50 milyonun ödenmesini hiç değilse geri bırakacaktı. Asıl tehlike buradaydı.

— Demek buraya ne yapmaya geldiğimizi Pat bilmiyor?

— Pat hiçbir şey bilmiyor. Şimdi neden mutlaka ölmen lazım geldiğini anladın mı?

— Anladım. Savcılıkta Alfiyeri'yi senin öldürdüğünü, bana benzin layterinde işkence ettirenin de sen olduğunu anladım. Antonyo'yu da sen temizledin.

— Bunlar boş laflar Mayk, artık hiçbir işe yaramayacak laflar. Siz burada bu herifle birbirinizi öldürmüş olacaksınız. "Ecel Saati" adını verdiğin bu iş, senin ölümünle kapanmış olacak.

— Benim ölümümle böyle dalavereler kapanmaz. Pat aptal değildir. Senin her bulunduğun yerde insanların esrarengiz bir surette öldürülmesi gözünü açmadı mı sanıyorsun?

— Orasını ben düzeltirim. Hele elli milyon doları cebime indireyim.

— Elli milyon dolar değil, elli senti bile indiremeyeceksin namussuz!

Bunu kalkmaya davranan Karlo söylemişti.

Wilson göğsüne vurulmuş gibi geri çekildi. Bu sefer alt dudağıyla beraber çenesi de sarkmış, sivri ön dişleri dışarı uzayarak suratına kuduz bir hayvan hali vermişti.

Karlo kırılan iki dişini döşemeye tükürdü. Sağ eline dayanarak yarı doğrulmuştu. Bu anda yaralı gladyatör heykelini hatırlatıyordu:

— Beyhude kan döktün Wilson, dedi, halt ettin. Saat filan yok... Saat maat hep uydurma...

— Uydurma mı? Yalan söylüyorsun namussuz!

— Neden yalan söyleyecekmişim? Bu saat numarasını Alfiyeri uydurdu. Çetede bir başka kuvvetin peydahlandığını sezdiği için temizlenmekten korkmuştu. Kendisine o kadar söyledim, "Böyle bir yalan işleri büsbütün tehlikeli bir yola sokacak," dedim. "Bu dünyada elli milyon dolar için elli bin kişiyi gözünü kırpmadan öldürecek hergele kıyamet gibi," dedi. Senin gibi kan içici haydutlar...

— Yalan... idam edilen bir heriften Alfiyeri'ye bir saat geldiğini biliyorum.

— Zaten Alfiyeri'nin aklına bu numarayı o saat gönderme hadisesi getirdi. Arkadaşı saati kendisine hatıra olarak yollamıştı. Hepsi bundan ibaret! Savcı'nın Antonyo'yu hiç beklenmedik bir zamanda tevkif etmesi her şeyi altüst etti. Alfiyeri bu fırsattan istifade ederek canını kurtarmaya uğraştı. Bütün hesaplarının yanlış olduğunu hep söyledim. Dinletemedim. Dehşete kapılmış bir adam söz dinlemiyor. Baktım ki Mayk'a her şeyi anlatacak, belki de Antonyo aleyhinde şahitlik edecek. Alfiyeri'yi öldürtmekten başka çare bulamadın. Saat meselesini düşünecek sıra değildi. Çünkü Antonyo idama mahkum edilseydi, hiç tereddüt etmeden seni ele verecekti. Senin dört senedir çetesinde çalıştığını ispat edecek vesikaları her zaman dikkatle saklıyordu. Saat meselesine ilerde çare bulmak için Alfiyeri'yi Savcılık'ta polis kılığına girmiş yahut poliste çalışan bir adamın vasıtasıyla öldürttün. Sonra Mayk'ın peşine takıldın. Linda ile görüşmesi gözünü açtı. Saati Mayk'a verdiğini öğrenince Linda'yı Antonyo namına tehdit ederek geri almaya zorladın. Mayk'ın evinden çıkmadığını görünce gidip sorguya çektin. Sonra da öldürdün. Bunu belki de evi arayabilmek için yaptın. Sana kapıyı polis olduğuna inandığı için açmıştı. Sonra Mister Hammer'i pusuya düşürerek işkence ettirdin. Mayk'ın kurtulduğunu anlayınca Antonyo'yu öldürmekten başka çare kalmamıştı. Çünkü Mayk benzin işkencesinin verdiği öfkeyle Antonyo'ya saldıracak, belki de onu söyleterek seni

yakalayacaktı. Boğuşma esnasında akıl fikir bırakmayacak kadar çetinleşmişti. Bir yandan en tehlikeli şahıslarla mücadele ederken öte yandan saat meselesini hükümete duyurmamak icap ediyordu. Antonyo'nun ölümü bu işin çeteden biri, hem de emniyetli biri tarafından işlendiğini meydana koymuştu. Çok kazanmak, birden kazanmak hırsına kapıldın. Seni mahveden işte budur. Önceleri Alfiyeri'nin numarasını beğenmemiştim ama şimdi onun ne maksatla böyle yaptığını anladım. Kendisinin arkasından hepimiz birbirimizi yiyelim diyerek ortaya böyle bir yalan attı. Uydurdukları ikinci Cihan Harbi'nde Avrupa'da olup bitenlere göre büsbütün inanılmaz bir şey değil...

Wilson kendisini ancak şimdi biraz toplayabilmiş olmalı ki Karlo'nun üstüne yürüdü, böğrüne bir tekme daha vurup yere serdi:

— Doğru söyle, diye hırladı, bütün bunları şu anda uydurdun değil mi? Üçe kadar sayıyorum.

Üçe kadar cevap vermezsen sen de ötekiler gibi, Antonyo gibi gebereceksin...

Herif beni gene unutmuştu. Tam atılacağım sırada gayet iyi hatırladığım keskin bir yılan ıslığı odanın loş havasını yardı.

Wilson elini boynuna götürerek hızla döndü. Kısa ve kalın boynundaki parmaklarının arasından üç tane ince kan fıskiyesi tavana doğru fışkırıyordu.

O zaman Mova'nın sözünü hatırladım: "Şahdamarı kesilince kan iki metre havaya sıçrar."

Herifin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Üç adım attı. Sonra dizleri yavaş yavaş büküldü. Yüzünün üstüne düştü. Tabancayı tutan eli yana açılıp ters çevrildi. Öteki eli hâlâ boğazını tutuyordu. Islak hırıltılarla bir müddet debelendi, sonra debelenişler yavaşladı, belli belirsiz bir hale geldi.

Kanatsız kapının karanlığına doğru koştum. Mova pervaza

dayanmıştı. Bakışlarında bitmez tükenmez bir kin parıltısı vardı.

Neden sonra gözlerini yerdeki manzaradan yüzüme çevirdi. Bana yorgun yorgun gülümsedi.

— Bitti bu iş Mayk, dedi, gördün mü yalan söylememişim. Mutlaka isabet ettiririm demedim miydi? Hem de şahdamarına...

Kucakladım, göğsüme sımsıkı bastırdım. Dudaklarını uzun uzun öptüm, iki öpüş arasında:

— Bu iş bitti hamdolsun, diye tekrarladı, artık bol bol sevişebiliriz.

— Ama tehlikeli bir oyun oldu meleğim. Herif Karlo'yu öldürebilirdi.

— Budala mısın? Tabanca dolu değildi ki!

— Vay canına! Akşamdanberi bunu tembih etmediğim için ne kadar kıvrandığımı ben bilirim.

— Karlo o kadar budala değildir. Hele kızkardeşinin öcünü almadan kendisini öldürtecek avanaklardan hiç değil.

— Linda kızkardeşi miydi?

— Kızkardeşiydi. Benim küçük bıçak iki kardeşin intikamını birden aldı.

Karyo'yu alıp otomobilin yanma geldiğimiz zaman küçük zenci satıcıyı, Karaboncuk Cim'i kaputa dayanmış çiklet çiğnerken bulduk. Beyaz dişlerini ışıldatarak:

— Tamam mı Mis Mova? diye sordu. Mova oğlanın saçlarını okşayarak:

— Tamam Karaboncuk, dedi, annene selam söyle, "Babamın başına felaketler getiren haydut tepelendi," diye müjde ver.

Cim daha fazla beklemedi. Bir keçi yavrusu gibi koştu, gözden kayboldu. Mova:

— Zavallı Cim, diye içini çekti, Wilson denilen kudurmuş köpeğin mahvettiği yüzlerce aileden birisi de bunlar... Sonra koluma girdi, Karlo'ya işittirmeden: Esasında, dedi, Ben Antonyo'nun öcünü almadım. Ağabeyim cezasını çekti. Ben asıl... Anladın mı Mayk?..

— Anladım... Sen çok yaşa!

Halbuki hiçbir şey anlamamıştım. Ne demek istediğini öğrenmeyi sonraya bıraktım.

Kızın kokusu, Harlem'in bu karanlık ve pis sokağını sanki temizliyor, dünyayı yaşanmaya değer hale getiriyordu.

Ertesi gün büroya öğleden sonra geldim. Velda beni merakla karşıladı:

— Neyin nesi kuzum? dedi. Pat sabahtan beri seni arıyor.

— Ne yapacakmış?

— Anlayamadım. Savcı da, kendisi de sana teşekkür edeceklermiş.

— Ha şu mesele...

— Hangi mesele? Bu teşekkür de nereden çıktı?

Masada duran gazetenin kocaman manşetli havadislerinden birisini parmağımla gösterdim. Manşet, New York polisinin en kahraman merkez memurlarından Cak L. Wilson'un vazife başında meçhul haydutlar tarafından vurulup öldürüldüğünü haber veriyordu.

Velda:

— Bundan sana ne? diye sordu.

— Herifi ben öldürdüm de...

— Sen öldürdün diye mi teşekkür ediyorlar?

— Evet.

— Atıyorsun Mayk, benimle eğleniyorsun. Böyle saçma şey olmaz.

Pat kendi muavinini öldürdüğün için...

— Dünya bu! Daha şaşılacak işler de olur şekerim! Posta kutusundan biraz evvel aldığım saati cebimden çıkarıp uzattım: Bunu bir yere yerleştir, ilerde açacağımız müzeye koyacağız.

— Neymiş?

— Ne olacak, Ecel Saati!

Velda saati bir müddet almadı. Bir elime, bir suratıma, bir de gazele havadisine bakıyordu. Uğruna bu kadar kan dökülen külüstür saati de gazetenin yanına koydum. Kızı kucakladım. Uzun bir öpüşten sonra yavaşça sordu:

— Doğru söyleyin Mayk, sarhoş değilsiniz ya?

Bu sefer, sarhoş zamanlarımda yaptığım gibi güzel saçlarını kavradım, başını iyice arkaya çekerek yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Önce dudaklarından sonra boynundan öptüm.

Telefonun zili çaldı. Gözümün önüne bir saat evvel yatakta bıraktığım Mova'nın yorgun yüzü geldi. Dinleyiciyi yavaşça alıp saatin ve gazetenin yanma bırakarak işime devam ettim.

Uçsuz bucaksız bir rahatlık duyuyordum.

Bu macera, sonunda bir güzel kadını öldürmek zorunda kalmadığım ilk boğuşmaydı.

Her maceranın sonunda kalbimi de beraber öldürmek talihsizliğini belki artık tamamıyla atlatmıştım.

Duyduğum sahici saadet bundan ileri gelse gerek...

— Değil mi Velda? Değil mi ruhum?

SON

[1] Bir çeşit sarnıçlı tekne. Her çeşit mayi taşınır.